Gaston Renée

DEMONUL ROȘU

Volumul 1
Capitolele 01–31

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

Capitolele 01–31

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

CUPRINSUL

Capitolul 1 – Cele două rivale
Capitolul 2 – O faptă mişelească
Capitolul 3 – Întâmplări misterioase
Capitolul 4 – Părăsită şi alungată
Capitolul 5 – Ochi-de-Pisică
Capitolul 6 – Sărmana Alice
Capitolul 7 – Intrat ca în pământ
Capitolul 8 – În capcană
Capitolul 9 – O întâlnire ciudată
Capitolul 10 – O lovitură diabolică
Capitolul 11 – Scrisorile unei părăsite
Capitolul 12 – În împărăţia morţilor
Capitolul 13 – Moarta vie
Capitolul 14 – Şi totuşi, o stricată
Capitolul 15 – Inelul Morţii
Capitolul 16 – Planul diabolic
Capitolul 17 – În mâinile lui Mască-Roşie
Capitolul 18 – „Ochi-de-Pisică” şi „Vipera”
Capitolul 19 – Terenul se clatină
Capitolul 20 – Taina detectivului
Capitolul 21 – O nouă comedie
Capitolul 22 – Prinţul Utaşin
Capitolul 23 – Trădare
Capitolul 24 – Îngerul cel bun
Capitolul 25 – Vizita nocturnă
Capitolul 26 – Un vampir
Capitolul 27 – Răpus
Capitolul 28 – Şarpele geloziei
Capitolul 29 – Inima chinuită
Capitolul 30 – O surpriză plăcută
Capitolul 31 – Cine e moarta?

Capitolul 1 – Cele două rivale

Vântul îşi cânta melodia lui visătoare printre copacii bătrâni ai parcului Hohenegge. Soarele a apus; zarea însângerată se reflectă în apa liniştită a lacului, pe marginea căruia o fată stă rezemată de trunchiul unui fag secular. Capul ei împodobit cu bucle aurii îi atârnă trist peste piept şi din când în când, privirile înlăcrimate ale ochilor săi de culoarea cerului, se îndreaptă îndurerate înspre castelul Hohenegge, care se zăreşte printre copaci.

— Vine! Vine, spre a o îmbrăţişa şi spre a o mângâia pe biata lui Margot, spre a-i spune că totul n-a fost decât o nenorocită înlănţuire de împrejurări, îngână ea deodată.

Se desprinsese de lângă copac şi mânată de dragostea nemărginită, pe care i-o purta iubitului său, îşi deschise larg braţele spre a-l cuprinde în ele.

Ea nu ştia că fiecare mişcare îi era spionată de doi ochi diabolici care o priveau printre frunzele unui tufiş din apropiere, ea nu ştia că o mână albă, împodobită cu pietre scumpe, se strânsese înciudată, văzând-o că aleargă în întâmpinarea iubitului. Din dosul unei cotituri se ivi făptura chipeşă a unui tânăr îmbrăcat într-un foarte elegant costum de călărie.

— Margot!… Draga mea Margot!

Din câteva sărituri, el fu lângă fată, pe care o îmbrăţişă cu patimă.

— Dragul meu Eberhard! murmură ea, în cele din urmă. Acum că te simt lângă mine, mi se pare că tot ceea ce am îndurat de câteva ceasuri, nu este decât un vis urât! Nu-i aşa Eberhard, că nu mă vei părăsi? Nu-i aşa că nu vrei să-ţi baţi joc de biata fată săracă, care te-a urmat, numai din pricina prea marii iubiri pe care ţi-o poartă?

— Niciodată, iubita mea, niciodată nu te voi părăsi! răspunse contele Eberhard de Hohenegge şi mâinile sale mângâiară buclele blonde ale fetei. Îţi mulţumesc că mi-ai dat putinţa să mă întâlnesc cu tine aici, în parc, căci din pricina spionilor cu care ne înconjură geloasa mea verişoară, baroneasa Leonie de Brissac, nicio clipă nu mai putem rămâne singuri la castel. Cu aceste cuvinte, tânărul conte îşi aşeză iubita lângă el, pe o bancă a parcului şi-i şopti mii de cuvinte de dragoste.

— Să ne întoarcem la cele întâmplate, dragul meu, zise Margot într-un târziu. Până astăzi m-am lăsat purtată pe aripile visului pe care mi l-ai zugrăvit tu, până astăzi nu m-am temut că, într-o bună zi, tatăl tău, asprul conte de Hohenegge mă va alunga de la castel, deoarece el nu s-ar putea învoi niciodată ca fiul lui să se însoare cu o fată simplă, dintr-o familie burgheză. El nu bănuieşte că, în dosul sorei de caritate

se ascunde iubita propriului său fiu, fata care şi-a luat însărcinarea de a-l îngriji tot timpul cât va fi bolnav, numai în nădejdea că astfel va putea să-i înduioşeze inima.

— Şi oare tata nu este mulţumit de tine? întrebă tânărul conte, zâmbind.

— Ba da şi, totuşi, mă îngrozesc, când mă gândesc că va veni o zi în care va trebui să-i mărturisim dragostea noastră.

— Îi vom mărturisi atunci când vom socoti că a sosit momentul potrivit. Tata mă iubeşte foarte mult, şi în timpul din urmă am putut să-mi dau seama că te iubeşte şi pe tine. Dar, chiar dacă s-ar împotrivi, totuşi, numai tu vei fi soţia mea!

Ochii fetei se îndreptară asupra tânărului conte, dar îndată după aceea, ei se întristară din nou.

— Până astăzi şi eu credeam la fel, zise ea. Dar astăzi, după amiază… Doamne! mă întreb cum de nu m-am prăbuşit la pământ, când l-am auzit pe tatăl tău vorbind cu baroneasa de Brissac şi cu mama ei, despre căsătoria ta cu baroneasa Leonie?

Chipul frumos al tânărului conte se întunecă, o clipă.

— Ce ne pasă nouă, de dragostea pe care mi-o poartă Leonie? Va trebui să-şi caute un alt bărbat!

Buzele lui sărutară din nou gura fetei, dar el nu putea să ştie ce chinuri arzătoare erau sărutările lui pentru femeia care îl spiona din boschet.

— Mi-e teamă de această baroneasă, murmură Margot, cutremurându-se. Eu cred că ea bănuieşte adevărul!

— N-are decât! Nădăjduiesc că voi putea vorbi cu tata, mai înainte ca ea să ne poată pune beţe în roate, răspunse Eberhard. Acuma, întoarce-te la castel şi mai ai puţină răbdare. Pentru a nu fi silit să mă mai întâlnesc cu ea în astă seară, mă duc călare până la un vecin. O fac aceasta anume, spre a-i dovedi că nici nu mă sinchisesc de ea.

Margot se ridică de pe bancă; dar sufletul îi fu cuprins de o nelinişte fără seamăn. I se părea că în clipa aceea se despărţea de Eberhard pentru totdeauna. Lacrimi fierbinţi îi năpădiră ochii şi se aruncă în braţele tânărului conte.

— Eberhard, nu pleca! murmurară buzele fetei. Simt că la castel se pregăteşte ceva groaznic, simt că vor să ne despartă.

Cu multă blândeţe, el îşi luă de pe gât mâinile fetei şi zise:

— Fii cuminte, scumpa mea, mă întorc îndată. Poate că ziua de mâine va fi ziua fericirii noastre.

Buzele celor doi îndrăgostiţi se mai întâlniră o dată.

Eberhard dispăru printre copaci şi în curând se auzi galopul unui cal.

*

Contele Bertram de Hohenegge zăcea în pat de câteva luni. Acum însă, era în afară de orice primejdie, numai că nu putea părăsi patul, din pricina prea marii slăbiciuni.

Contele dormea când Margot se înapoie în vârful picioarelor şi se aşeză, ca întotdeauna, pe un fotoliu, la căpătâiul bolnavului.

Contele se mişcă şi Margot tresări fără să vrea. Dar când bolnavul o zări pe buna sa îngrijitoare, un zâmbet de mulţumire i se înfiripă în colţul buzelor. Plin de recunoştinţă, el luă mâinile fetei.

— Ce s-ar fi ales din mine, dacă nu aş fi avut o asemenea îngrijitoare? şopti el. Niciodată nu voi uita aceasta, draga mea Margot şi sunt încredinţat că nici fiul meu nu va pierde niciun prilej, de a-ţi dovedi veşnica lui recunoştinţă. Numai dumitale îţi va putea mulţumi că tatăl său a mai rămas în viaţă. De ce roşeşti? Oare nu au recunoscut chiar doctorii că nimeni nu m-ar fi putut îngriji mai bine ca dumneata? După ce mă voi fi înzdrăvenit pe deplin şi Eberhard îi va fi dat castelului o nouă stăpână… Dar ce-i cu dumneata, Margot? De ce tremuri?

— O!… nimic, domnule conte!… îngână sărmana fată. În ultimul timp am adeseori asemenea slăbiciuni…

— Eşti istovită, copila mea, răspunse contele. De mâine va trebui să te cruţi mai mult. Voi vorbi şi cu Eberhard despre lucrul acesta. Îţi mărturisesc sincer că mă simt atât de mult legat de dumneata, încât nici nu-mi pot închipui că ne-am mai putea despărţi!

Contele se opri, deoarece Margot, care nu-şi mai putea ţine cumpătul, se aplecase peste mâna lui, spre a o săruta.

— Ce înseamnă asta Margot? De ce plângi? Am vorbit oare despre un lucru care te doare? N-am vrut…

— Domnule conte… Doamne, ajută-mă!… Eu…

Draperia de la intrare se mişcă şi lui Margot cuvintele îi muriră pe buze… Fiinţa, care intrase în odaie, cu capul semeţ şi aproape fără să fie observată, era Leonie de Brissac.

— Tu aici Leonie? murmurară buzele bolnavului.

— Da, răspunse ea, în vreme ce Margot încremeni, ca sub privirile otrăvitoare ale unui şarpe. Am venit să te scap de prezenţa acestei femei pierdute!

Capitolul 2 – O faptă mişelească

Un strigăt surd îl făcu pe conte să-şi întoarcă faţa de la nepoata sa. Strigătul acesta ieşise din pieptul lui Margot, pe care cuvintele baronesei o loviseră ca tot atâtea lovituri de bici, făcând-o să cadă în genunchi.

— Milă!… îndurare!… strigă ea, sfâşietor. Eu nu sunt o femeie pierdută, nu sunt vinovată! Ascultaţi-mă pe mine, domnule conte!

Baroneasa se uită la mine cu priviri de ură. Vrea să mă nimicească…

— Ce comedie!… exclamă baroneasa de Brissac, dispreţuitoare. Pe care din noi două o vei crede, dragă unchiule, pe mine, sau pe această fiinţă, venită cine ştie de unde?

— Vorbeşte Leonie! Ce învinuiri aduci îngrijitoarei mele? răspunse contele, tulburat.

— Fata aceasta are demult legături de dragoste cu Eberhard. I-am auzit, astăzi după-amiază, în parc. Ea a aflat despre viitoarea noastră călătorie şi crede că prin plânsete şi suspine va izbuti să-l facă pe Eberhard să strice planurile dumitale.

— Nu este adevărat!… Nu, nu!… Să spună Eberhard singur! strigă Margot, în prada deznădejdii.

— Spune mai departe, Leonie! zise contele, răguşit. Eberhard, fiul meu, ultimul urmaş al conţilor de Hohenegge, ar avea legături serioase, cu o persoană care este plătită pentru a mă îngriji?

Privirile bietei fete rătăceau prin încăpere, ca şi când ar fi căutat un ajutor. Oare nu mai era niciun mijloc de scăpare?

— Ne iubim, domnule conte, murmură ea, căzând în genunchi din nou. Dumnezeu îmi este martor că l-am urmat pe Eberhard, fără niciun gând ascuns, fără să întreb de numele sau de averea lui!

— Aşadar, totuşi… O poveste de dragoste sub acoperişul casei mele!? În vreme ce eu zăceam pe patul de moarte, fiul meu petrecea cu o drăguţă, care se furişa de lângă patul meu, de îndată ce bolnavul adormea. Câtă decădere!

Biata fată se zbătea în căutarea unor cuvinte care să înduioşeze inima contelui, dar în prada fricii şi a deznădejdii, ea nu le găsi pe cele potrivite.

— Eberhard mi-a jurat că mă va lua de soţie.

Un hohot de râs satanic izbi urechile celor de faţă.

— Soţia lui! Ha, ha, ha! Mai vrei şi altă mărturisire, unchiule? zise Leonie.

— Soţia lui? Ai înnebunit? exclamă contele. Un conte de Hohenegge şi o femeie decăzută, o femeie de stradă?

Atunci, toată mândria fetei se revoltă. Era prea mare murdăria, care i se arunca în faţă.

— Eu nu sunt nici decăzută, nicio femeie de stradă, domnule conte! strigă ea atunci şi ochii ei începură deodată să arunce scântei. Am fost săracă, dar cinstită, până în ziua în care fiul dumneavoastră mi-a câştigat inima. Iar dacă am venit aici, ca îngrijitoare, n-am făcut-o spre a vă înşela.

L-am rugat pe Eberhard, de nenumărate ori, să vă mărturisească adevărul şi dacă el n-a făcut-o, aceasta este numai fiindcă se temea să nu vă înrăutăţească boala.

— Nu mai sta pe gânduri, unchiule şi dă-le binecuvântarea

dumitale, zise baroneasa. Poate că-mi veţi trimite şi mie o invitaţie, pentru nunta domnului conte de Hohenegge cu Margot Ernemann!

Bătrânul conte îşi ridică mâna tremurândă şi rosti:

— Afară din casa aceasta, fiinţă mizerabilă! Voiai să fii contesă?! O femeie de stradă, în castelul Hohenegge?! Ha, ha, ha! Ce ar fi râs toată aristocraţia! Vei părăsi castelul chiar în noaptea aceasta, chiar în ceasul acesta! Cât despre fiul meu, mă voi îngriji eu să nu-şi mai dea întâlniri cu o femeie de teapa ta! Afară! Şi să nu mai îndrăzneşti să calci pragul acestei case, că te voi alunga cu câinii!

Margot se mai îndreptă odată, plină de mândrie.

— Mă duc, domnule conte! Dar va veni o vreme, când vă veţi căi amar de jignirea pe care mi-aţi adus-o în clipa aceasta! Nu sunt decât o fată săracă, lipsită de ajutor, dar dacă fiul dumneavoastră ar fi de faţă, fiţi încredinţat că ar fi arătat uşa, nu mie, ci femeii aceleia de colo!

Contele de Hohenegge sunase şi bătrânul său servitor se ivi îndată.

— Fiinţa aceasta va părăsi castelul fără întârziere, strigă el furios. O vei da afară, o vei arunca în stradă.

Margot părăsi dormitorul, ca mânată de furii şi aruncând o privire mânioasă asupra contelui, care căzu cu capul între perne.

Ea îşi adună repede cele câteva lucruri pe care le avea la castel. Nu mai avea ce căuta acolo. Nimeni nu-i dădea mâna, nimeni n-o învrednicea de un rămas bun! Sărutând un mic medalion, cu chipul lui Eberhard, îngână:

— Am crezut, ca un copil în visul pe care mi l-ai plăsmuit, atât de frumos! Dar visul s-a sfârşit şi eu m-am trezit la cruda realitate! Rămâi cu bine!… Rămâi cu bine!

Îmbrăcată în vestmintele-i simple, cu capul învăluit într-un fişiu[1], în mână cu micul ei geamantan, Margot coborî treptele pustii. Ajungând în faţa uşii ce ducea în dormitorul contelui, simţi deodată că i se înmoaie genunchii. Ceva nehotărât, ceva tainic, o ţinea pe loc. I se părea că nu avea dreptul de a părăsi castelul, fără a mai arunca o privire asupra chipului aceluia, care era părintele lui Eberhard.

Margot deschise uşa încet şi dădu draperia la o parte. Dormitorul era slab luminat, iar bolnavul zăcea între perne, cu ochii închişi. Ea se apropie de pat în vârful degetelor şi cu inima tremurândă de teamă. Dar oare nu se mişcau tocmai buzele contelui?

— Dar dacă totuşi, am fost nedrept? Margot… unde eşti? Vreau…

Bolnavul nu mai continuă. Fata căzu în genunchi şi cu glasul înăbuşit de lacrimi, îngână:

— Vă mulţumesc de mii de ori, pentru cuvintele acestea! Nu le voi uita niciodată!

După aceea se ridică şi puse mâna pe geamantănaş. Trebuia să plece, căci contele se putea deştepta în fiecare clipă. Atunci, deodată,

rămase ca trăsnită. Privirile i se rătăciseră înspre firida dormitorului şi i se păru că perdelele grele, care atârnau în faţa firidei, se mişcaseră uşor. Oare nu era singuri, numai ea şi contele? Un strigăt pe jumătate înăbuşit îi muri pe buze… Printre cutele perdelelor ea zărise chipul ascuns în dosul unei măşti roşii, al unui necunoscut!

Margot se repezi spre ieşire, clătinându-se. Voia să fugă departe, cât mai departe de privirile acelea înfiorătoare.

Într-o fugă nebună, ea ajunse pe coridor, unde se văzu pe neaşteptate în faţa bătrânului servitor, care o privea uimit.

— De unde vii? Ce-ai mai căutat în odaia domnului conte? o întrebă dânsul.

— Dă-mi drumul! exclamă ea, în prada unei groaze neînţelese. Am vrut să-mi iau rămas bun şi atâta tot…

Cu o mişcare bruscă ea se smulse din braţele servitorului şi o luă la fugă. Servitorul se uită după ea, clătinând capul, apoi se înapoie în anticameră şi se trânti într-un fotoliu.

Peste vreun ceas, Eberhard se întoarse şi el de la vecinul la care fusese şi se îndreptă înspre dormitorul bătrânului conte, spre a-i ura „noapte bună”.

Dar… ce însemna aceasta?

Eberhard îşi duse ambele mâini la tâmple, faţa i se făcu ca varul, iar pe buze îi muri un strigăt de groază… apoi, se năpusti ca o furtună înspre pat.

În aşternutul răscolit, cu capul dat pe spate, cu ochii sticloşi, cu trăsăturile feţii schimonosite, zăcea tatăl său… *Contele Bertram de Hohenegge fusese sugrumat de o mână criminală!*

— Ajutor!… Ajutor!… Ucigaşii!… izbuti Eberhard să strige, într-un târziu.

În câteva minute toată servitorimea fu adunată la faţa locului.

— Ucigaşii!… Ucigaşii!… se auzi de prin toate colţurile. Cine a săvârşit această grozăvie?

Deodată, o mână se aşeză pe umărul tânărului conte, care căzuse în genunchi, alături de patul de moarte al părintelui său şi o voce rece zise:

— Este opera fetei alungate. Margot e ucigaşa tatălui tău!

Eberhard îşi întoarse faţa îngrozită. Privirile îi căzură asupra chipului frumos, dar plin de nemărginită ură, al verişoarei sale, baroneasa Leonie.

Capitolul 3 – Întâmplări misterioase

După ce câţiva servitori fură trimişi în grabă să aducă poliţia, baroneasa Leonie se întoarse împreună cu mama sa, în apartamentul ce le fusese hotărât, pentru tot timpul şederii lor la castel. Leonie era

într-o asemenea stare de enervare, încât i-ar fi fost cu neputinţă să mai rămână în apropierea cadavrului contelui.

Leonie îşi conduse mama până în dormitorul ei, apoi încuie uşile.

— În sfârşit, singură! murmurară buzele pline ale frumoasei femei. Să vedem ce se va mai întâmpla acum!

Deodată tresări! I se păruse numai sau într-adevăr scârţâise uşa balconului?

Nu, nu i se păruse, căci uşa balconului se deschise într-adevăr şi mai înainte ca baroneasa să se fi putut ridica de pe divan, un bărbat se avântă în odaie.

Dar ţipătul de groază i se stinse pe buze, de îndată ce zări chipul acestui vizitator, ce venea la o oră şi pe o cale atât de puţin obişnuită. Fără să-i pese de stăpâna camerei, el îi întoarse spatele şi închise uşa balconului. Apoi se întoarse din nou la ea. Purta o mantie lungă şi neagră, chipul încă tineresc, îi era adumbrit de o pălărie moale, iar hainele de sub pelerină păreau să fie foarte elegante.

— Tu!… Tu? îngână buzele tremurânde ale baronesei.

— Nu puteam să mă îndepărtez neobservat, deoarece parcul e împresurat, răspunse el, apropiindu-se de canapea.

— Este o nebunie să te furişezi în dormitorul meu! îngână Leonie.

— Prostii! Ne cunoaştem destul de bine şi fiecare ştim ce vrem! Contele a murit şi tu vei ajunge contesă de Hohenegge.

— Şi? întrebă baroneasa, care îşi mai venise în fire, şi care se uita la necunoscut cu priviri ucigătoare.

— Şi?… repetă acesta, aşezându-se pe divan. Ce caraghioasă întrebare! După ce-ţi vei fi atins scopul, devenind contesă de Hohenegge şi deci stăpână a atâtor milioane, vom căuta să ne descotorosim de domnul conte, tot astfel după cum…

— Taci! Ai înnebunit? Cine îţi spune că nu-l iubesc pe Eberhard şi că nu voi şti să-l apăr, dacă voi vedea că este ameninţat?

Necunoscutul privi uimit în ochii Leoniei, apoi zâmbi.

— Aşa stau lucrurile? Atunci Hector Rammont trebuie să-şi ţină ochii deschişi! Sau poate crezi că un om ca mine face servicii gratuite?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a scăpat, la Paris, de prezenţa primului tău soţ, de care te săturaseşi?

— Soţul meu, baronul de Brissac, a căzut la o alergare de cai şi şi-a frânt gâtul!

— Aşa este. Numai că aceasta nu s-ar fi întâmplat, dacă în urma dorinţei tale, nu-şi vâra coada şi Hector Rammont, care era amantul tău.

— Nemernicule, de ce îmi mai aduci aminte? Baronul era ruinat şi tu te-ai dat drept milionar. După aceea…

— Ţi-am mărturisit că nu sunt decât un cavaler de industrie, un

aventurier, care era foarte înclinat să te facă tovarăşa sa. Tu însă n-ai vrut şi într-o bună zi ai dispărut. Eu însă ţi-am dat de urmă şi aici şi după ce am aflat ce gânduri ai, ţi-am dat o mică mână de ajutor să ajungi contesă de Hohenegge.

Leonie se cutremură din nou.

— Mă îngrozeşti, Hector! Mi-e teamă că nici astăzi nu ştiu cu adevărat cine eşti, şi nu-mi pot da seama, ce afaceri misterioase învârteşti!

— Ia-mă drept ce vrei; nu căuta însă să-mi mai scapi şi a doua oară, căci nu vei izbuti. Eşti a mea, cu trup şi suflet!

Cu aceste cuvinte, el îşi înlănţui braţele pe după trupul ei şi căută s-o tragă mai aproape de sine.

— Nu vreau să fiu sclava ta! Dacă nu-mi dai drumul strig după ajutor!

El îl dădu drumul, dar numai spre a o arunca pe un fotoliu.

— Îndrăzneşti să mi te împotriveşti, femeie? Fereşte-te să te trec în rândurile duşmanilor mei, căci te nimicesc ca pe o muscă! Vino!

Necunoscutul arătă înspre uşa dormitorului alăturat.

— Nu suntem noi oare, ca şi bărbat şi soţie?

Atunci cineva bătu la uşa ce dădea spre coridor.

— Mii de dracii! murmură Hector Rammont, dându-se înapoi.

— Verişoară, dacă nu te-ai culcat încă, deschide, te rog! se auzi o voce bărbătească de afară.

Era Eberhard.

Leonie era în prada nehotărârii. Acolo, lipit de perete, omul pe care îl ura şi în mâinile căruia căzuse, fără nădejde de scăpare; dincolo de uşă, Eberhard, omul pe care-l iubea şi care trebuia s-o apere.

Luă o hotărâre bruscă şi deschise uşa… tocmai în clipa în care Hector Rammont se refugie într-o cameră vecină, scoţând o înjurătură.

*

La marginea capitalei, într-un cartier plin de grădini şi căscioare, locuite aproape numai de funcţionari ieşiţi la pensie, şedea şi pensionarul Hartenberg. El avea două fete: cea mai tânără, Alice, care conducea gospodăria şi a doua, Margot, cu un an mai mare decât sora sa. După câte se şopteau prin vecini, Margot era dusă de câteva săptămâni la un castel, unde îngrijea de un conte bolnav. Nici Hartenberg şi nici Alice nu vorbeau bucuros despre lucrul acesta.

Hartenberg trăia modest, din mica lui pensie; un lucru însă, li se părea vecinilor foarte ciudat. Adeseori, Hartenberg lipsea de acasă zile întregi, fără ca cineva să ştie pe unde îşi petrece timpul, nici chiar fiicele lui, cărora le spunea că face excursii cu câţiva vechi prieteni.

În seara aceea, Hartenberg lipsea din nou şi acasă nu era decât Alice, care de-abia împlinise douăzeci de ani şi care era parcă şi mai

drăgălaşă decât frumoasa ei soră, Margot.

Deodată, cineva bătu încet în fereastră.

— El este! Aşadar, tot a venit! murmură Alice, vădit emoţionată şi alergând să deschidă uşa tânărului, care se furişă iute în casă şi o cuprinse în braţe.

— Eşti singură, comoara mea? întrebă el, grăbit.

— Fireşte, răutăciosule! Tata e plecat de două zile şi după cât mi-a spus, nu se întoarce decât mâine.

— Slavă Domnului! Atunci suntem nestingheriţi!

Cu aceste cuvinte, tânărul se aşează pe un scaun şi vru să ia fata pe genunchi. Aceasta însă se împotrivi.

— Iartă-mă, Franz, îngână ea, dar nu mai pot continua cu această comedie pe care o jucăm în spatele tatălui meu. Trebuie să te hotărăşti să vorbeşti cu el şi să-i mărturiseşti totul.

Fruntea tânărului se întunecă.

— N-am avut timp, Alice… Afaceri foarte însemnate, m-au reţinut!

Alice izbucni în plâns.

— Ştii prea bine cât îmi eşti de drag şi că aş fi în stare să-mi dau şi viaţa pentru tine. Dar eu nu sunt învăţată să-i tăinuesc tatei nimic şi mai ales, un lucru atât de însemnat. De aceea, spune-mi cinstit dacă vrei să vorbeşti mâine cu el?

Franz Hohenwalder, după cum îşi zicea el, făcu o mişcare de nemulţumire.

— Şovăi să-mi dai un răspuns? îl zori fata. Spune-mi, vrei să vorbeşti mâine cu tata, da sau nu?

— El bine, nu! La naiba! Eu nu sunt obişnuit să fiu sub papuc şi mai puţin sub al tău! Aceasta este dragostea ta? Dacă vrei să rupem, spune-mi-o pe faţă şi-mi văd de drum.

Ei se ridică în nădejdea că Alice nu-l va lăsa să plece. Se înşela însă.

— Cine vorbeşte astfel, acela nu mai iubeşte! răspunse ea, îndurerată, dar hotărâtă. Pesemne că te-ai săturat de mine şi acum nici prin gând nu-ţi mai trece să mă ceri de soţie.

— Voi veni altă dată! zise el. Mie nu-mi plac scenele acestea. Noapte bună!

Dor n-ajunse până la uşă, căci Alice se agăţă de el şi exclamă:

— Franz, Franz, este cu neputinţă să fii atât de rece cu mine. Dar ce fâşâie aici, în buzunar? O scrisoare?!

Mai înainte ca el s-o fi putut împiedeca, Alice îşi smulse scrisoarea din buzunar st citi pe plic adresa:

„Baronesei Leonie de Brissac”.

— Mii de trăsnete! strigă el, furios. Dă-mi scrisoarea!

Dar fata se şi repezi în fundul odăii, unde luă în mână lampa cu petrol, apoi zise:

— În clipa în care te atingi de mine, trântesc lampa jos! Alice rupse plicul şi citi următoarele:

„Fereşte-te de răzbunarea mea! În seara aceea am izbutit să scap nevăzut, cu toate că frumosul tău conte a intrat peste mine, în odaie. Te aştept în noaptea de miercuri, în camera No. 18, a hotelului „La bradul verde”. Trebuie să ne în înţelegem. Va fi vai de tine, dacă nu vii! Hector Rammont nu este obişnuit să fie păcălit de femei”.

Alice scăpă scrisoarea din mână şi se prăbuşi la pământ. Franz se repezi la ea, dar văzând că îşi pierduse cunoştinţa, se mulţumi să-şi ia scrisoarea şi să zică:

— Cum dracu a dat peste scrisoare? Eh, nu va face ea nicio legătură, care să mă dea de gol. Păcat doar că n-am putut să aflu taina acestui misterios Hartenberg! Dacă aş şti că, într-adevăr el este celebrul „Ochi-de-Pisică”, regele detectivilor...

Se întoarse deodată, cu un strigăt răguşit. Uşa se deschise şi o femeie se ivi în prag. Era Margot Hartenberg, sora Alicei.

Timp de o clipă, ei se uitară încremeniţi unul la altul, apoi Margot scoase un ţipăt de groază:

— Dumnezeule! Ochii aceştia şi Masca roşie, din dosul draperiei.

Dintr-o săritură, tânărul fu la uşă şi apoi dispăru.

Zărindu-şi surioara zăcând pe podea, fără cunoştinţă, Margot se trudi s-o aducă în simţiri, şi care nu-i fu mirarea, când aceasta îi povesti despre scrisoarea adresată baronesei Leonie de Brissac!

Ea nu-i spuse însă nimic surorii sale, ci o culcă, încercând s-o liniştească. Toată noaptea aceea însă, Margot nu închise ochii.

Franz Hohenwalder… Hector Rammont… Masca-Roşie… Leonie de Brissac, îi frământau creierul necontenit, fără însă a izbuti să ajungă la vreo concluzie.

A doua zi de dimineaţă veni şi Hartenberg, şi după ce ascultă trista poveste a fiicei sale mai mari, zise:

— Mi-ai spus totul, Margot? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Ba da, tată, am uitat să-ţi spun că, în urma dorinţei lui Eberhard, la castel nu mi-am spus numele meu adevărat, ci m-am dat drept Margot Ernemann. Nu ştiu de ce a vrut Eberhard aşa. Şi acuma, spune-mi, tată, poţi să mă ierţi?

Hartenberg îşi aşeză mâna dreaptă pe capul fiicei sale. În ochii lui se putea citi o milă fără margini.

— Şi eu am fost tânăr odată, copila mea şi eu am iubit… şi am suferit mult şi de aceea înţeleg durerea ta! Caută de-l uită, Margot, căci niciodată nu vei putea fi soţia… unui conte de Hohenegge!

— Dacă n-ar trăi tatăl său aş fi! Cred în cuvântul lui Eberhard cum cred în Sfânta Scriptură.

Dar Hartenberg zâmbi amarnic. El ştia prea bine cât se putea încrede în jurămintele oamenilor.

— Deocamdată, caută să te linişteşti, Margot. Mai târziu vom mai vorbi despre chestiunea aceasta, căci sunt unele lucruri, pe care nu le înţeleg prea bine, zise el. Pentru moment ai un adăpost, unde nu te va mai supăra nimeni.

După aceea, Hartenberg, care părea să fie foarte obosit, se culcă, spre a nu se deştepta decât spre seară, când după ce mâncă ceva, îşi luă un teanc de gazete şi se aşeză cu ele pe un scaun lângă fereastră. Să fi răsfoit vreun ceas prin ziare, când o ramură izbi în fereastră. În aceeaşi clipă, în dosul geamului se ivi chipul unei femei.

Un strigăt înăbuşit ieşi din pieptul lui Hartenberg.

Ridicându-se de pe scaun, spre a se năpusti din odaie, se văzu faţă-n faţă cu Margot, care tocmai venea din încăperea vecină. Se părea însă, că nu-şi mai recunoaşte fiica, deoarece fără a o băga în seamă, se repezi în grădină, unde oprindu-se în faţa necunoscutei, îi strigă cu asprime:

— Ce cauţi din nou aici, stafie a trecutului meu? Vrei să mi le furi şi pe acestea două, după cum mi-ai furai pacea şi fericirea vieţii mele?

— Nu vreau nimic, decât să mai privesc o dată în ochii copiilor mei, în faţa cărora ai avut cruzimea să mă dai drept moartă, răspunse femeia.

— Pleacă!… Pleacă! zise atunci Hartenberg, în şoaptă, împingând-o înspre o portiţă laterală a grădinii. Tu ţi-ai pierdut dreptul de a mai păşi înaintea copiilor tăi. Sau poate că vrei să le dezvălui taina vieţii tale?

— Plec! îngână femeia. Fii însă îndurător, numai de data aceasta… poate că nu mă voi mai întoarce niciodată! Lasă-mă să-mi văd fetele!

Dar Hartenberg o împinse cu asprime, afară din grădină. Peste un sfert de ceas, plecă de acasă.

Mergând pe strada întunecoasă, se trezi deodată în faţă cu un om care îl strigă pe nume.

— Ce vrei? întrebă el, mânios.

— O însărcinare, din partea primului procuror. Vei avea de lucru, nu glumă, Ochi-de-Pisică!

Hartenberg se opri îndată.

— Vorbeşte mai încet! Am putea fi auziţi! Vino!

Cei doi bărbaţi dispărură în întunericul nopţii.

Capitolul 4 – Părăsită şi alungată

Peste vreun ceas de la plecarea lai Hartenberg, uşa casei se deschise pe neaşteptate şi în pragul ei se ivi un bărbat înalt, cu gulerul pelerinei ridicat aproape până peste ochi.

Un strigăt de bucurie ieşi din pieptul lui Margot şi cu braţele larg deschise, fata exclamă;

— Eberhard! În sfârşit! Scumpul meu, cum să-ţi mulţumesc că ai venit? Teama şi durerea m-au înnebunit aproape!

Cu aceste cuvinte Margot alergă înaintea lui, dar deodată braţele întinse îi căzură de-a lungul trupului. Fiori de gheaţă o străbătură, din creştet până-n tălpi.

Omul pe care îl adora ca pe un Dumnezeu, stătea în faţa sa, nemişcat, cu faţa palidă ca de mort, cu ochii aruncând scântei.

— Nu mă atinge, nenorocito! strigă tânărul conte de Hohenegge. Dacă m-am furişat ca un hoţ până aici, n-am făcut-o decât numai fiindcă mă chinuia gândul că fiinţa pe care am copleşit-o cu dragostea mea, va trebui să sfârşească… sub securea călăului.

Margot se clătină, ca lovită de trăsnet.

— Eberhard, îngână ea, tu uiţi că vorbeşti cu aceea ce s-a jertfit pentru dragostea ta?

— Blestem ziua în care inima mi-a fost cuprinsă de dragoste pentru tine, răspunse Eberhard cu voce sinistră.

Nepricepând nimic, Margot căzu în genunchi şi încercă să-i înlănţuie picioarele.

— Eberhard, îţi jur pe numele lui Dumnezeu că nu înţeleg ce înseamnă aceasta purtare a ta. Spune-mi, ce am făcut, de-mi adresezi asemenea cuvinte?

Tânărul conte râse amarnic.

— Renunţă la teatru! Nu mă mai momi. Priveşte ce a rămas din mine, în timpul ultimelor două zile! Aceasta este opera ta, ucigaşă a tatălui meu!

— Eu… aş fi… eu… Dumnezeule!… Eberhard, ţi-ai pierdut minţile?… Tatăl tău să fi murit? bâigui biata fată.

— Ucis de mâinile tale, deoarece n-a vrut să se învoiască la unirea noastră! Orice tăgăduială este în zadar! Bătrânul servitor te-a văzut fugind îngrozită din dormitor, mai înainte de a părăsi castelul şi dacă n-ai fost arestată până acuma, aceasta se datorează numai împrejurării că n-am mărturisit că Margot Ernemann este una şi aceeaşi cu Margot Hartenberg. Dar pot să-ţi dea de urmă în orice moment, deoarece mandatul de arestare a şi fost emis împotriva ta.

Bietei fete i se păru că pământul începe să i se clatine sub picioare. Ea să fi săvârşit a crimă?

— Eberhard, mă crezi tu în stare de a săvârşi o crimă? zise ea, ridicându-şi frumoşii ochi albaştri spre faţa iubitului.

— Sfârşeşte cu comedia, nenorocito! strigă dânsul. Faptul că mă găsesc aici, îţi dovedeşte că tot mai simt pentru tine o fărâmă de milă. Fugi! Ia banii aceştia!… (El aruncă un portofel pe masă). Nu mai pierde nicio clipă. Mâine vei fi arestată. Ia-ţi o altă înfăţişare. Vei găsi

în portofel actele unei foste servitoare care a servit la castel… Dumnezeu să-ţi ierte păcatul, eu nu pot! Mâinile tale sunt pline de sângele tatălui meu!

El mai aruncă o singură privire îndurerată şi plină de dispreţ asupra fetei, apoi se îndreptă în spre uşă. Dar Margot îl prinse de picioare.

— Nu pleca aşa, fie-ţi milă! Nu-mi trebuiesc banii tăi, ci dragostea te. Nu mi-o lua, căci atunci îmi, iei viaţa!

Cu un brânci, Eberhard o trânti la pământ.

— Nu-mi pot da dragostea ucigaşei tatălui meu! Rămâi cu bine!

Cu aceste cuvinte, tânărul conte plecă, trântind uşa în urma sa. Cu ochii secaţi de lacrimi, din pricina durerii nemărginite, Margot se târî până într-un colţ, unde căzu pe un fotoliu, şi rămase nătângă, îndobitocită de ceea ce aflase.

Timp de o jumătate de ceas, stătu aşa.

Apoi, uşa se deschise din nou. Hartenberg se înapoiase. Ultima licărire de speranţă! Chiar dacă o părăsiseră toţi, un tată nu putea să nu-i creadă copilului său! El o va apăra, împotriva acestei cumplite învinuiri ce i se aducea.

Dar Hartenberg venise clătinându-se, căutând un sprijin… şi se prăbuşi alături de masă, pe un scaun…

Împreună cu însoţitorul său, Hartenberg fusese la primul procuror, în cabinetul căruia intrase printr-o uşă secretă.

— Am de lucru pentru dumneata, îi zise primul procuror, de îndată ce Hartenberg se ivi înaintea sa. Ai citit dările de seamă asupra crimei săvârşite la castelul Hohenegge?

— Nu, domnule prim-procuror, răspunse Hartenberg. Pot afla ceva amănunte?

— Poftim dosarul. Studiază-l! răspunse înaltul magistrat dându-i un maldăr de acte.

— Domnule prim-procuror, zise pretinsul pensionar, după ce citise fiecare foaie a dosarului, nu s-ar putea ca de data aceasta…

— Cum? Temutul Ochi-de-Pisică, cel mai celebru detectiv al timpurilor noastre, şovăie?

Hartenberg îşi ridică încet capul, pe care până atunci şi-l ţinuse îndreptat spre pământ.

— Bine, nu voi şovăi! Ucigaşa va fi găsită, vie sau moartă! Margot Ernemann, îngrijitoarea bătrânului conte!

Zece minute mai târziu, Hartenberg părăsi cabinetul primului procuror şi acum ochii lui împăinjeniţi căutau spre făptura ghemuită în colţul odăii. Acolo era propria sa copilă pe care crezuse că o crescuse în frica lui Dumnezeu şi care devenise… o ucigaşă! Mila, îndoiala, voiau să mai pună o dată stăpânire pe el; dar le alungă pe amândouă. Era doar atât de vădit! Voise să ajungă contesă.

Privirea neobişnuit de fixă a tatălui său, o trezi pe Margot din amorţeală. Ea se îndreptă înspre el, clătinându-se.

— Tată, Eberhard a fost aici! S-a întâmplat ceva înfiorător. Părintele lui a fost ucis!

— Ştiu, răspunse asta, şi tu, Margot Ernemann, eşti ucigaşa!

Margot scoase un ţipăt înfiorător.

— Şi tu, şi tu, tată, crezi aceasta? Nu, nu este cu putinţă! Tu eşti tatăl meu, tu trebuie să-ţi aperi copilul, trebuie să ţi-l scapi din ghearele deznădejdii!

Dar detectivul clătină din cap.

— *Aceea care a ucis, nu mai este fiica mea!*

Hartenberg îşi văzu copila prăbuşindu-se la pământ, dar nu rosti niciun cuvânt, ci doar îşi muşcă buzele. Ea nu ştia că demult el era în slujba poliţiei secrete şi că, cu câteva minute mai înainte, îi făgăduise primului procuror să i-o aducă pe ucigaşă… vie sau moartă!

Margot îi prinse mâinile şi udându-i-le cu lacrimi, îngână:

— Tată, scumpul şi bunul meu tată, ajută-mă… sunt nevinovată!

— Nu cred… Nimeni nu te crede!

— Nu mă lăsa să cad în mâinile poliţiei! Ascunde-mă, sunt doar copilul tău! îl imploră nefericita fiinţă.

Hartenberg ştia prea bine că nici chiar el n-are puterea de a scăpa o ucigaşă… De făgăduiala făcută magistratului, de jurământul de credinţă, putea să scape. Un glonte, şi nu ar fi fost silit să-şi aresteze pe propria sa fiică. Dar atunci ar fi rămas singură pe lume, cealaltă, Alice, unicul copil ce-i mai rămăsese şi Margot tot nu ar fi scăpat de securea călăului.

Securea călăului?… Aceasta nu trebuie să atingă gâtul copilului său.

— E noapte! îngână el, ca şi când ar fi vorbit pentru sine. Drumul într-acolo mai este încă liber. Mâine nu va mai fi! Tot e mai bine, decât sub securea călăului!

— Mai bine ucide-mă, tată, cu propria ta mână şi te voi binecuvânta!

— Eu nu sunt ucigaş! răspunse Hartenberg, ca trezit din vis. Am avut o fată, pe care am pierdut-o… cum mi-am pierdut şi fiul… Cruţă-ne cel puţin, pe mine şi mai ales pe sora ta, de ruşinea de a te vedea executată. Mai este un loc, unde se poate ascunde orice ruşine!

— Ce vrei să spui, tată? întrebă Margot, îngrozindu-se.

— Râul curge nu departe de aici. În fundul lui se poate ascunde orice ruşine!

— Tată… tu îmi dai sfatul acesta?… Doamne, atât de tânără… şi să mor, pentru păcatul altuia!?…

— Pentru a salva numele surorii tale, care nu este vinovată de păcatul tău! zise detectivul, îndreptându-se spre odaia sa.

În pragul uşii se mai întoarse însă şi după ce o învălui pe Margot într-o privire sfâşietoare, zise:

— Dacă nădăjduieşti că mai este vreun om, care să-ţi poată dovedi nevinovăţia… atunci aşteaptă răsăritul soarelui!

Apoi, uşa se închise în urma lui.

Nevinovăţia ei? Cine să i-o mai poată dovedi, când iubitul o blestemase, când tatăl ei se lepădase de ea? Nimeni!… Nimeni!… Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să scape, ce se mai putea scăpa: numele curat al surorii sale, Alice, a cărei singură zestre era un nume neprihănit!

Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă înspre uşă, o deschise, dar când să iasă, fu reţinută de un strigăt. Alice alergă după ea.

Apoi se repezi în strada pustie, ca mânată de furii, îndreptându-şi paşii înspre râu. Peste câteva minute, podul se şi ivi înaintea ochilor săi. Două felinare luminară slab împrejurimea nelocuită. Apa murmura ispititor, spunând parcă: „Vino, te aşteptăm”.

— Viu! Dumnezeule, fii îndurător cu sufletul meu! strigă nenorocita fată, ridicându-şi braţele.

Deodată, se cutremură. Auzise un strigăt de ajutor!… Îşi întoarse capul şi în apropierea podului, slab luminat de felinare, zări două făpturi omeneşti, care se luptau deznădăjduite: o femeie şi un bărbat!

— Ajutor!… se mai auzi o dată.

— În iad cu tine! strigă bărbatul.

Doamne, unde mai auzise ea glasul acesta?

Din câteva sărituri, Margot ajunse la locul unde se luptau cei doi. Luna străpunse perdeaua norilor şi în mâna ridicată a bărbatului, Margot zări lama ascuţită a unui pumnal.

— Stai! strigă fata, îngrozită.

Dar era prea târziu! Pumnalul lovise şi femeia se prăbuşi la pământ, cu un ţipăt sfâşietor.

— Ucigaşule!… Ucigaşule!… strigă Margot ca ieşită din minţi. Omul se întoarse furios, se uită la chipul nepoftitei şi… un ţipăt dublu se auzi!…

Margot se dădu înapoi şovăind. Era trează sau o amăgea un vis fantastic? Privea o faţă, pe jumătate acoperită de o mască, din găurile căreia fulgerau doi ochi – doi ochi pe care i-a mai văzut o dată, în dosul draperiei, în acea nenorocită noapte, la Hohenegge!

Aceasta îi smulsese ţipătul: groaznica descoperire o face să se clatine ca lovită de trăsnet; ştie acum cine săvârşise fiorosul atentat împotriva bătrânului conte: omul cu masca roşie!

Şi el a scos un strigăt; prea repede, prea pe neaşteptate a venit surpriza de a recunoaşte în persoana care-i cădea aici în braţe, pe sora Alicei! Dar se stăpâni repede.

Doar ochii lui scăpărători privesc ţintă la fata, care tocmai voia să-şi caute moartea în apă, căci îşi pierduse pe vecie şi iubitul şi patria.

De groaza acestei întâlniri, ea uită pentru o clipă chiar şi pe nenorocita femeie, care zăcea întinsă la pământ, străpunsă de oţelul ucigaş al acestui om misterios; un singur gând înfricoşător o stăpâneşte, covârşind totul. Stă în faţa adevăratului vinovat, din pricina căruia s-a abătut nenorocirea asupra ei, în faţa ucigaşului contelui Hohenegge!

Cu un strigat sălbatic se repede la omul cu mantia largă. Degetele ei se înfig în postavul negru. Îşi manifestă ura, scoţând un ţipăt răsunător:

— Ajutor! Ajutor! Ucigaş! Ucigaş!

Cu o lovitură omul o repede cât colo, încât fata se izbeşte clătinându-se, de parapetul podului.

— Îndrăzneşti, făptură netrebnică, să te atingi de Masca-Roşie? Fugi, dacă ţi-e dragă viaţa, înainte ca mâna mea să se fi ridicat spre a te distruge! se auzi o voce şuierătoare, răguşită de sub mască.

Dar biata fată nu mai ia în seamă că viaţa îi e în primejdie, ea ştie că dacă-l lasă acum pe misteriosul individ să scape, atunci poate că n-are să-l mai întâlnească niciodată, iar crima îi va păta pe veci numele.

— Am să mă agăţ de picioarele tale, ucigaşule, căci pe conştiinţa ta apasă viaţa contelui de Hohenegge!

— Drace, ce-i asta? strigă furios omul cu mască. Ai înnebunit, femeie?

El ridică mâna. Mai ţinea între degete oţelul pătat de sânge.

— Încă un cuvânt şi te trimit unde am trimis-o şi pe femeia care zace colo, la pământ! strigă el sălbatic.

— Omoară-mă, mizerabile, dacă eşti în stare! Dar mâna îţi tremură! Nu ai nenorocit-o tu şi pe sora mea şi n-ai aruncat asupră-mi bănuiala că aş fi săvârşit sângeroasa ta crimă? Loveşte! A!… Nu poţi! Braţul nu vrea să ţi se supună!

Omul cu mască scrâşneşte din dinţi de furie.

Se repede la ea şi o cuprinde cu braţele-i musculoase. Ca într-un cleşte de fier strânge trupul mlădios, răsuflarea lui caldă i se revarsă pe obraz. Margot priveşte timp de câteva secunde în ochii lui, care-i ard obrazul ca nişte flăcări.

— Eşti frumoasă! – cuvintele acestea îi izbesc deodată urechea. Fii a mea şi n-ai să mai ştii ce-i lipsa şi nevoia!

Ea îl loveşte cu pumnii.

— Mai bine în mâinile călăului, decât femeia ta, asasinule!

Ea rosteşte cuvintele acestea, cu un strigăt sălbatic, răsunător. Atunci el o apucă cu o putere aproape supraomenească şi o ridică în aer.

— Atunci, în iad cu tine! Nu o femeie îl va învinge pe Masca-Roşie!

Zadarnic încearcă nenorocita să i se împotrivească, ştie doar prea bine că omul acela misterios vrea s-o arunce în adâncime, deasupra parapetului. Asta înseamnă moarte sigură, căci hainele ei au s-o tragă în jos, şi niciun om nu va fi prin apropiere, care s-o poată salva.

Vântul sfâşie norii, lumina lunii se revarsă pe pod. Margot vede apa neagră sub ea, aude vâjâitul ei la picioarele podului, îi vine ameţeală. Moartea, pe care cu câteva minute înainte o căutase de bunăvoie, i se pare ceva înfiorător, acum când l-a găsit pe adevăratul ucigaş!

Un râs sarcastic îi izbeşte auzul, vântul îi suflă părul mătăsos ca un nimb în jurul capului, braţele lui Mască-Roşie se desfac…

— Ajutor!…

Masca-Roşie sare înapoi, în timp ce trupul lui Margot coboară vâjâind prin aer!

Capitolul 5 – Ochi-de-Pisică

În seara următoare, în căsuţa lui Hartenberg domneşte o atmosferă grea, apăsătoare. Chiar şi Hartenberg însuşi umblă, încoace şi încolo, posomorât şi întunecat. Fruntea îi e brăzdată, ca niciodată până acum, ochii lui care, altminteri par a pătrunde în fundul inimii fiecărui om ca un oţel tăios, acum privesc numai în podea. Pare stăpânit de gânduri misterioase.

Din pricina asta nu ia în seamă nici măcar atitudinea ciudată a fiicei sale, Alice. Fata e palidă, se fereşte din calea tatălui ei, pe cât îi e cu putinţă şi mulţumeşte în gândul ei bunului Dumnezeu, că părintele ei nu-i pune vreo întrebare.

Dar în odăiţa ei, Alice stă cu privirea aţintită în gol, ţinându-şi tâmplele între mâini.

— A putut să mă înşele, el, Franz Hohenwalder! Nu, el numai faţă de mine doar se numea aşa! Nu cunosc adevăratul lui nume, şi unul ca şi celălalt e fals! Un mister adânc îl înconjoară, căci stă în legătură cu baroneasa de Brissac! N-am fost decât o jucărie pentru el! Şi totuşi i-am dat tot sufletul meu, tot eul meu, fiecare fibră a fiinţei mele! Aş vrea să-l blestem să-l uit, nu trebuie să mă mai gândesc la el, şi totuşi simt că nu pot trăi altfel, că mă prăpădesc fără el! Ajută-mă, Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine, sau lasă-mă să mor!

Plângând cu hohote, cade pe patul ei. Bărbatul din odaia din faţă nu bănuieşte ce se petrece cu al doilea copil al lui, umblă fără pace în sus şi în jos, ridică din când în când capul şi ascultă.

Acum au să vină. În fiecare clipă pot fi aici şi să-i vestească grozava ştire la care se aşteaptă: am găsit o femeie înecată la stăvilare! El însuşi se pusese în legătură, pe cale oficială, cu oamenii poliţiei!

Tăcere apăsătoare domneşte în casă şi nici de afară nu răzbate cel

mai mic zgomot. Deodată, uşa se deschide încet şi Alice se furişează înăuntru.

— Ce vrei? întrebă Hartenberg, abia ridicând ochii.

— Tăticule, mi-e aşa de frică!… zice cu buze tremurătoare Alice. Unde s-a dus Margot de nu se mai întoarce?

Bărbatul de la fereastră întoarce o clipă capul şi trăsăturile lui poartă o expresie aspră, neînduplecată.

— Nu mai întreba niciodată de sora ta, ea a plecat pentru totdeauna şi nu va mai călca niciodată în casa asta!

— Niciodată?…

— Niciodată! Este moartă!

Cu un ţipăt, Alice se dă înapoi, clătinându-se, şi priveşte îngrozită la tatăl ei, ai cărui ochi cenuşii ca oţelul o sperie acum.

— Margot? Ce s-a întâmplat cu ea? Nu mă lăsa în nesiguranţa asta înfricoşătoare, tată!

Hartenberg face o mişcare scurtă cu mâna.

— Nu mai întreba nimic! Într-o zi ai să afli despre ce e vorba, şi ca şi mine ai s-o blestemi pe Margot.

Fata încearcă să mai spună ceva dar, se aud bătăi în uşă, la intrare. Hartenberg se cutremură.

— Du-te! zise el aspru. Am o vizită, o vizită importantă!

Din nou unul din acei misterioşi vizitatori nocturni, pe care tatăl ei îl ducea în odăiţa de alături, având grijă să încuie uşa după ei. Tot aşa de misterios cum au venit oamenii, dispar. Ştie prea bine, că Hartenberg nu rabdă nici cea mai mică contrazicere în asemenea caz, astfel că ea se depărtează în tăcere.

Repede păşeşte prin gangul îngust spre odăiţa ei, pe când Hartenberg o urmează mai încet, dar se îndreaptă apoi spre partea cealaltă, ca să descuie uşa de la intrare, după ce s-a încredinţat mai întâi că Alice a intrat în camera ei.

Şi în astă-seară e lună plină. Lumina se aşterne palidă în grădiniţă.

Un bărbat îmbrăcat simplu, cu pălăria trasă tare peste ochi, stă în faţa casei.

Hartenberg îl pofteşte cu un gest să intre, şi străinul îl urmează în sală. Uşa se încuie iar.

Cei doi bărbaţi intră, în tăcere, în odaia cea mare, fără ca noul sosit să-şi fi scos pălăria. Hartenberg păşeşte înainte tot aşa de tăcut, deschide uşa unei odăiţe lăturalnice, aprinde lampa şi încuie uşa după ei.

Se aşezară amândoi la o masă.

Ce se petrecea în sufletul detectivului secret Hartenberg în aceste câteva minute, nu-şi poate nimeni închipui. Nicio fibră nu se mişcă pe faţa liniştită, rece, ochii săi cenuşii privesc neclintiţi.

— Un raport? întrebă vestitul detectiv.

— Da, dar înainte de toate o întrebare particulară – suntem aici siguri că nu vom fi deranjaţi?

Hartenberg îl priveşte.

— Dumneata trebuie să ştii doar, domnule inspector! Cine să ne spioneze?

— Hm, am avut impresia, ca şi cum m-ar fi urmărit cineva! Ştie naiba cine-o fi fost individul, care ba apărea, ba dispărea, în umbra caselor!

— Te-a urmărit până aici?

— Dincolo, în colţul străzii l-am pierdut din ochi, dar ştii, e bine să te asiguri pentru toate cazurile. Mă trimite şeful. Suntem încredinţaţi că omul cu masca roşie se află în Berlin!

— Ce-l face pe şef să creadă una ca asta? întrebă detectivul calm.

— Omul are un trădător printre ai săi, poate chiar o trădătoare! Poliţia criminală a primit un denunţ.

— Ah, dacă-i la mijloc o femeie, atunci e chestie de gelozie. Bine! Mai e ceva?

— În astă seară Masca-Roşie se întâlneşte cu câţiva din partizanii săi într-un loc pe care-l cunoaştem. La capătul străzii… se află o casă veche, destul de încăpătoare, dar părăsită de câteva săptămâni, vândută pentru dărâmare. Nimeni nu se sinchiseşte de baraca cea veche. În pivniţele acestei case, cică va ţine în noaptea asta Masca-Roşie o consfătuire.

— Când o să fie adunarea?

— La unsprezece fix! La ora asta străzile din cartierul acela mai sunt animate, de aceea persoanele singuratice nu atrag nicio atenţie. Iei asupra dumitale afacerea?

— Cu plăcere, chiar de ar fi numai ca să dau de urma tainelor lui Mască-Roşie.

Inspectorul se ridică.

— Înc-o întrebare, zise Hartenberg. Cum stau lucrurile cu crima de la palatul Hohenegge?

— Nu am înaintat mai deloc. Comisiunea a cercetat totul cu de-amănuntul în camera mortului, dar n-a găsit nimic.

— Asta nu mă miră.

— N-ai vrea şi dumneata să vii la faţa locului?

— Poate! Dar criminala dispărută, domnişoara ceea de companie? Încă nicio veste în privinţa ei?

— Nimic!

Hartenberg îl însoţeşte pe inspector până la ieşire, apoi se întoarce în odaie. Stă o clipă pe gânduri apoi strigă afară pe gang:

— Alice!

Durează câteva minute până ce fata să răspundă şi să apară în coridor.

— Mă duc să iau masa cu un cunoscut al meu şi probabil că am să mă întorc târziu, Alice, zice el cu indiferenţă. Nu trebuie să mă aştepţi. Noapte bună!

Fata îşi apasă mâna pe inimă, care-i bate năvalnic.

— Tăticule, n-ai vrea azi, tocmai azi… să rămâi cu mine? Mi-e grozav de frică.

— Prostii, Alice! Ţine încuiate uşile şi ferestrele şi n-o să ţi se întâmple nimic! răspunse Hartenberg.

El observă ochii roşiţi de plâns ai copilei, dar nu cedează. Alice o fi amărâtă pentru sora ei!

Mâna încinsă de friguri a copilei sale tremură într-a lui. Apoi el pleacă. Uşa se închide în urma sa…

*

Inspectorul nu se înşelase. Fusese urmărit de cineva, pe când se ducea spre casa lui Hartenberg. Încă de la prefectura poliţiei îl urmărise umbra aceasta, pe care la început, fireşte, nici n-o observase. De cum intră inspectorul în casă, necunoscutul se apropie şi el. Dintr-o săritură se avântă peste grilaj; era mai tânăr ca Hartenberg şi cel puţin tot atât de îndrăzneţ ca acesta.

— Trebuie să aflu, cu orice preţ, în ce constă taina acestui onorabil funcţionar de cancelarie, murmură necunoscutul. Dacă nu mă înşală presimţirea sau mai bine zis spiritul meu de combinaţie, atunci sunt pe urme bune!

Se apropie de casă şi caută să se furişeze fără cel mai mic zgomot pe lângă zid, ceea ce şi izbuteşte. Iată-l ajuns la fereastra odăiţei din fund. Pune urechea la oblon şi ascultă cu încordare.

— Vorbesc despre Masca-Roşie! Ah!

Cu o îndemânare puţin obişnuită, tânărul scoate un instrument din buzunar şi sfredeleşte o gaura în oblonul de lemn. Operaţia aceasta fu îndeplinită repede de tot. Acum spionul poate urmări pe cei doi inşi din odaia luminată.

— Inspectorul de poliţie Möerner, ia te uită!

Dar tot nu putea încă prinde fiecare cuvânt al convorbirii. Pentru a doua oară începe să găurească cu sfredelul de formă atât de ciudată, lucrat din cel mai fin oţel englezesc. De astă dată însă sfredelea de jos în sus, cam oblic. Fără niciun zgomot, găuri lemnul pervazului. Dacă cei din odaie ar fi stat s-asculte, ar fi auzit cel mult ceva ca sfredelitul unui cari. Gaura cea mică era gata, tânărul vârî cu băgare de seamă o sârmă subţire de tot în deschizătură, iar căpătui celălalt care se termina cu un fel de pâlnioară, îl duse la ureche.

Telefonul era gata. Fiecare silabă rostită de către cei doi bărbaţi din odaie, era percepută de către necunoscut.

Convorbirea se încheie şi inspectorul îşi luă rămas bun. Ceasornicul

unui turn bătea ora nouă şi jumătate.

Uşa căsuţei se deschise din nou. Hartenberg ieşi afară; avea iar înfăţişarea lui obişnuită de modest funcţionar de cancelarie. Apucă drumul spre oraş şi dispăru repede.

Acum se ridică de pe jos necunoscutul şi-şi scutură praful de pe haine.

Un râs scurt, aspru îi scapă de pe buze.

— Ochi-de-Pisică! Nu mi-am jertfit zadarnic noaptea! Acum ştim tot ce ne trebuie! La zece o să fie la prefectura poliţiei, la unsprezece, în pivniţă! Bine!

Vrea să iasă din grădină şi-şi caută un loc potrivit. Trece astfel pe la fereastra care răspunde în odaia Alicei. El nici nu ştia că e a ei, dar deodată, oblonul de lemn se ridică şi raze de lumină se revarsă în grădină.

Prea târziu ca să se mai ferească în lături, fata care stă în pervazul ferestrei l-a descoperit şi l-a recunoscut!

Capitolul 6 – Sărmana Alice

— Franz! O, Doamne! scăpă un strigăt de pe buzele palide ale fetei.

Lumina lămpii izbeşte chipul de afară, din întuneric. O clipi Franz Hohenwalder stă în cumpănă, apoi doar un tremur uşor îi agită buzele. Hotărârea lui e luată, cunoaşte doar prea bine pe femeile îndrăgostite. Repede ca fulgerul se avântă peste prichiciul ferestrei, şi stă în faţa Alicei, care tremură ca varga şi-l priveşte cu ochi mari, ca buimăcită.

Tot atât de repede, tânărul închide fereastra şi oblonul.

Abia acum se întoarce spre iubită şi chipul lui poartă iar expresia blajină, rugătoare.

— Alice, fetiţa mea iubită, strigă el aruncându-se în genunchi înaintea ei şi căutând să-i apuce mâinile. Iartă-mi cele ce ţi-am făcut în nebunia mea! Nici nu-mi dădeam seama ce făceam! Dacă ai şti ce se petrecea în sufletul meu!…

Îşi acoperise faţa cu o mână şi Alicei i se păru că-l aude gemând.

Toată dragostea ce o simţise pentru omul acesta o cotropeşte din nou. S-a luptat ea destul cu sine, a plâns, s-a văicărit, doar l-o uita – şi totuşi n-a izbutit. Dacă ar fi avut într-adevăr un motiv pentru purtarea lui de ieri şi dacă i-ar putea cel puţin explica împrejurările care l-au silit la asta!

— Ce faci, Franz? întrebă ea printre lacrimi. De ce mai vii iar aici?

Ochii lui negri o sfredelesc. Ea se cutremură.

— Trebuia să te mai văd o dată, Alice; o ultimă dată! îi răspunde el. Să nu mă numeşti fals şi necredincios!

Sărutările lui calde ard pe mâinile ei; atunci o părăseşte orice putere. Plângând se apleacă asupra ticălosului.

— Franz! Franz! Nu ştii oare cât te iubesc?

Cu un strigăt de triumf el o trage la pieptul lui.

— Păsărica mea, sărmănico! De ce nu pot rămâne lângă tine? Blestemată să fie groaznica ursită! Dar tatăl tău!…

El se opreşte ca speriat. Alice însă îl priveşte ţintă, cu sufletul îngheţat.

— De ce nu pot deveni soţia ta, Franz? Tatăl meu?… Ce voiai să spui?

— Nu pot, nu pot vorbi, e prea îngrozitor! murmură el adânc mişcat.

Ea îl cuprinde cu amândouă braţele.

— Îmi ascunzi ceva înfricoşător! Te implor, spune-mi ce-i cu tatăl meu?

— El ne desparte! Asta a fost ce mă schimbase ieri aşa de mult.

— Tatăl meu? Ştie oare ceva despre iubirea noastră?

— Nu, încă nu; mai bine să nu afle niciodată nimic, căci şi-a pierdut dreptul de a numi a sa, o fiică curată ca un înger, cum eşti tu!

— Franz! Nu, nu! Ţi-ai pierdut minţile! Ce vor să-nsemne toate astea?

— Că tatăl tău, sub masca unui simplu slujbaş, îşi ascunde firea lui de criminal!

Alice se trage îngrozită înapoi. Tremură toată. Dar apoi priveşte cu un zâmbet copilăresc pe Franz.

— Nu, Franz, taticu nu-i un criminal! Asta nu poate fi decât o mare eroare!

Din nou apucă mişelul mâinile mici ale fetei.

— Crezi, oare, că am suferit mai puţin ca tine, sărmana mea copilă? Ceasuri întregi mi-am ţinut capul între mâini, după ce mi s-a făcut destăinuirea…

— De către cine? Spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu! imploră fata, tremurând.

— Alice, ai să mă ierţi dac-am să-ţi dezvălui şi această din urmă taină asupra persoanei mele? Mă numeam Franz Hohenwalder, pentru că am fost trimis aici la Berlin ca ajutor al poliţiei secrete franceze. Destăinuirea mi-a fost făcută de către superiorul meu.

— Atunci ai fi…

— Detectiv secret? Da! Voisem să mă las de meseria asta primejdioasă, după ce te-am cunoscut pe tine, voiam să rămân aici să încep vreo afacere bănoasă.

— Dar baroana de Brissac?

— Da, vezi tu, asta-i o doamnă care stă şi ea în legături tainice cu noi. Asta am să ţi-o povestesc altă dată, Alice. Tatăl tău, după cum am aflat ieri foarte precis este şeful bandei care plasează bancnotele false fabricate în Franţa!

Alice se aruncă la picioarele lui cu un ţipăt de spaimă.

— Spune-mi că te-ai înşelat! Nu se poate să fie aşa! Fii îndurător!

Franz Hohenwalder răspunse cu glas îndurerat:

— De-aş mai fi avut îndoiala cea mai mică, în astă-seară mi-a fost răpită. Am ascultat convorbirea lui cu omul celălalt, care pare atât de misterios!

— Ce voia omul acela de la tata?

— I-a adus cincizeci de bancnote a o mie de mărci, pe care Hartenberg le-a încuiat în biroul lui, pentru că sus, în partea dreaptă aveau o mică greşeală de imprimare, o pată mică de tot, abia vizibilă.

Sărmana fată se împotriveşte cu disperare.

— Nu-i adevărat! Noi suntem săraci! Niciodată n-a avut tata în stăpânire o sumă atât de mare! strigă ea.

— Tu eşti copilul lui, te înţeleg, Alice! Rămâi cu bine! N-ai teamă, nu-l trădez pe tatăl tău, în orice caz părăsesc slujba de poliţist! Nu-l pot arunca în temniţă pe omul care te numeşte fiica sa!

Ochii bietei fete ard de înfrigurare.

— Cunosc biroul tatei şi ştiu unde-şi ascunde cheile. Vreau să mă încredinţez chiar cu ochii mei şi apoi…

O apucă ameţeala gândindu-se numai la asta.

Ea îl trage aproape cu de-a sila în odaia de lucru a lui Hartenberg şi el o urmează cu un zâmbet misterios.

Găseşte repede cheile, vrea să descuie, dar o apucă un tremur şi cade pe un scaun de lângă masă.

— Nu pot!...

El îi ia cheile din mână şi deschide singur dulăpaşul. Tăblia se dă deoparte, Franz se apleacă peste rafturile deschise, întinde mâna, şi în clipa următoare aruncă un pacheţel tare pe masă.

— Cincizeci de mii de mărci în bancnote false! Poftim, încredinţează-te! zise el cu glas înăbuşit.

Alice se ridică, clătinându-se, mâinile ei tremurătoare rup învelişul, ochii i se holbează – numai hârtii de câte o mie! Şi în colţul drept, greşeala de imprimerie, cum spusese Franz.

Cu un geamăt dânsa cade la pământ.

Franz Hohenwalder stă în faţa ei cu braţele încrucişate.

De pe chipul lui a pierit expresia de milă, de disperare şi de jale.

Zâmbind se apleacă peste trupul tineresc al Alicei.

— Mai bine nici că-mi puteam dori! îşi zise el. Prin asta îmi economisesc o treabă importantă.

Scoate din buzunarul de la piept o sticluţă, o destupă şi o ţine sub nasul Alicei. Apoi pune sticluţa la loc. Se uită la ceas.

— Înainte!

Repede a adus ceva îmbrăcăminte pentru ea, şi un fişiu negru, cu care înfăşoară dibaci capul şi umerii fetei leşinate. Îşi întinde braţele

puternice, îşi pune pălăria, şi o ridică pe Alice de pe jos. Cu povara, al cărei cap se odihneşte pe umărul lui, părăseşte apoi casa zăvorâtă pe dinăuntru.

Afară se uită mai întâi în juru-i, ascultă în noapte, şi când îşi dă seama că totul e liniştit în jur, păşeşte zorit şi râzând încet, pierzându-se în întuneric.

Repede a ajuns la o mică piaţă, unde se vede o trăsură. Birjarul doarme pe capră.

— Hei birjar, du-ne la podul M… Nevastă-mea a leşinat. Hai, grăbeşte-te! strigă el.

Înainte ca birjarul să fi putut vedea pe cine aşază în trăsură clientul său nocturn, uşa cupeului se şi închisese. Birjarul dă bice cailor, care pornesc în goană.

*

Câtă vreme o fi zăcut leşinată, nu ştia nici Alice. Când se trezi în sfârşit, privi în juru-i şi scoase un oftat adânc.

Unde se afla oare? Ce se petrecuse cu ea şi de ce o doare aşa capul?

Cu încetul i se adună gândurile, Apoi scoase un ţipăt de groază.

Banii cei mulţi! Bancnotele. Cine şi-ar fi putut măcar închipui că tatăl ei ar fi un criminal? Dar Franz? Unde o fi rămas?

În jurul ei, tăcere de moarte.

O cuprinde o spaimă care-i strânge inima tot mai tare.

E oare la ea acasă? Nu, asta-i o odaie străină! E întinsă pe un divan acoperit cu blănuri. Mobilele din juru-i sunt elegante, pe jos covoare.

Şi – Sfinte Dumnezeule! – ce-o fi asta? Unde-i rochia ei simplă de casă? Se ridică repede, tremurând toată. Privirea ei cade pe oglinda din peretele odăii; odaia, deşi mică, e aranjată cu mult gust. Trupul ei frumos, tineresc e învăluit într-un capot de dantelă spumoasă, care ia forma trupului ei delicat; picioruşele ei mici sunt vârâte în papuci turceşti.

Se repede la fereastră şi dă deoparte perdelele. Odaia e slab luminată de o lampă din tavan, dar Alice speră, că aruncând o privire în stradă să-şi poată da seama unde se află.

Dar se trage îndărăt îngrozită – aici nu e nicio fereastră; perdelele sunt acolo doar ca să acopere peretele, tapetat ca şi restul odăii, şi nimic altceva.

Alice îşi ţine fruntea în mâini, ochii ei rătăcesc plini de groază în juru-i.

— Sfinte Dumnezeule! Unde mă aflu oare? Franz! Franz! ţipă ea deodată cu glas răsunător, înspăimântată la culme.

Dincolo e uşă. Vrea să iasă, să plece! Aerul înăbuşitor de aici ameninţă s-o sufoce. Zgâlţâie uşa dar rămâne împietrită: e încuiată! Pumnii ei mici bat în tăblie, gura ei strigă cu putere după ajutor – şi

iată că uşa se deschide fără zgomot şi Franz Hohenwalder intră.

În primul moment, Alice se dă îndărăt, cu spaimă. Tânărul este îmbrăcat în haine foarte elegante de seară, un briliant mare străluceşte pe cămaşa lui albă ca zăpada. Dar sărmana fată n-are timp să cumpănească mult şi cu un strigăt de mântuire sare la pieptul iubitului.

— Franz? O, cât îţi mulţumesc că eşti aici! Unde mă aflu oare? Ce s-a petrecut cu mine? Ocroteşte-mă, Franz, îmi este o frică de moarte!

Răsuflând greu, se lipeşte de umărul lui. Braţele lui o cuprind, în ochii-i se aprinde o flacără caldă şi pătimaşă. Astfel o trage pe Alice până la divan. Respiraţia lui îi arde faţa, iar buzele lui murmură răguşit:

— În sfârşit a mea, cu totul a mea! De ce ţi-e frică, Alice? Nu sunt eu cu tine? Nimeni n-o să ne deranjeze, aici ne putem trăi în voie iubirea noastră.

Ea se sperie de expresia pătimaşe a ochilor săi şi-l îndepărtează cu braţele.

— Cum îmi vorbeşti, Franz? Te rog… fii îndurător… du-mă înapoi, la tata! De nu mă găseşte acasă când s-o întoarce, o să se sperie!

Franz izbucneşte în râs.

— Ia lasă-l încolo! Să te caute, dar de găsit… de găsit nu te găseşte nimeni aici, câtă vreme nu vreau eu.

El o cuprinde din nou. Dar Alice e atât de copleşită de spaima şi de groaza ce-i inspiră toată situaţia ei, încât se smulge de la el şi fuge spre uşă.

— Vreau să plec, bunul, dragul meu Franz, condu-mă afară! îl imploră ea.

El râde din nou şi se apropie de ea.

— Încotro, oare, în costumul ăsta?

Ea se priveşte roşind şi se trage în colţul odăii.

— Asta… n-ar fi trebuit s-o faci, Franz! M-am încrezut în tine până-acum, credeam că mă vei iubi curat şi nobil. Şi acum… O, Doamne!

Izbucneşte în hohote de plâns, dar tânărul stă în faţa el şi-i trage mâinile de pe obraz.

— Dacă mă iubeşti, Alice, lasă plânsul, care de altminteri te face şi mai frumoasă!

Cu patimă sălbatică trage trupul zvelt, delicat, la pieptul lui; picioarele fetei şovăie, dar braţele lui o ridică şi cu toată împotrivirea ei o duce spre divan.

— Demult am aşteptat ceasul acesta! zise el cu bucurie.

— Franz! Ajutor!

Mătasea fină a capotului se sfâşie, gâtul ei ca de alabastru e acoperit de sărutările lui, capul de copil al Alicei cade înapoi palid ca ceara. Deodată bate cineva în uşă. De trei ori, cu bătăi regulate!

Braţele lui Franz Hohenwalder se desfac îndată. Se ridică dintr-o mişcare şi pe chipul lui se desenează acum o expresie de rigiditate.

Fără să mai arunce o privire măcar asupra Alicei, care-l priveşte uluită, el păşeşte spre uşă. Ştie că e timpul să plece. Omul lui de încredere i-a dat semnalul.

Deodată răsună un ţipăt în urma lui. Alice stă pe pragul uşii. Nu mai are decât un singur gând: să se vadă liberă!

— Franz! Pentru numele lui Dumnezeul Du-mă de aici! strigă ea şi vrea să apuce uşa.

Dar ce-i asta? Uşa a fost trântită în faţa ei. Franz nici nu s-a întors măcar. Sărmana duce mâinile la tâmple, care zvâcnesc cu putere. Este ea oare în toate minţile? Ce înseamnă toate astea? Zgâlţâie sălbatic dar uşa e încuiată!

O cuprinde disperarea. Situaţia ei misterioasă, închisoarea asta încuiată, totul o îngrozeşte până la nebunie.

Ochii ei caută vreun instrument ca să forţeze uşa. Numai să se vadă afară. Chiar de ar fi să se prăbuşească jos în stradă. Numai să poată pleca de aici! Un cârlig de fier atârnă pe după soba cea mică; a fost pesemne uitat acolo! Într-o iritaţie sălbatică, nenorocita încearcă să-l vâre între uşă şi broască – izbuteşte în sfârşit – încă o opintire, şi uşa cedează sub mâinile ei.

Se strecoară din închisoarea ei. Dar fără să se întrebe încotro se duce… ea nu se gândeşte decât la fugă…

Vrea să pornească repede pe gang, dar n-a apucat încă să facă un pas, că se şi dă înapoi plină de groază, până la pragul odăii, cu ochii larg deschişi spre o arătare fantomatică, un spectru care ieşise ca din pământ înaintea ei.

Un bărbat cu o mantie largă, cu pălăria trasă adânc, peste obraz. Acum lumina mată cade pe obrazul acesta. O mască roşie îi arată doi ochi negri, arzători, care-i pricinuiesc groază.

Mâna lui, îmbrăcată cu o mănuşă albă, o apucă de încheietura braţului. Ca un cleşte de fier se înfig degetele lui în carnea ei; cu braţul celălalt îl arată poruncitor odaia pe care abia o părăsise.

Ea se cutremură de groază, dar cu toate astea, deznădejdea o face să nu-şi piardă cumpătul.

— Vreau să plec! Ajutor! strigă ea.

Caută să se elibereze, o luptă scurtă se iscă între cei doi, apoi Masca-Roşie îmbrânceşte cu putere pe nenorocită înapoi în odaie, şi pe când Alice, cu un strigăt pe jumătate înăbuşit, se prăbuşeşte lângă divan, uşa se închide.

De astă dată nu mai există salvare. Cârligul de fier a rămas afară în gang.

Să ne întoarcem cu o noapte înainte, la podul peste care Masca-Roşie aruncase pe Margot.

Ce se întâmplase cu ea? S-a înecat, sărmana, sau a salvat-o vreo minune?

Criminalul se apleacă peste parapet şi ascultă murmurul apei în adâncime.

— Ea nu-mi mai poate face niciun rău, nu mă mai poate trăda! zise el cu un zâmbet diabolic.

Dar ce-o fi asta? Niciun plescăit al apei, niciun fel de luptă disperată colo jos, doar un trosnet şi un pârâit sub unul din picioarele podului.

— Mii de draci! Ce se petrece aici? blestemă Masca-Roşie.

Încă o dată se mai apleacă adânc peste parapetul podului, şi acum, la lumina nesigură a lunii, putu recunoaşte o schelă de scânduri, şubredă, care înconjoară piciorul acesta. Pesemne că lucrătorii avuseseră ceva de reparat şi lăsaseră acolo câteva bârne şi scânduri, surprinşi de venirea nopţii.

Trupul lui Margot stă atârnat printre scânduri. Se agaţă cu toată puterea de ele, dar chiar în clipa următoare terenul şubred se va nărui sub ea.

Şi chiar aşa este, unele bucăţi au şi început să cadă. Nu mai are de trăit decât câteva secunde. Deodată strigătul ei sfâşietor de ajutor răsună pentru ultima oară peste gâlgâitul zgomotos al apei.

De sus răspunde un râs. Peste faţa lunii se întinde un nor negru, zdrenţuit, şi se face întuneric. Apoi urmează o cădere, un plescăit puternic al apei repezi, şi iar se luminează.

La mare depărtate se vede gonind un obiect întunecat, care se învârteşte încoace şi încolo, până ce în sfârşit se scufundă.

— Cale bună! strigă criminalul în batjocură. Apoi dă din cap. E mai bine aşa, decât să mă fi folosit de cuţit!

Stă să asculte, dar nu se pare să se apropie vreo primejdie. De-a curmezişul trotuarului podului zace un trup nemişcat, sângerând. Cu braţele încrucişate priveşte mascatul în jos la victima sa.

— La un astfel de sfârşit nu te-ai aşteptat, desigur, madame? murmură el. De ce a trebuit să ne mai întâlnim şi aici la Berlin? De ce te ţii scai după mine? Sau aveai cumva în capitala Germaniei vreo altă afacere de descurcat? Atunci să ştii, că ai avut un ghinion blestemat.

Stă să cumpănească. După toate probabilităţile femeia este moartă. Cuţitul lui a lovit-o în inimă.

— S-o trimit după cealaltă? se gândeşte el. Dar apoi clătină din cap.

Vrea să se depărteze. Dar mai şovăie o dată fără să vrea. Se lăsă jos lângă moartă şi fără să se-nspăimânte întoarce într-o parte capul cald

încă al femeii.

Luna îi luminează. Un chip pământiu zace lângă el, cu ochii închişi, buzele strânse tare în ultimul zvâcnet al durerii.

Un timp nu se aude decât respiraţia gâfâitoare a criminalului. Ochii lui sfredelesc trăsăturile înlemnite. N-a văzut-o pe femeia aceasta decât deghizată, nu ştie pe cine are în realitate înaintea sa, dar un sentiment necunoscut până atunci, ceva ciudat vrea să i se strecoare în inimă.

— Prostie! exclamă el. N-am văzut-o niciodată pe femeia asta. În prima mea tinereţe, un gând nerod, atâta tot!

Repede ca fulgerul se întrerupe. Un şuierat strident spintecă aerul.

— Mii de draci! Semnalul de alarmă al poliţiei! A sosit!

Aruncă o privire rapidă înapoia lui – drumul e încă liber!

Apoi fuge cu paşi mari. Pare să aibă noroc, căci luna dispare iar în nori şi umbre fantastice se întind. Mantia lui fâlfâie în vânt ca aripile unui liliac.

Dar poliţiştii – sunt numai doi oameni – au observat umbra care fuge şi pornesc în goană după ea.

Ucigaşul se trezeşte la intrarea unei străduţe înguste. Încă vreo câteva zeci de paşi şi poate dispărea într-una din grădini, şi atunci n-au decât să-l caute. Dar… ce-o mai fi şi asta?

Din nou răsună fluierul poliţistului.

— Opreşte! răsună porunca.

Un răspuns ironic se pierde în noapte.

Masca-Roşie s-a îndreptat spre malul fluviului. Un drum lăturalnic duce spre pod. Dar dintr-acolo se reped spre el primii doi poliţişti, pe când ceilalţi mai sunt încă destul de departe.

Zadarnic caută fugarul să scape – zadarnic, el aleargă spre pieirea sa!

În urma lui se află zidurile de îndiguire ale fluviului. Nu-i mai rămâne decât să sară în apă!

Atunci criminalul se reazemă de zid şi rămâne cu privirile aţintite asupra celor doi poliţişti care se apropie în fugă.

— Mâinile sus! strigă întâiul.

Omul învăluit în mantie surâde sub mască. Ridică amândouă braţele, cu degetele încleştate. N-are nicio armă în mâna dreaptă, deci nu-i nicio primejdie.

Mergând strânşi unul de altul, cei doi poliţişti se apropie. Acum îl privesc în faţă.

— Individul poartă o mască. Ce-o mai fi şi asta?

Al doilea a întins şi el capul.

Deodată, ei se cutremură, sar în sus – bolborosesc câteva cuvinte fără rost – şi încep să se învârtească în loc, sfârlează, ca nişte nebuni!

Un şuierat se aude, un praf fin ţâşneşte dintr-o mică pompă de

cauciuc, pe care omul cu mantia largă o ţine în mâna dreaptă ridicată, şi fără voia lor poliţiştii respiră praful vătămător; încep să bată aerul cu braţele, faţa li se schimonoseşte groaznic şi se prăbuşesc ameţiţi, ca după o beţie grea.

Mascatul porneşte fuga pe pod. Se crede salvat. Dar semnalul de alarmă şi-a făcut efectul. Din două părţi i se taie drumul.

Bagă mâna în buzunar şi apucă revolverul. Dacă n-o merge altfel, atunci primii care l-or ataca trebuie să cadă, cu toate că el ar fi preferat să evite orice gălăgie.

Deodată zăreşte în strada lăturalnică o lumină – felinarul unei trăsuri! Aceasta se apropie în goana mare şi coteşte spre oraş.

Masca-Roşie aleargă de-a lungul zidurilor caselor. Dacă ajunge la un colţ al străzii, e salvat! Dar şi acolo se iveşte un poliţist şi mascatul vede licărind revolverul acestuia.

Chiar în clipa aceea trece pe dinaintea lui trăsura şi-l ascunde privirilor poliţistului care se repezise înspre el. Înapoi nu mai poate da Masca-Roşie, şi acolo o aşteaptă adversari… Atunci ucigaşul se repede la trăsura închisă, smulge în lături cu o dibăcie nemaipomenită uşa, în plin mers, se aruncă în trăsură şi uşa se-nchide la loc.

O doamnă stă înăuntru. Grozav de surprinsă de cele petrecute, scoate un ţipăt care se pierde însă, acoperit de uruitul roţilor, iar mâna ei se întinde spre cordonul soneriei, ca să facă pe vizitiu să oprească.

Masca-Roşie vede asta, şi înainte ca doamna speriată să fi atins cordonul, criminalul s-a şi aruncat asupra ei. Cu amândouă mâinile îi încleştează gâtul…

— Ajutor! încearcă ea să strige.

În zadar! Omul ştie ce-l aşteaptă, dacă birjarul opreşte!

Trăsura goneşte înainte. A şi trecut dincolo de colţ, când deodată lumina unui felinar cade în trăsură. Cu un râs zgomotos mascatul îşi retrage mâinile de pe frumosul gât alb al femeii care se apără cu îndârjire.

Amândoi se privesc.

— Leonie! strigă înveselit criminalul, scoţându-şi în acelaşi timp masca.

— Hector Rammont! răspunde baroana de Brissac, sforţându-se să-şi recapete respiraţia.

Două suflete nobile s-au regăsit!

*

Poliţistul din colţ a rămas ca buimac. Unde a dispărut omul care fugise pe stradă? Spre piaţă dispar luminile trăsurii străine, care părea că n-are nicio legătură cu toată afacerea. Repede se înapoiază la ceilalţi poliţişti. Poate să se fi întors criminalul la pod.

Dar acolo nu dau decât de cei doi colegi ai lor, adormiţi. La toate

zgâlţâielile nu dau decât răspunsuri bâlbâite. În sfârşit aerul rece îi înviorează.

— Unde-i ticălosul? exclamă unul dintre ei.

După multă osteneală ajung să se înţeleagă. Omul cu mantia largă trebuie să fi întrebuinţat un narcotic necunoscut până acum, de o tărie excepţională, pentru a reduce la neputinţă pe adversarii săi.

— După el! fu hotărârea.

Cel mai în vârstă însă clătină din cap.

— Mă tem că în noaptea asta nu mai punem mâna pe el. Ăsta-i un maestru! Aţi uitat ce ne-a comunicat azi dimineaţa şeful poliţiei? Masca-Roşie e în Berlin! El a fost! De data asta ne-a scăpat. Să vedem mai bine de victima lui! A strigat aici cineva după ajutor.

Pornesc cu toţii spre pod. Luna s-a ivit din nou. Lumina ei palidă se aşterne pe pământ.

Felinarele oarbe îşi împrăştie luminile.

— Sunt urme de sânge! strigă unul.

Se apropie cu toţii. Da, aici zăcuse un trup sângerând. Dar locul e gol, victima a dispărut, ca şi omul cu masca roşie.

Capitolul 8 – În capcană

Strada I. din Berlin se întinde, la unul din capete până afară din oraş, până la marginile unui fost sat, care astăzi nu mai există. Doar puţine felinare mai ard prin partea locului şi aproape nu trece nimeni pe acolo, în orele târzii ale nopţii. Din când în când se furişează doar câte un individ care se fereşte de lumina zilei, sau se aude pasul obosit al vreunul vagabond lipsit de adăpost; oamenii la locul lor însă, evită, mai ales la ore târzii, strada aceasta.

E unsprezece fără un sfert. Dinspre oraş se iveşte umbra unui om care se clatină, un om beat, pe semne. Se apropie în zig-zaguri de capătul străzii, unde stă singuratică o casă veche, părăsită, neluminată şi dărăpănată, poreclită de popor „Hotelul Călăului”, pentru că se povestea că demult de tot ar fi locuit aici călăul oficial.

Din când în când beţivul se reazemă de câte un zid, şi atunci, bombăneşte de parcă şi-ar vorbi singur, pentru ca apoi să pornească din nou mai departe, clătinându-se.

A ajuns la casa singuratică şi caută o uşă pe unde să intre. Aici totul e dărăpănat, nimeni nu-l opreşte să intre când împinge-n lături uşa care atârnă strâmb în ţâţâni, şi dispare în interiorul casei.

În întunericul care domneşte, scapără o lumină. A aprins-o beţivul. Nu sunt oare două umbre care stau lângă el?

Din nou se lasă noapte adâncă. Se aude un pas târşâit şi se pare că beţivul a căzut undeva. Într-adevăr, urmează un zgomot în momentul acela, apoi o înjurătură a omului, care socotise pesemne să-şi găsească

aici adăpost peste noapte.

Nimeni nu răspunde ceva. Beţivul sau a căzut în vreo gură de chepeng, care duce în pivniţă şi stătuse pesemne deschisă, sau zace prin vreun ungher pe undeva.

Zece minute după aceea apare din nou dinspre stradă făptura unui bărbat, priveşte în juru-i, ascultă şi dispare în casa întunecată. Urmează o pauză, apoi apare un al doilea bărbat, al treilea, al patrulea, al cincilea şi toţi dispar în casă.

Întâiul dintre ei aşteaptă pe următorii într-o pivniţă care nu prea e adâncă, dar are două ieşiri. Tot felul de vechituri zac prin unghere; miroase a mucegai şi praf.

Un felinar orb luminează încăperea. Fiecare din cei cinci bărbaţi e altfel îmbrăcat: unul ca un comisionar de stradă cu şapca roşie, al doilea ca un cărbunar cu faţa înnegrită, al treilea chiar ca poliţist, ceilalţi doi par a fi nişte vagabonzi, dintre cei care dorm pe bănci sau prin pieţe în nopţile calde de vară.

Ce e ciudat la ei, e că au cu toţii mâini mici şi nemuncite.

Stau tăcuţi în cerc. Aşteaptă parcă ceva. După cât se pare, ei nu sunt aici pentru întâia oară.

— Ştie naiba, mormăie în sfârşit unul din ei, cel îmbrăcat ca poliţist. Astăzi nu mă simt în apele mele. Cuibul ăsta vechi de lilieci nu-mi place defel.

— Te temi cumva de un atac neaşteptat din partea venerabililor dumitale colegi? îl ironizează comisarul.

Undeva în depărtare se aud vag cele unsprezece bătăi ale unui ceasornic.

— Hai să coborâm, zice omul cu şapca roşie. A auzit careva din voi vreun zgomot suspect de când stăm aici?

— Nu!

— Atunci înainte!

Lumina felinarului orb joacă pe podea. Un chepeng se arată. E ridicat repede şi cei cinci dispar în adâncime, într-o a doua pivniţă.

O vreme domneşte tăcere deplină, apoi se aude un hârâit, într-un colţ unde sunt aşezate, claie peste grămadă, nişte scânduri.

— Cinci! se aude o voce înceată. Le-ai văzut feţele?

— Indivizii aveau toţi feţele mânjite. Nu prea era ceva de văzut! sună răspunsul.

— O să le curăţim noi îndată, feţele astea, la prefectura poliţiei! râde vocea întâia.

— Pst? Vine cineva.

Iar tăcere mormântală… apoi un pas uşor. O lumină vie scapără. În pivniţa de sus stă un bărbat cu o mantie neagră, care tocmai s-a desfăcut puţin. Ciudat de tot: omul poartă haine de bal cu briliante la cămaşă!

Acum înalţă capul: o mască roşie acoperă faţa musafirului nocturn. Timp de mai multe secunde lumina cade asupra lui. Pe buzele lui subţiri, care au rămas neacoperite de mască, joacă parcă un zâmbet batjocoritor, apoi se apropie şi el de chepengul prin care au dispărut cei cinci şi bate de trei ori.

I se deschide de jos. Omul cu mantie neagră dispare şi el.

— Chepengul e încuiat! şopteşte sus o voce înceată.

— Sunt toţi în colivie. De fapt am putea proceda scurt, căci de scăpat nu ne mai poate scăpa niciunul. Şase dintr-ai noştri sunt postaţi pe acoperiş şi în stradă.

— Răbdare! Să ne ţinem de parolă! Dacă răsună de jos un fluierat sau vreo împuşcătură, atunci forţăm chepengul şi prindem banda!

Masca-Roşie fu primit în pivniţa a doua, tare veche dar încăpătoare, cu un murmur surd. Dar nicio salutare nu scapă de pe buzele mascatului.

— Faceţi lumină! spuse el, scurt.

Îndată scânteiază câteva felinare oarbe, care sunt aşezate în firidele pivniţei. Acum abia, după ce este destulă lumină, se poate arunca o privire prin pivniţă. Trebuie să fi fost odinioară o hrubă pentru vinuri. Coloane înnegrite de vreme sprijină tavanul boltit, pe pereţi atârnă uriaşe pânze de păianjen, ca văluri fâlfâitoare. Podeaua e din lespezi. Câteva bănci de lemn pe jumătate ruinate stau sau zac primprejur şi se vede şi o masă de scânduri. De-a lungul unui perete şi într-o firidă întunecată stau butoaie vechi, mari şi mici, unele plesnite şi hodorogite. Într-unul din butoaiele astea zace un om, beţivul, pe care l-am putut observa la început. Nimeni nu-l poate zări căci butoiul îl acoperă şi una din doage, care se desprinsese, o aşezase el la locul ei după ce se strecurase înăuntru. În faţă se află o deschizătură mare cât capul, care înlesneşte omului să observe tot ce se petrece în pivniţă. Privirea lui de culoarea oţelului, ageră ca de şoim, măsoară cu de-amănuntul pe fiecare. În mâna dreaptă ţine revolverul, gata să tragă. Dar mai întâi vrea să audă, ce vor să pună la cale Masca-Roşie cu tovarăşii săi.

— Aşezaţi-vă, azi trebuie să terminăm iute, spune şeful.

Repede sunt aduse două bănci lângă masă şi cei cinci se aşază. Omul în mantie neagră stă tot în picioare, întunecat, cu mantia strânsă tare în jurul trupului. Ochii lui scânteiază ca cei ai unui şarpe.

— Vă convocasem aici, ca să vă dau însărcinări noi şi informaţii, începe el. Aveţi şi voi să-mi daţi socoteală. Dar m-am răzgândit! Nu se va rosti niciun cuvânt despre faptele ce le avem în urma noastră, nicio silabă despre planurile noastre tainice în viitor. Se aude un murmur înăbuşit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă unul dintre cei cinci.

Cu o mişcare violentă Masca-Roşie înfige lama unui pumnal în

masa de lemn.

— Trădare! strigă el cu acelaşi glas răguşit de până acum. Nu suntem aici pentru întâia oară, dar suntem pentru ultima! Casa e împresurată, stăm ca guzganii în cursă.

Răsună blesteme sălbatice. Toţi sar în sus şi-şi scot armele ascunse. Vocea aspră a mascatului îi opreşte:

— Staţi locului! La ce să vă agitaţi? Nu sunt eu aici cu voi?

Toţi îl privesc ca buimăciţi.

— Da, dar dacă ştii că e casa împresurată, atunci de ce ai mai venit încoace, şefule? spuse poliţistul cel lung.

Urmează un râs batjocoritor.

— Pentru că am de gând să joc înalt prea stimabilei poliţii o festă, pe care n-o s-o uite aşa de curând! Poliţiei... ca şi lui Ochi-de-Pisică!

— Canalia îşi vâră iar nasul în treburile noastre? Numai el unul se poate măsura cu tine, acest nou Sherlock Holmes!

— O să vedeţi cum jucăm azi, amândoi, pe viaţă şi pe moarte. Care din voi a pomenit ceva Garoafei Negre despre întrunirea noastră de azi? Răspundeţi!

Un moment de tăcere, apoi urmează un răspuns şovăitor, al comisarului;

— Eu, şefule! Ea e doar dintr-ai noştri şi...

— Câine blestemat! îl întrerupe Masca-Roşie, nu ţi-am impus tăcere ca şi celorlalţi?

Pe jumătate sugrumat de strânsoarea de fier o „şefului", omul se rostogoleşte de pe bancă. Dar nu face nici cea mai mică împotrivire. Gâfâind, se ridică din nou.

— Dacă a făcut ea pe trădătoarea – mii de tunete! – îi curm, eu cu mâna mea şirul zilelor! zice el suflând greu.

— Asta-i treaba mea! interveni mascatul.

— Nu mai ai a te sinchisi de asta. Încă o singură nesupunere şi s-a isprăvit cu tine! O întâmplare m-a făcut să aflu despre această trădare, altminteri ar fi biruit Ochi-de-Pisică! Aşa însă, e el omul pe care-l putem strivi după bunul nostru plac.

— Moarte blestematului! strigară cei cinci.

Şeful zâmbeşte:

— Nu! Să trăiască, să povestească celor de la siguranţă, cum l-a biruit Masca-Roşie. Blestemul ridicolului nemărginit al acestei înfrângeri, trebuie să-l ia cu sine, acest nou Sherlock Holmes, ca să fie izgonit cu ruşine şi ocară la prima vizită pe care o va face la prefectura poliţiei! N-o să ne mai poată face vreun rău! Am eu azi o toană, să-l las pe mişel să trăiască! Casa împresurată, noi toţi în cursă, şi să nu obţii totuşi nicio izbândă! Aşa de tont nu e nici măcar cel din urmă gardist de stradă.

Încremeniţi îl privesc cei cinci bărbaţi. Nu se pot dumiri. Dar omul

din butoi îşi cercetează revolverul şi zâmbeşte. Mai curând s-ar putea nărui cerul şi pământul, decât să nu izbutească atacul său de azi!

Cu toate astea tonul „şefului" i se pare din ce în ce mai misterios.

— Cum vrei s-o scoţi la capăt? strigă bărbaţii într-un glas.

— Răbdare! Mai întâi de toate canalia trebuie să ia cunoştinţă de ultima mea lovitură. Agentul nostru principal a răspândit mai multe sute de bancnote false prin provincie. Am luat de la el cele din urmă cincizeci – din alea cu greşeala de imprimare – şi le-am pus drept amintire, în biroul lui Ochi-de-Pisică!

Surprinşi la culme cei cinci bărbaţi îl privesc ca împietriţi. Oare „şeful" o fi în legătură cu Satana?

— Tu îl cunoşti pe Ochi-de-Pisică?

— De azi, da! Nu întrebaţi cine este. Asta rămâne taina mea! N-aveţi grijă, am să-i trimit contul meu la timp.

Se auziră exclamaţii de triumf. Privesc la conducătorul lor ca la o fiinţă supraomenească.

— Şi acum, urmează Masca-Roşie, o să aveţi plăcerea să-l vedeţi în carne şi oase pe noul Sherlock Holmes.

Trânteşte masa în lături şi ridică în sus borul pălăriei. Cu braţele încrucişate, izbucnind într-un hohot batjocoritor, strigă tare:

— Ochi-de-Pisică, ai bunătatea, să ni te prezinţi! Vezi cât de încordaţi de nerăbdare îmi sunt prietenii! Haide! Cât mai repede cu putinţă!

Pereţii răsfrâng sunetele, nu se mişcă nimic.

Cei cinci bandiţi stau în aşteptare, cu ochii larg deschişi.

— Omul nostru nu prea e politicos! râde „şeful". Să aşteptăm, hai sa zicem, cinci minute! Eu am să mă mai plimb. Tu, Joe, urmăreşte arătătoarele ceasului tău! Numără tare! După o tăcere de cinci minute Sherlock Holmes al doilea va sta înaintea voastră! Să mă ia dracu, dacă-mi calc cuvântul de data asta!

Masca-Roşie începe să se plimbe. Păşeşte agale în sus şi în jos prin pivniţa încăpătoare, cu braţele ascunse sub mantia lui neagră.

Şi Joe numără tare: unu… doi, trei… patru…

Urmează clipe de încordare supremă. Omul cu mască stă aproape de tot de butoiul-ascunzătoare al beţivului şi se opreşte o clipă.

— Cinci minute! strigă Joe.

O lovitură detunătoare, un zgomot, blestemul sălbatic al unui om şi detectivul stă în picioare în faţa celor şase bandiţi.

Ce se întâmplase? Ceva foarte simplu: cu un ciocan puternic de lemn, care se afla într-o firidă de lângă butoiul cel vechi şi uscat, omul cu mantia largă izbise în pereţii butoiului cu atâta putere încât doagele s-au desfăcut şi căzură în lături cu zgomot. Şi tot atât de repede se ridică în sus beţivul.

Ţinând în fiecare mână câte un revolver, îndreptate asupra

bandiţilor, stă în faţa lor.

— Predaţi-vă! Orice împotrivire e zadarnică, strigă el cu glas detunător. Ieşirea e păzită! Niciunul din voi nu poate fugi!

Tăişuri de cuţite fulgerară, mutre sălbatice, contractate, se arătară detectivului, care parcă nici nu se sinchiseşte de nimic.

— Opriţi! Îndărăt! porunceşte Masca-Roşie oamenilor săi.

Ei se dau în lături mârâind ca nişte câini.

— Armele la loc, n-avem nevoie de aşa ceva, domnii mei, pentru ca să vă prezint aici în persoană pe cel mai temut dintre detectivii lumii, pe colegul şi rivalul gloriei lui Sherlock Holmes, numit Ochi-de-Pisică! Îţi spun bună seara, prea stimabile şi mă bucur nespus de a face cunoştinţa cu dumneata.

Capitolul 9 – O întâlnire ciudată

În căderea ei mortală, Margot întinsese braţele instinctiv ca că găsească ceva de care să se ţină. Corpul ei se izbeşte greu de ceva, dar ce-i asta? Ea nu se cufundă în apă, atârnă şi se încleştează de nişte scânduri şi bârne. Abia adineauri voise să moară şi acum e apucată de o adevărată groază de moarte. Simte scândurile cutremurându-se sub ea. Mâinile ei sfâşiate şi însângerate se încleştează de lemnul care se clatină, ea strigă după ajutor aproape fără să-şi dea seama. De sus îi răspunde râsul criminalului şi asta îi redă deodată conştiinţa de sine.

Nu vrea să moară, de-acum ştie unde trebuie să-l caute pe criminal, ea trebuie să trăiască! Terenul de sub picioare se clatină, e pierdută, un trosnet sub ea, lângă ea, apa gâlgâie, dar iată, în clipa din urmă, cu moartea în faţa ochilor, se petrece ceva ciudat, neaşteptat! Un cârlig de fier i se înfipsese în haine, pe la spate şi o ţine cu putere. De sub ea se rostogoleşte o bârnă grea prăvălindu-se în unda repede, vâjâitoare. Vântul nopţii goneşte nişte nori negri, acoperind luna; se face întuneric. De sus răsună strigătul lui Mască-Roşie: „Cale bună!”

Ca paralizată atârnă nenorocita între cer şi apă, tot reţinută de cârlig. În sfârşit, se mai luminează şi acum recunoaşte şi ea ce i se întâmplase.

În urma unei mişcări repezi, pe care o făcuse Margot în ultimul moment, hainele ei s-au agăţat pe la spate de cârligul puternic de fier, înfipt în zid, pe care ea nu-l observase mai înainte. De moarte prin înec e salvată, dar situaţia ei nu e mai puţin înfricoşătoare, apa îi udă picioarele, care nu mai au de ce se sprijini, simte un fior de gheaţă cuprinzându-i membrele, iar buzele ei îngână o rugăciune supremă. Dacă ar striga, poate că va fi ridicată de acolo spre a fi aruncată în închisoare.

Cine o va crede că l-a văzut pe ucigaşul contelui de Hohenegge şi că a fost azvârlită de el peste pod? Ochi îi rătăcesc speriaţi în jur, ea

atârnă în umbră, nici de sus nu poate fi descoperită, şi asta e spre binele ei. Paşi răsună peste pod, fluierele poliţiştilor – ucigaşul e urmărit! Dar goana trece mai departe, el va scăpa, cu siguranţă!

Atunci privirea deznădăjduită a fetei zăreşte o mică ieşitură a zidului, pe care-şi poate propti piciorul, mâna i se întinde după un inel de fier, şi acum se poate libera de cârlig! O ultimă scândură îngustă mai stă aproape de tot de pilastrul podului, susţinută de două bârne. Dac-ar putea ajunge la scândura aceea, dacă n-ar apuca-o ameţeala, i-ar fi cu putinţă să iasă la mal şi atunci ar fi salvată.

Trebuie cu orice preţ să cuteze, să se hotărască la pasul acesta. Piciorul îi bâjbâie spre scândura nesigură; ajunge la ea. Mâinile ei sfâşiate şi însângerate, caută cel mai mic punct de sprijin, dă drumul inelului şi… stă gâfâind pe scândura clătinătoare, cu spatele rezemat de pilastrul întunecat. I se face negru dinaintea ochilor, dar îşi încleştează dinţii, nu trebuie să-şi piardă tocmai acum cunoştinţa, căci atunci ar fi pierdută!

Încă o mică săritură, – o ultimă, primejdioasă îndrăzneală! – şi iată, are noroc, trupul ei cade în iarba umedă a malului povârnit. Margot a scăpat de moarte, de înec! Câteva minute zace ca paralizată pe jos, apoi simte puterile revenindu-i. Numai să nu moară, acum, când îl cunoaşte pe mârşavul criminal! Vrea să se ridice, dar deodată se aude iar zgomot de sus. Poliţiştii îl urmăresc pe ucigaşul care fuge. Se aud voci, cineva strigă peste parapetul podului, dar Margot nu răspunde, şi de văzut nu poate fi văzută în locul acesta.

În sfârşit, se face tăcere. Criminalul şi urmăritorii săi au dispărut în întuneric.

Cu mare greutate se caţără biata Margot pe povârnişul malului. Sus trebuie să sară peste zidul de piatră, dar nu e lucru chiar aşa de greu. Dar mai înainte de toate stă să asculte înc-o dată în juru-i. Nu se aude nimic ciudat! Oare n-au dat poliţiştii de victima criminalului sau au luat-o cu ei?

Dar tot n-ar fi fost cu putinţă ca ei s-o fi luat atât de repede. Veghează vreunul din ei cadavrul? Dar nu se vede, nu se aude nimic! Margot stă pe stradă, şi-a pierdut fişiul, o fi rămas agăţat de pilastrul podului sau o fi plutind pe apă. Vântul îi flutură părul peste chipul palid ca de mort. Ochii ei cată îngroziţi spre pământ.

Păşeşte pe pod şi vede petele negre pe lespezile de piatră. Aici zăcuse femeia pe care criminalul o înjunghiase cu pumnalul! Dar unde o fi pierit trupul? Merge pe pod clătinându-se ca beată. Încotro să apuce? Nu cunoaşte niciun om care ar putea-o primi şi ascunde pe ea, care de mâine dimineaţă va fi căutată pretutindeni de poliţie. Urechea îi e izbită deodată de un oftat. Ea se cutremură toată. Ce să fie? Pare să fi fost o voce omenească.

Se îndreaptă spre direcţia de unde auzise oftatul. Podul formează

într-un loc o firidă îngustă, în care nu pătrunde nicio rază de lumină. Acolo se mişcă ceva.

— Cheamă cineva? Pot fi de vreun ajutor? întreabă ea căutând să pătrundă întunericul.

Căpătă îndată răspuns.

— Oricine al fi, îndeplineşte ruga unei femei rănite! Un om m-a atacat şi sângele curge din rană.

Margot nu aude pentru întâia oară vocea aceasta. Este femeia care se luptase cu Masca-Roşie. Dar o altă amintire îi străfulgeră gândirea: aceeaşi voce răsunase în grădina tatălui ei, sălbatică, deznădăjduită.

— Te-am văzut luptându-te cu criminalul şi am vrut să te ajut! răspunde ea repede.

— Dar cine eşti dumneata?

— O nenorocită ca şi dumneata! Să chem poliţia?

— Nu! Nu! Nu-mi trebuie poliţia, se aude prin întuneric vocea iritată a rănitei. Vrei să fii atât de bună să-mi dai braţul?

— Din toată inima! Dar cum de ai ajuns în firida asta întunecoasă? Te văzusem doar zăcând nemişcată într-un lac de sânge lângă parapetul podului!

— Îmi pierdusem cunoştinţa şi căzând m-am izbit cu capul de lespezile de piatră. Când mi-am mai revenit în simţire m-am târât cât am putut de repede în firida asta.

— În vremea asta criminalul a fost urmărit, de mai mulţi poliţişti, dar le-a scăpat. De ce n-ai strigat pe vreunul din ei?

— N-am vrut! Asta e taina mea. Eu însămi am să-l prind pe ucigaş şi am să-l predau călăului!

Margot simţi un fior de groază străbătând-o din creştet până în tălpi la auzul acestor cuvinte ale necunoscutei, rostite cu voce aspră şi plină de patimă.

Nu poate vedea faţa necunoscutei, şi tot aşa şi trăsăturile propriului ei chip se şterg în întuneric.

Ştie însă, un lucru: că trebuie să-i ajute sărmanei femei, că trebuie să salveze ce mai e de salvat.

— Sângerezi! Pot să-ţi leg rana până ce-om ajunge la un doctor? întrebă ea repede.

— Îţi mulţumesc, dar e o rană la piept, şi mi-am apăsat pe ea o batistă. Poate că mă iartă moartea şi de data asta! Ajută-mă să mă ridic în picioare, pierderea sângelui mi-a luat puterile! O să găsim o trăsură care să ne ducă la mine acasă. Acolo am să-ţi povestesc mai multe.

Margot o cuprinde cu amândouă braţele pe rănită şi o ridică în sus. Femeia se sprijină de parapetul podului. O rază a lunii cade asupra ei şi asupra fetei care stă în faţa-i. Deodată ochii i se holbează şi un strigăt răguşit îi, scapă de pe buze.

— Sfinte Dumnezeule! Dumneata!... dumneata!… Cum de-ai ajuns la mine la o asemenea oră?

Margot nu pricepe tulburarea grozavă a rănitei. Să fie oare frigurile rănii care o fac să aiureze?

— Am auzit strigătul dumitale de ajutor şi am venit repede încoace! îngână ea, cu privirile plecate în jos. Dar n-am putut face nimic, căci în furia lui, criminalul m-a azvârlit peste pod.

— În apă?

— Da, dar am rămas agăţată de un cârlig şi m-am putut salva fără ca el să aibă cunoştinţă de asta.

— Nu eşti dumneata Margot Hartenberg? şopteşte rănita.

Fata tresare speriată..

— Mă cunoşti?

— Da. Dar nu mai întreba nimic! Mă simt sfârşită de puteri. Ţine minte numele pe care ţi-l spun: Doctorul Bertrand; servitorul meu să-l aducă numaidecât. Birjarului spune-i casa cu numărul 56 din Wildenowstrasse, apartamentul din fund. Sună la parter, dacă mi-aş pierde cumva cunoştinţa.

Margot îşi întipări în minte numele; era ca şi cum totul ar fi un vis. Cine e femeia aceasta? De unde îi ştie numele? Şi totuşi simte că o putere necunoscută, misterioasă o atrage către ea.

— Hai să mergem! o roagă din nou aceasta.

Încet, târându-se mai departe pas cu pas, cele două femei pornesc pe pod. Greu atârnă trupul rănitei în braţele lui Margot. Dar ea ştie că trebuie să rabde, ca să salveze viaţa aceasta. Deodată aude uruitul unei trăsuri, în depărtare.

— Nu mai pot, geme rănita.

— Mai fă o mică sforţare ca să te ţii în picioare! o îndemnă Margot. Aud uruitul unei trăsuri, se apropie!

— Lasă-mă jos pe piatra asta… cheamă pe birjar.

Nenorocita îşi pierde din nou cunoştinţa; ca moartă cade pe un bolovan mare din drum.

Margot priveşte în juru-i, disperată. Nici ţipenie de om cât vezi cu ochiul, împrejurimea e prost luminată şi nu prea locuită. Dar iată că se ivesc felinarele trăsurii, se apropie tot mai mult, iar Margot se aşeza în mijlocul drumului, făcând semne cu braţele. Trăsura se opreşte cu o smucitură; calul clatină capul cu violenţă.

— Ce naiba vrei de-mi închizi drumul? Fă bine de te dă deoparte! strigă birjarul morocănos.

— Te rog, vino-mi într-ajutor! răspunde fata cu o supremă încordare. Poartă-te creştineşte! E vorba de viaţa unei nenorocite.

— Nu mă mai reţine, am un client în trăsură şi trebuie să mă grăbesc. În trecere am să vestesc un post de salvare. Aşteaptă până atunci.

— Sărmana îşi pierde tot sângele în vremea asta!

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd de drum!

El ridică biciul, spre a-şi porni calul mai departe, dar în aceeaşi clipă, uşa trăsurii se deschide şi un tânăr sare afară.

— Ce s-a întâmplat? Ah, o domnişoară! exclamă el surprins, apropiindu-se de Margot.

La lumina felinarului stau faţă în faţă, tânărul şi Margot. Primul e îmbrăcat elegant, e înalt, zvelt, şi pe figura lui strălucesc doi ochi negria care trezesc încrederea. O mustaţă mică acoperă buza de sus, iar gura uşor întredeschisă lasă să se vadă dinţii lui frumoşi.

— Ajută-mi, domnule! se roagă Margot, roşind fără voie sub privirile cercetătoare ale tânărului. Ruda mea a suferit un accident. Am fost atacate de nişte ticăloşi pe când ne întorceam acasă, şi sărmana a căpătat chiar o lovitură de cuţit. Zace leşinată colo pe o piatră.

— Dar se înţelege de la sine că vă cedez trăsura, vreau să zic că n-o s-aveţi, cred, nimic împotrivă dacă am să vă ajut să aducem încoace pe rănită şi să vă însoţesc până acasă?

Margot nu-şi găseşte îndată cuvintele; nu poate arăta decât locul unde zace leşinata. Tânărul o urmează repede spre locul acela şi fără întârziere ridică pe rănită şi ajutat de Margot, o duce pe necunoscută în trăsură, dă birjarului adresa pe care i-a comunicat-o fata, şi se aşază şi el în trăsură.

În tot timpul mersului cei doi tineri n-au schimbat niciun cuvânt între ei. În sfârşit trăsura se opreşte, Margot sună. Apare portarul, şi nu mică e spaima acestuia când aude despre ce e vorba. Cu lumânarea în mână îl conduce pe tânărul care poartă pe femeia leşinată, spre curtea din fund, în aşa-zisul pavilion din gradină. Un servitor bătrân deschide, la bătăile în uşă ale lui Margot, care îi comunică în câteva cuvinte cele întâmplate, apoi culcă cât se poate de repede pe rănită pe un divan din odaia din faţă. Niciun cuvânt de prisos, nicio jelanie nu-i scapă de pe buze, doar ochii lui au o scăpărare ameninţătoare şi plină de taină în acelaşi timp.

— Dacă voiţi să rămâneţi lângă stăpâna mea, am să mă duc să-l aduc, repede pe doctorul, a cărui adresă v-a dat-o, zice el apoi.

— Mă voi duce să-l chem chiar eu, îl răspunde Margot. Părăseşte apoi casa împreună cu tânărul, ca să se folosească de trăsura acestuia, care apucă pe strada unde locuieşte doctorul. În momentul despărţirii, străinul ţine o vreme mâna lui Margot într-a lui şi caută să citească în privirile fetei.

— Am să vă mai revăd? întrebă el.

Ea clătină repede din cap.

Ce să răspundă ea acestei întrebări deschise? Tânărul nici nu bănuieşte măcar pe cine are în faţa lui.

— Păreţi atât de tristă! Dacă v-aş putea ajuta cu ceva… Am îndurat multe amărăciuni în viaţa mea, am deznădăjduit adesea de bunătatea lui Dumnezeu, dar totuşi a răsărit şi pentru mine ziua, în care soarele îmi luminează din nou. Sunt în drum spre tatăl meu, un tată pe care nu l-am mai văzut de mulţi ani, pentru care am fost mort, şi care azi, după nesfârşite încercări, mă strânge iertător iarăşi la pieptul său. Vă miră desigur, că vă povestesc asemenea lucruri, care mă privesc numai pe mine. Dar trebuie să mă iertaţi. Mi-e inima prea plină!

O ursită asemănătoare cu a ei! Nu e şi ea moartă pentru tatăl ei? Va veni oare şi pentru ea vreodată ziua în care să-şi afle şi ea iertarea, în care să-şi poată ridica liberă privirea către cer? Adânc mişcată întinde tânărului, mâna.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră, dar n-am nevoie de niciun ajutor! Ţin numai să vă mulţumesc din toată inima în numele nenorocitei mele rude.

— Atunci rămâneţi cu bine, domnişoară, murmură el încet. De mâine încolo mă voi numi iar ca odinioară, Erwin von Bergen – dacă veţi voi să vă amintiţi vreodată de mine.

Şi cu asta plecă.

Margot privea după el gânditoare. Erwin von Bergen! Auzea pentru întâia oară numele, care avea să joace pe viitor un rol important în viaţa ei.

După o jumătate de oră tânărul baron ajunge la hotelul său, unde s-a înscris sub numele de John Roller, cu care călătorise până acum de la sosirea sa din Hamburg. Urcă în fugă scara hotelului. Era târziu dar cu toate astea tânărul nu simţea oboseală.

Face lumină şi se aşază într-un fotoliu de lângă masă. Scoate o scrisoare din portofel, pe care o citise de mai multe ori până acum, căci e cam mototolită. O reciteşte iar:

„Iert toate sângelui tău năvalnic şi fierbinte, Erwin. Ne-am purtat supărare destul de multă vreme. Singuratică îmi e bătrâneţea, simt că n-am s-o mai duc multă vreme. De trei ani de zile te caut în tot întinsul Statelor Unite. Ba se spunea că ai îi căzut în lupta cu indienii, ba se zvonea că fuseseşi văzut în Vest. În sfârşit, am căpătat veşti sigure şi adresa ta. Nu mă mai lăsa să aştept mult, vino îndărăt în braţele tatălui tău. Uitat să fie tot ce s-a petrecut odinioară între noi! Ceasurile ce-mi mai rămân de trăit să le petrecem în paşnică fericire!”

— Viu, tată, peste câteva ceasuri ne vom strânge în braţe! De mii de ori m-am căit şi am ispăşit greu nebunia care m-a făcut să-mi pierd patria. Mâine, în sfârşit, se deschide pentru noi o viaţă nouă, plină de fericire!

A pus la loc scrisoarea lângă celelalte documente în portofel, pe

care-l aruncă pe masă.

— Tare aş vrea să ştiu, ce-or fi vrând să însemne rândurile acelea misterioase pe care le-am primit aici la hotel, odată cu sosirea mea la Berlin! murmură el.

În gând repetă ceea ce-i scrisese un necunoscut:

„Înainte de e vă înfăţişa tatălui dumneavoastră, contele von Bergen, sunteţi rugat a vă obosi până la adresa mai jos notată. Vi se vor dezvălui lucruri de care depinde tot viitorul dumneavoastră. De aceea nu şovăiţi, aveţi destul timp să vă duceţi mâine dimineaţă la locuinţa tatălui dumneavoastră."

Ca încheiere era descris drumul spre un anumit loc, depărtat mult de oraş, în păduricea Humboldt.

Erwin nu ştia ce e aceea frică, se eliberase de acest sentiment dincolo în Vest, şi deoarece sub aceste câteva cuvinte părea a se ascunde ceva enigmatic, se supuse întocmai misterioasei scrisori.

La ora fixata, Erwin se aflase la întâlnire, şi deşi asupra locului nu părea să se fi înşelat, nu văzu însă pe nimeni.

Să fi fost reţinut oare cel care-i scrisese? Că se întâmplase chiar aşa, vom afla mai târziu şi vom afla de asemenea şi despre cine era vorba aici.

Cu încredinţarea, că necunoscutul îi va mai scrie, dacă era într-adevăr vorba de ceva serios, Erwin se culcă, după ce a tras perdelele şi a stins lampa. Doar printr-o crăpătura îngustă cade înăuntru lumina lunii, care se revarsă pe acoperişuri şi peste străzi. În somnolenţă îi apare pe dinaintea ochilor chipul lui Margot. Cât de ciudat de trist l-au privit ochii aceia! Câte nu păreau ascunse sub privirile ei?!

Dar nu se mişcă ceva în odaia de alături? Desigur că se înşală!

După ce se făcu tăcere adâncă, Erwin închise din nou ochii şi începu să viseze – despre tatăl său care-i apăru aşa cum îl părăsise cu mulţi ani în urmă – şi despre fata aceea necunoscută. Cât o fi visat aşa, nu ştie nici el. Deodată tresare speriat. Nu se mişcase un scaun?

Se ridică repede în capul oaselor. Ochii i se holbează. Sunt atraşi de dunga de lumină a lunii, de pe podea. Şi în lumina asta palidă vede un om chircit pe jos, nemişcat, (deoarece se vede descoperit), cu capul ciufulit pe jumătate ridicat, cu un cuţit între dinţi!

Erwin vrea să strige, dar grozăvia situaţiei îi sugrumă gâtlejul. Izbuteşte numai să întindă mâna după revolver, pe care, după obiceiul american, îl punea întotdeauna la îndemână.

În clipa aceasta omul de pe jos se mişcă. Ochii arzători şi-i ţine aţintiţi asupra tânărului şi, se retrage astfel spre uşa care dă în odaia alăturată.

Abia acum poate recunoaşte Erwin, că uşa stă întredeschisă. Încă

înainte de a lua vreo hotărâre, omul cel misterios a dispărut, şi fără niciun zgomot, aproape fantomatic, uşa se închide.

Dintr-o mişcare tânărul sare din pat. Aprinde îndată lumina şi se îmbracă sumar. Apoi apasă pe butonul soneriei electrice. Durează destulă vreme până ce, în sfârşit, apare portarul, somnoros. Repede, dar limpede, tânărul îi comunică cele întâmplate. În odaia alăturată a hotelului trebuie să se mai găsească şi acum misteriosul individ.

Portarul îl priveşte ca buimăcit.

— Se prea poate, la urma urmelor, ca domnul să fi visat doar ceva aşa de îngrozitor! insistă el.

Dar Erwin stăruie violent, ca uşa să fie deschisă. Omul trebuie, de voie de nevoie, să se supună.

Încordat peste măsură, tânărul sta în faţa uşii cu numărul 11. Camera lui are numărul 12. După un timp uşa se deschide. Pe prag apare un omuleţ slab şi pipernicit, cu faţa speriată şi tremurând de spaimă.

— Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? geme el şi ciucurele de la tichia de noapte i se bălăbăneşte încoace şi încolo. Am să mă mut numaidecât dacă nu mi se dă pace.

Erwin se bate peste frunte. Ce să fie, asta? Dar aşa de uşor nu poate renunţa la cercetarea lui.

— Daţi-mi voie! zice el intrând în cameră, urmat de locatar şi de portar, care explică clientului cazul.

O nouă enigmă! La uşa de comunicaţie stă un dulap mare, masiv, care-o acoperă pe de-a-ntregul. Una din uşi e pe jumătate deschisă, căci pe semne că locatarul scosese de acolo în grabă ceva cu care să se îmbrace în pripă, restul odăii e gol.

— Ce vreţi de la mine? se răsteşte pasagerul hotelului, învăluit într-un halat. Nu-i chip aici nici măcar să doarmă omul liniştit? Nu se află în camera mea, nici bandiţi, nici ucigaşi, asta ar fi trebuit s-o ştiu eu mai întâi, eu, consilierul Bennecke de la Curtea de conturi din Dresda. Am să mă plâng poliţiei!

Erwin luminează sub pat – nimic! Aşa că nu-i rămâne alta de făcut decât să se scuze.

Să fi visat el cu adevărat? Să-i fi jucat fantezia o festă atât de sinistră? Trebuie să admită asta, căci omuleţul de alături nu poate fi pentru nimic în lume banditul cu capul ciufulit şi cu ochii scăpărători, pe care i se păruse că-l zăreşte jos.

S-a isprăvit cu somnul. Începe să se lumineze cu încetul. Tot clătinând din cap tânărul îşi face toaleta şi apoi ia dejunul la el în odaie. Vecinul său de odaie pleacă înapoi la Dresda. Erwin îl aude cum coboară scara, înjurând.

— Şi acum la tine, tată! zice Erwin von Bergen, sunând.

Cere să i se aducă valiza la locuinţa baronului von Bergen cam pe

la prânz. Apoi îşi achită socoteala şi pleacă.

O trăsură îl duce în strada aristocratică în care se află micul palat al familiei. În faţa intrării parcului, opreşte trăsura. Lacrimi de emoţie îi năvălesc în ochi. El nu vede o a doua trăsură care se opreşte mai deoparte şi din care coboară trei domni, după ce el a tras clopotul şi a fost lăsat să intre de către un servitor grav, şi nici nu se sinchiseşte, că şi străinii au intrat după el în parc. Cu inima plină de bucurie se grăbeşte prin alei spre casă. Aici, pe drumurile acestea se juca pe când era copil! Colo pe banca aceea îl ţinuse pe braţe măicuţa lui; îi e ca şi cum toţi copacii bătrâni îi fac semne, salutându-l: „Bine ai venit! – Bine al venit!”

Clădirea cu înfăţişare de castel apare înaintea lui. Tatăl său e multi-milionar iar el unicul său moştenitor; asta o ştie Erwin prea bine, dar în clipa aceasta tulburătoare nici că se gândeşte la aşa ceva, se luptă să-şi recapete respiraţia, să se liniştească. Apoi, îşi înalţă statura şi intră în hol. Cunoaşte foarte bine încăperile. În faţa lui se află camera de lucru a tatălui său, alături dormitorul, iar de partea cealaltă odăile de locuit.

În camera de lucru, l-o fi aşteptând bătrânul său părinte, poate chiar în camera de culcare, căci îi scrisese doar că se simţea suferind în timpul din urmă.

O uşă se deschide în faţa lui. Un servitor se iveşte în prag, un obraz străin, – lipsise doar atât de multă vreme!

— O întrebare, dragul meu! exclamă Erwin, palid de emoţie: unde-l pot găsi pe baronul von Bergen?

Omul îl priveşte ca înlemnit, apoi arată spre camera dindărătul său:

— Bunul nostru stăpân a murit azi dimineaţă la patru, îndată după sosirea fiului său! zise el.

Erwin holbează ochii. N-a auzit bine? Sau a înnebunit cumva? Tatăl său mort! A murit pe când el era deja în oraş şi aştepta ivirea dimineţii ca să se arunce la pieptul lui! Şi fiul?

— Sfinte Dumnezeule! strigă el apucându-şi capul între mâini, dar asta-i nebunie, minciună! Fiul care s-a întors…

Se întrerupse; un domn tânăr, îmbrăcat în negru stă pe prag şi-l priveşte rece.

— Eu sunt Erwin von Bergen. Ce doreşti?

Cu un strigăt înăbuşit nenorocitul se trage înapoi, clătinându-se. Totul se învârteşte sub picioarele lui.

— Minciună!… minciună! gâfâie el.

Vrea să sară la gâtul omului care stă în faţa lui cu un zâmbet rece, nu mai ştie ce face. Atunci, pe la spate i se aşază două mâini grele pe umăr, şi o voce puternică strigă:

— În numele legii, eşti arestat!

Domnul cel tânăr, care-şi zice baronul Erwin von Bergen, se apropie de el şi-şi aţinteşte ochii lui negri în acei ai fiului reîntors la casa părintească.

— De astă dată nu i-a izbutit lovitura, oricât de iscusit fusese plănuită! Duceţi-l de-aici pe omul acesta, domnii mei. Nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, escrocul şi rafinatul criminal internaţional, pe care l-a ajuns azi soarta!

Capitolul 10 – O lovitură diabolică

În pivniţa adâncă a casei dărăpănate se petrece o scenă ciudată. Vestitul detectiv şi şase inşi din banda lui Mască-Roşie îşi stau ameninţători faţă în faţă.

Hartenberg încă nu ştie ce vor să însemne toate astea, dar i-a şi revenit sângele rece.

— Comedia cu masca o să ia îndată un sfârşit, onorabile, zice el, fără a pierde din ochi o mişcare măcar, a celor şase bărbaţi. V-am mai spus o dată că jocul vostru s-a sfârşit. Nu aveţi nicio putinţă de fugă.

— Te înşeli, zâmbeşte mascatul, există o cale pentru mine şi pentru amicii mei, şi chiar dumneata vei avea bunăvoinţa să te îngrijeşti, ca să putem fugi în linişte.

— Ba pe dracu, măcar că nu pricep o iotă din vorbele dumitale zăpăcite! strigă detectivul. Acolo e scara. Faceţi bine de vă urcaţi, dar vă rog, frumuşel unul după altul! *Allons!*

Omul cu mască râde tare.

— Nu te osteni, lasă-ne să ajungem la sfârşit. Ai auzit că le-am făgăduit prietenilor mei, că le voi prezenta în cinci minute pe vestitul copoi în carne şi oase. *Voila*, mi-am ţinut cuvântul. Iată-te! Priviţi-l bine pe mult temutul erou, a cărui glorie o distruge în noaptea asta Masca-Roşie! Va avea bunăvoinţa să ne lase să ne strecurăm prin gangul secret şi să vegheze cu credinţă, ca nu cumva vreunul din deştepţii de poliţişti de colo sus să ne urmărească!

— Dacă nu depuneţi cu toţii armele şi nu urcaţi de bunăvoie, dau semnalul de alarmă şi în mai puţin de cinci minute veţi fi puşi în lanţuri cu toţii! răspunse detectivul.

Urmează un moment primejdios. Rece privesc ochii detectivului, care în amândouă mâinile ţine câte un revolver încărcat îndreptat asupra bandiţilor. Niciunul din ei nu se mişcă. Ochii lui Mască-Roşie scapără sălbatic.

— Când mi-am adus prietenii în pivniţa asta, am făcut, fireşte, mai întâi studii precise asupra locului, zice omul cu mască. Colo în colţ, sub butoiul acela mare, căruia îi lipseşte fundul, se află un gang subteran. Se ajunge la un canal care trece pe sub stradă. Precum vezi, sunt mai bine orientat ca dumneata! Momentan s-o fi aflând puţin

nămol în canal, căci a fost curăţat de curând. În afară de asta, pe lângă pereţii lăturalnici se află din loc în loc trepte de piatră pentru lucrători. Ne vom depărta aşadar prin canal, iar dumneata vei sta de pază lângă butoi, ca nu cumva colegii dumitale să ne urmeze prea repede!

— Eşti nebun! strigă cu glas tunător detectivul. O împuşcătură în aer şi poliţia pătrunde înăuntru!

El ridică revolverul.

— Opreşte! strigă Masca-Roşie, de astă dată cu glas răguşit.

Fără de voie Ochi-de-Pisică lasă să-i cadă în jos dreapta.

— Bagă de seamă, zice mai departe Mască-Roşie, scoţându-şi ceasul de aur. Este acum unsprezece şi douăzeci şi cinci! Trecerea prin nămol ne cam întârzie, oricât ne-am grăbi. Până la ieşire ne trebuie cel puţin zece minute. Abia de ne ajunge timpul. Până la trăsura care mă aşteaptă, îmi mai trebuiesc alte zece minute, iată că s-ar face douăsprezece fără un sfert. Să mai socotim douăzeci de minute drumul, dacă nu li se întâmplă nimic cailor, atunci abia dacă pot fi la douăsprezece şi cinci minute în cartierul meu!

— Ce vor să însemne toate amănuntele astea? întrebă detectivul.

Masca-Roşie zâmbeşte.

— Am dat ordin ca la douăsprezece şi zece minute precis, în caz că până atunci nu mă voi fi întors, deci mi se va fi întâmplat ceva, să i se sucească gâtul alb prizonierei mele, drăguţei domnişoare Alice Hartenberg!

Detectivul priveşte ca ieşit din minţi pe omul cu mască.

— Ai înnebunit pesemne! Fiica mea… Alice a mea…

— E iubita mea, onorabile, cu voia dumitale. Şi pe când domnul papa, vestitul detectiv „noul Sherlock Holmes” cădea în cursa pe care voia s-o întindă altora, fetica lui a zburat de la cuib, şi din nefericire a fost atât de neprevăzătoare să-mi cadă tocmai mie în braţe!

— Diavol cu chip de om! gâfâie detectivul. Minţi! Fiica mea Alice singurul copil ce mi-a mai rămas, ar fi… Ha, ha, ha! Povestea asta s-o îndrugi altora.

Cu o mişcare Masca-Roşie îşi desface mantia. Ridică mâna. Minciună? Ţine! Ce-i asta? Cunoşti obiectele astea? strigă el cu glas aspru.

Şi aruncă pe jos un lănţişor subţire, la capătul căruia atârnă un medalion.

Fără voia lui, detectivul întinde mâna după el. E al Alicei! Îl purta mereu pe gât, sub bluză!

— De nu ţi-e încă de-ajuns, onorabile, atunci te mai pot servi cu ceva! continuă mascatul.

Mâna lui azvârle un fişiu subţire la picioarele tatălui. Şi pe acesta îl recunoaşte Hartenberg ca fiind al copilei sale.

Ca izbit de un pumn puternic se reazemă de perete clătinându-se. Pieptul i se zbuciumă de parcă s-ar înăbuşi, gura lui caută cuvinte, dar în situaţia în care se află, nu găseşte nimic.

— Am mai pierdut cinci minute! se aude din nou vocea lui Mască-Roşie, Ştii ce se află în joc!

— Ai putea, dacă Alice se află într-adevăr în mâinile dumitale, să laşi să fie omorâtă o copilă nevinovată? rostesc cu greu buzele lui Hartenberg.

— Nu cunosc îndurare! Masca-Roşie nu se dă în lături în faţa vieţii unei fetiţe! Dă-te la o parte!

— Eu, chiar eu, care mi-am luat însărcinarea faţă de autorităţi, să-l prind pe omul care făptuieşte crimă după crimă şi care apare ca o fantomă, pentru a dispare tot aşa cum a apărut – eu, să-i vin într-ajutor?!

— Ca să fugim nestingheriţi, da! O mică glumă a mea, onorabile.

— Poliţia aşteaptă sus şi în jurul casei semnalul meu!

— Ştiu! Mutrele lungi ce au să le facă au să fie tare caraghioase, când or vedea domnii, că chiar dumneata ne-ai dat o mână de ajutor la fugă.

— Nu! exclamă detectivul, nu pot! Omoară-mă, încarcă-ţi conştiinţa cu o nouă crimă! Atunci cad cel puţin în exerciţiul funcţiunii!

— Uiţi numai, că prin asta tot nu-ţi salvezi fiica! La douăsprezece şi zece va fi sugrumată! Oamenii mei aşteaptă cu ceasul în mână.

— Diavol cu chip de om! geme Hartenberg.

Ca zdrobit se dă într-o parte, clătinându-se.

Masca-Roşie face un semn.

— *Allons*, băieţi. E timpul! Orice ar fi, cuvântul dat trebuie ţinut.

Cu repeziciunea fulgerului e rostogolit încolo un butoi vechi, şi înapoia lui se iveşte într-adevăr o deschizătură în formă de gaură, închisă cu un capac de fier. O izbitură şi acesta sare în lături. La un semn al căpitanului, bandiţii dispar unul după celălalt în deschizătura întunecoasă. Masca-Roşie, rămas cel din urmă, se întoarse zâmbind spre detectiv, care urmărise cu ochi împietriţi pe ticălos.

— Dacă mă grăbesc mai sosesc la timp! Ai te rog bunătatea, ca îndată ce mă voi fi depărtat, să rostogoleşti înapoi butoiul la locul lui, căci s-ar putea prea bine întâmpla ca domnii de sus să descopere ieşirea şi să coboare după noi. În cazul acesta nu pot, fireşte, garanta că am să mai ajung la timp.

Trupul lui zvelt a dispărut în deschizătură. Nu i se mai vede decât capul..

— Fata mea, am s-o mai revăd? gâfâie detectivul.

Masca-Roşie îi răspunde zâmbind:

— Poate! Depinde de împrejurări. Presupun însă că va deveni

complicea lui Mască-Roşie. Ce nu-i în stare iubirea?!

Dispare cu un hohot de râs batjocoritor. Uşa de fier cade la loc, noapte neagră îl înconjoară pe detectiv. Instinctiv vrea să pornească pe urmele bandei, dar se trage înapoi gemând. Nu poate lăsa ca fiica lui să fie ucisă mişeleşte, oricât ar fi de mare durerea pe care i-a pricinuit-o ea în noaptea asta.

— Alice! Alice! izbucneşte el în hohote sălbatice de plâns. Pierdute amândouă, totul pierdut. Soţie şi copii! Ieri am izgonit-o pe Margot, pentru că nu pot ocroti o ucigaşă, azi îmi fuge ultimul meu copil în braţele unui criminal. Şi eu…

Trage cu o smucitură felinarul său orb. Pivniţa se luminează. Nu pătrunde un zgomot înăbuşit dinspre gangul secret? Sfinte Dumnezeule, dacă i-o fi reţinând ceva? Nu, e linişte! Au scăpat!

Tăcerea care domneşte trebuie să le fi părut suspectă poliţiştilor de sus, căci deodată se aud bătăi în chepeng.

Ca electrizat se îndreaptă detectivul spre butoiul cel vechi şi-l rostogoleşte gâfâind peste intrarea secretă.

Apoi se îndreaptă spre scară, clătinându-se. A gustat cea mai groaznică amărăciune a vieţii. Masca-Roşie l-a biruit, a devenit salvatorul bandiţilor, el, care a jurat de zece ori moartea acestor diavoli! Vrea să se urce sus; nu ştie cu ce vorbe să se înfăţişeze poliţiştilor, ce pretexte să dea. Vocile de la intrarea în pivniţă devin tot mai insistente.

— Acolo jos trebuie să se fi întâmplat ceva! exclamă deodată inspectorul, curmând tăcerea. Daţi semnalul de alarmă! După mine!

Se aude un fluierat şi chepengul e ridicat dintr-o smucitură. Lumina puternică a mai multor felinare cade pe scări, revolverele stau gata să tragă.

În clipa aceasta detectivul se năruie pe treptele de jos ale scării. Zăngănind, se sparge lângă el, propriul său felinar. Prea îngrozitoare fusese pentru el emoţia şi faptul că trebuise să se dea bătut! Greu îi cade capul pe scara de piatră, pe când poliţiştii alarmaţi pătrund grăbiţi în adâncime.

Dar tot atât de surprinşi se opresc şi holbează ochii la zdrenţărosul care zace în faţa lor.

— Ce-i asta?

— Hei, cine-i? Dumneata eşti, Hartenberg? strigă inspectorul, scuturând pe omul leşinat.

Nu capătă niciun răspuns.

— Cercetaţi pivniţa, am auzit voci cu propriile mele urechi! ordonă el, buimăcit.

Ordinul este executat numaidecât. Dar încăperea posomorâtă e goală. Blestemând înfuriat, inspectorul însuşi începe să cerceteze fiecare colţ.

— Aici nu se petrec lucruri curate. Mizerabilii au fost aici! Chiar eu i-am văzut intrând. Au fost şase indivizi; cel din urmă, omul cu masca roşie. Unde-or fi pierit?

Hartenberg le-ar fi putut desigur da informaţii, dar nu-i chip să fie readus în fire. Dar iată că deodată unul dintre poliţişti dă deoparte butoiul care acoperea ieşirea secretă.

— Hei, oameni buni, strigă el, taina e dezlegată.

Se reped cu toţii într-acolo. Dar uşa de fier e încuiată de partea cealaltă, şi durează destulă vreme până ce să fie forţată.

— După mine! comandă inspectorul.

S-a şi coborât în gaură, cu felinarul într-o mână, şi cu revolverul în cealaltă. Dar în clipa următoare scoate un ţipăt: „Înapoi! Că de nu, ne înecăm ca şobolanii!" Canalul cel scund ducea cu sine apa cloacelor, mocirloasă şi împuţită. Tot mai înaltă creşte apa şi inspectorul care se afundase până-n genunchi în nămol, se străduia cu ajutorul inferiorilor săi să iasă afară din gaură. Toate blestemele ce-i veneau la gură nu şi le putu stăpâni de furie. Plin de murdăria ce se scurgea de pe el inspectorul se îndreptă clătinându-se spre scara care duce în sus.

— Banda a scăpat! Şi Ochi-de-Pisică…

Un geamăt îl întrerupse. Hartenberg îşi revenea în fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce s-a petrecut aici? îi strigă inspectorul.

Detectivul îl priveşte cu ochii sticloşi.

— Mi-e rău, duceţi-mă la aer!

Asta-i tot ce putură scoate de la el. Ca nişte curci plouate cortegiul poliţiştilor îşi făcu retragerea, având în mijlocul lor pe inspectorul căzut în nămol.

Ce se petrecuse în canal?

De cum se închisese capacul de fier după Masca-Roşie, felinarele se şi aprinseră.

— Ţineţi-vă pe lângă pietrele lăturalnice, grăbiţi-vă! strigă mascatul. Mergem până la cotitură, apoi la stânga!

Aproape fără zgomot înaintează trupa celor şase, ţinându-se aproape de tot de peretele ud. Lângă ei se scurge apa împuţită prin canal. Acum au ajuns la cotitură.

— Staţi! comandă conducătorul.

Trupa se opreşte, cu trupurile îndoite.

— Roşcovanul să se strecoare în gangul ăsta lăturalnic. El cunoaşte tubul cel mare de legătură, care are un capac mobil. Dacă apei din canalul principal i se deschide intrarea spre partea aceasta, canalul acesta mic se umple, în mai puţin de cincisprezece minute, până la trei sferturi din înălţimea lui. N-au decât să ne mai urmărească, dacă le face plăcere! Dar să te zoreşti, Roşcovane, de cum vei fi dat în lături capacul. Dacă nu ajungi în zece minute la ieşire, te îneci ca un

şobolan!

Roşcovanul tăcu chitic. Cunoaşte el poruncile astea! Felinarul lui dispare în gangul lăturalnic..

Masca-Roşie însă, cotind spre stânga, îşi urmează drumul cu oamenii săi şi după câteva minute se strecoară printr-un gang îngust, ieşind iar în stradă. Noapte adâncă îi întâmpină, dar se găsesc într-o stradă cotită, singuratică, într-un colţ uitat de lume. În depărtare se arată o lumină. E un felinar de stradă.

— Depărtaţi-vă! Mâine-noapte căpătaţi alte instrucţiuni!

Bandiţii dispar cât ai clipi din ochi. Masca-Roşie păşeşte singur pe stradă.

Într-un colţ stă o trăsură. Vizitiul e un complice. Mascatul sare în trăsură.

— La palatul Bergen! strigă el vizitiului.

Capitolul 11 – Scrisorile unei părăsite

Doctorul Bertrand veni încă în noaptea aceea la femeia rănită din strada Wildenow. Nu puse nicio întrebare, rece şi calm examină rana, o spălă şi o pansă. Margot îl ajută şi nu o dată îşi aţintii ochii asupra chipului nemişcat al doctorului. O cunoştea el pe femeie? Desigur că da, dar el nu pomenea nimic despre asta. Când bolnava îşi reveni în fire, ea rugă pe Margot s-o lase puţin singură cu doctorul.

De cum plecă fata, chipul doctorului îşi schimbă deodată expresia. Se aplecă asupra femeii care zăcea între perne, respirând din greu.

— Ai avut o ciocnire cu vreunul din banda internaţională?

— A fost chiar Masca-Roşie!

— Ei, drace! Atunci i-ai dat de urmă? De ce nu m-ai vestit? Ştii doară că şeful nostru parizian mi-a pus în vedere să nu te las să întreprinzi nimic singură!

— A fost o întâmplare! Nici că mă gândeam că o să mă întâlnesc în noaptea asta cu Masca-Roşie, altminteri m-aş fi pregătit…

— Cum, n-ai avut o armă la dumneata?

— Nu!

— Ce neprevedere! Şi tocmai dumneata care serveşti drept model întregii poliţii pariziene!

— Spune-mi mai bine cum stau cu rana?

— Eşti în afară de orice primejdie! Mare pierdere de sânge, însă asta a trecut! Dar nici plămânul, nici vreun alt organ delicat n-au fost atinse!

— Slavă Domnului, doctore! Asta îmi redă tot curajul!

— De, de! Ar cam trebui să te cruţi, e de neînlăturat o febră a rănii, şi-ţi trebuie o îngrijire bună timp de câteva zile. Cine e tânăra fată pe care o ai la dumneata? Face impresia de foarte timidă.

— Las-o în pace! O biată nenorocită, care m-a salvat astă-noapte, ca să zic aşa. Garantez eu pentru ea. A fost de faţă când Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept.

— El te crede moartă?

— Fireşte! Datorez viaţa doar unei mişcări rapide, căci diavolul acela nimereşte inima aproape fără greş, cu precizie anatomică. Am căzut jos, izbindu-mă la cap şi mi-am pierdut conştiinţa! Când mi-am revenit puţin, m-am târât într-un colţ. Poliţia l-a urmărit pe criminal.

— Fireşte, fără să-l prindă! Povestea cea veche!

— Răbdare Bertrand, ceea ce nu reuşeşte nimănui vom izbândi la urma urmelor noi doi!

— Doreşti să trimit vreun raport la Paris?

— Nu, sper să-mi revin curând. Corpul meu e rezistent. Nu cer nimic de la dumneata, decât să ai bunăvoinţa să mă ajuţi şi să taci!

— Şi în vremea asta eu să stau inactiv!

— Cu atât mai mult vei avea de lucru mai târziu. O întrebare: Aşa-zisa ucigaşă a contelui Hohenegge a fost deja prinsă?

— Nu, se zice că ar fi o damă de companie, Margot Ernemann. Pare-mi-se că e la mijloc şi o poveste de dragoste. În orice caz e ceva enigmatic.

— Nu crezi oare că şi aici trebuie să fie amestecat Masca-Roşie?

Doctorul tresare.

— Presupunerea asta ar fi cam prea exagerată! După cum am spus, asupra damei de companie apasă o atât de serioasă bănuială, încât nu mai încape aproape îndoială.

— Hm! Se prea poate. Acum, însă, vreau să mă odihnesc. Dar în timpul acestor ore de repaus silit, mi-ai putea totuşi face o plăcere. Informează-te, te rog, în taină dacă nu se află cumva baroana Leonie de Brissac la Berlin sau pe undeva prin apropiere.

— Leonie de Brissac, tânăra văduvă a ofiţerului francez, care a murit în urma accidentului de curse?

— Chiar ea! Nu uita numele! La revedere, dragă doctore.

Obosită, bolnava cade pe spate. În odaia alăturată, doctorul îi dă lui Margot unele instrucţiuni şi pleacă. Margot intră în vârful picioarelor în odaia bolnavei şi se apropie de pat. Rănita a zărit-o şi bâjbâie căutându-i mâna.

— N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, copila mea! şopteşte ea cu o voce ciudată, plină de emoţie. Acum culcă-te în odaia de alături şi odihneşte-te! Dacă voi avea nevoie de ceva, îl chem pe bătrânul meu servitor. Mâine vom mai sta de vorbă!

Margot simte cum i se sugrumă gâtlejul. Ea e o înfierată, nu trebuie să accepte bunătatea acestei femei, ci să-i spună…

Dar bolnava o priveşte aproape imploratoare.

— Culcă-te te rog! Mâine va trebui să-mi faci un foarte mare

serviciu, poate că prin asta să-ţi câştigi o nouă viaţă!

Fără niciun cuvânt, uluită, fata părăseşte odaia.

*

O dimineaţă luminoasă. Bolnava a avut o noapte liniştită. Febra încă nu s-a pronunţat. Odată cu tânăra fată a intrat în odaie şi servitorul cel tăcut. Aduce ziarul de dimineaţă şi se depărtează îndată.

— Aşează-te lângă patul meu, copila mea, zice doamna Werner, – aşa s-a recomandat străina faţă de Margot. Aştept o noutate deosebită. Te rog, citeşte-mi întâmplările locale.

Şovăind, Margot apucă ziarul. Cu atenţie o urmăresc ochii bolnavei.

Deodată fata scoate un ţipăt răsunător şi acoperindu-şi chipul cu mâinile, cade în genunchi.

Femeia aproape că nu se miră. Ia doar gazeta şi citeşte:

„MANDAT DE ARESTARE!

Dispăruta Margot Ernemann este bănuită ca ucigaşă a contelui de Hohenegge. Se presupune că numele e de împrumut. Nu s-a putut stabili încă nimic pozitiv, deoarece fiul ucisului, care ar fi măsură să dea informaţii surprinzătoare, ezită să facă vreo declaraţie…”

Urma descrierea semnalmentelor ucigaşei.

Ca frântă stă nenorocită în genunchi în faţa patului. Mâna rănitei lunecă tremurătoare pe creştetul sărmanei fete. În ochii ei se oglindeşte milă şi îndurare dar şi durere sălbatică.

— Sărman, sărman copil nenorocit!

Margot tresare. E cumva trădată? Va trebui să fugă şi din azilul acesta ca şi din casa tatălui său?

— Sunt, nevinovată! Martor mi-e Dumnezeu! strigă ea. Am vrut să mor, căci nimeni nu mă crede, nici măcar tatăl meu, nici omul căruia i-am dăruit inimă mea tânără, nimeni!

— Totuşi eu, copila mea, eu cred în nevinovăţia ta! Şi de aceea vreau să te salvez!

Nenorocita nici măcar nu-şi dă seama că străina îi vorbeşte ca unei fiice.

— Dumneata mă crezi? Dar nici nu ştii? îngână ea.

— Ce nu ştiu, presimt! L-ai iubit pe tânărul conte de Hohenegge! Te numeai Margot Ernemann pentru că el a voit aşa!

Margot nu-şi poate lua ochii de la străină.

— Sfinte Dumnezeule! Cine eşti dumneata de poţi privi în lucrurile cele mai ascunse?

— Într-o zi vei afla totul! Vrei să te încrezi în mine cu trup şi suflet?

— Doar n-am pe nimeni pe lume, sunt părăsită de toţi!

— O să rămânem împreună, o să luptăm împreună, copila mea, şi eu port în pieptul meu o taină grea. Şi eu am suferit sub numele conţilor de Hohenegge şi mi-am pierdut din pricina lor fericirea vieţii. Cred în nevinovăţia ta! Nu tu, un altul a făptuit crima.

Margot răspunde repede:

— Omul cu masca roşie a fost! L-am văzut, i-am recunoscut ochii. Diavolul acesta cu chip de om a făptuit şi crima asta!

Străina apucă braţul lui Margot, tulburată la culme.

— Spune-mi tot ce ştii! Tot, nu-mi ascunde nimic!

Şi Margot îi destăinuieşte tot ce ştie. Străina o ascultă cu încordare. Apoi dă din cap.

— Ai dreptate, domnişoară, ba nu, lasă-mă să-ţi spun pe nume, ca propriei mele fiice pierdute – Margot se numea şi ea, ca şi tine – Masca-Roşie îşi are şi aici amestecul, după cum am bănuit îndată. Dar motivele îmi sunt neclare încă.

— Nu ştiu de ce m-a ales pe mine de victimă a lui. În castelul Hohenegge n-aveam decât o singură duşmană care mă ura, pentru că mă iubea contele Eberhard – baroana de Brissac!

Străina ridică capul cu o sforţare.

— Baroana Leonie de Brissac se află în castel?

— Va fi mireasa tânărului conte.

— Bine, bine! murmură ea. De-aş fi numai sănătoasă! Dar mâine am să zac în frigurile rănii, şi totuşi aş dori ca, mai înainte, să duc la bun sfârşit un lucru care-mi stă la inimă!

— Îţi pot fi de vreun folos?

— Da, mă gândisem la tine, copila mea, dar nu-i defel uşor ceea ce-ţi cer.

— Viaţa mea e pierdută; dacă dumneata mă ocroteşti şi mă adăposteşti până ce-l voi fi demascat pe misteriosul criminal, salvezi o nenorocită de la eşafod. Şi eu să-ţi refuz ceva?

— Atunci, ascultă! Nu mă întreba ce-a fost odinioară în viaţa mea contele de Hohenegge, cel care a fost ucis, destul că l-am cunoscut. E mult timp de atunci! Multă durere şi suferinţă am îndurat în vremea asta. Moartea lui m-a lovit ca trăsnetul. Am stat mult la Paris, sunt abia de scurtă vreme aici, dar odinioară îmi avusesem aici patria. Destul despre asta, viaţa m-a înăsprit în multe lucruri, doar necesitatea mă îndrumă. Spui că mi-ai putea face un mare serviciu?

— Tot ce-mi ceri!

— Chiar dacă te-aş ruga să mai porneşti încă în astă seară spre castelul Hohenegge?

Margot îşi duse mâna la inimă.

— Ce m-ar putea duce acolo? exclamă ea cu voce tremurătoare.

— O misiune importantă! Eu zac bolnavă, nimeni în care să mă pot

încrede nu cunoaşte ca tine împărţirea încăperilor castelului; trebuie să ajung în posesia unei casete, care se află acolo. Tu ai să mi-o aduci.

Margot respiră precipitat. Oare o fi vorbind serios femeia asta? Stă ea aici în faţa unei taine întunecate? Ce fusese mortul pentru femeia aceasta?

— Eu să… îngână ea. Şi dacă m-ar întâlni cel care m-a respins?

— Eberhard? N-o să te vadă, pregătirile pentru înmormântarea tatălui său îi preocupă prea mult, probabil. Şi nu cunoşti tu toate încăperile? Tocmai acum când domneşte acolo aşa zăpăceală, se poate întreprinde orice. După trecere de câteva zile va fi prea târziu.

— Prea târziu?

— O comisie judecătorească va cerceta şi va sechestra, cu siguranţă, toată corespondenţa mortului, cu învoirea fiului, desigur. Înainte ca aceasta să se întâmple, o casetă cu scrisori, care se afla în posesia bătrânului conte, trebuie să dispară. Tu ai să iei de-acolo pentru mine caseta aceea, Margot!

— Dacă ai un drept asupra acelor scrisori, n-au să ţi se elibereze dacă le-ai cere?

— Nu! sună aspru răspunsul. Pe faţă, nu le-aş putea pretinde niciodată. Dar taina pe care ele o dezvăluie şi care ar trebui să arunce o mare nenorocire asupra tânărului conte, dacă şi-ar arunca o privire pe aceste mărturisiri, trebuie să dispară prin distrugerea acestor hârtii!

Cu toate că Margot se înfioră gândindu-se că trebuie să se mai ducă încă o dată la castelul Hohenegge şi mai ales în asemenea împrejurări, ea se simţea însă îndatorată faţă de miloasa femeie, care-i făgăduise s-o salveze, şi după o grea luptă sufletească, se declară gata să execute îndrăzneaţa întreprindere.

În noaptea următoare avea să aducă la împlinire dorinţa protectoarei sale.

. . . . . .

O noapte zăpuşitoare apasă asupra castelului şi parcului Hohenegge. Frunzişul copacilor freamătă ciudat, încet se învârteşte titirezul bătrân şi-şi cântă în noapte melodia sa jalnică.

Catafalcul bătrânului conte stă înălţat într-o încăpere mare, aproape de camera de lucru. Capela castelului fiind în plină restaurare, sicriul a rămas aici. Ard mai multe lumânări şi-şi aruncă lumina lor galbenă, prin crăpătura perdelelor, în parc.

La căpătâi stă de veghe un servitor bătrân. Dar l-a copleşit oboseala, greu îi cade pe piept capul cărunt.

Deodată se mişcă draperia neagră de la uşa de intrare. Leonie de Brissac îşi face apariţia. Cu chipul palid, frumos se îndreaptă spre catafalc, sfioasă, neliniştiţi privesc ochii, trupul ei plin se cutremură uşor, apoi se aşterne o expresie de ironiei în jurul gurii sale senzuale.

— Ai murit tocmai la timp, bătrânule! Altminteri ar fi urmat o luptă grea!

Semeaţă, înfăşurată în mătase neagră, se înalţă din trup.

În clipa aceasta, bătrânul servitor se mişcă. Cu repeziciunea fulgerului frumoasa baroneasă se lasă în genunchi şi se roagă încet, cu căldură. Apoi se depărtează cu capul plecat.

— Nenorocirea trebuie că a îndurerat-o grozav pe viitoarea noastră stăpână! murmură servitorul. Nimeni nu se roagă aşa ca ea, din adâncul inimii!

Jos, în camera lui de la parter, a cărei fereastră e larg deschisă, căci tânărul conte e gata să se sufoce, stă Eberhard, foarte aproape de fereastră, cufundat într-un fotoliu.

Faţa îi e palidă, ca după o grea luptă sufletească, buzele îi zvâcnesc neliniştite, privirile îi ard ca-n flăcări.

Afară parcul vâjâie şi şuşoteşte, în depărtare se aude o privighetoare – încolo tăcere adâncă.

Deodată se aude în odaie un geamăt prelung, dureros.

— Margot, dulcea mea Margot! Te-am blestemat, te-am alungat cu piciorul de lângă mine, am blestemat ceasul în care gura mea a atins pentru întâia oară gura ta, ucigaşă a tatălui meu! Şi totuşi, Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mă! Nu pot, nu te pot uita! Am luptat cu mine însumi, m-am aruncat în braţele celeilalte – din disperare, fără ca să ştiu ce fac, – zadarnic, totul zadarnic!

Contele îşi acoperă faţa palidă ca de mort. El nici nu bănuieşte că doi ochi mari, înecaţi în lacrimi îl privesc din parc, că pe după cel mai apropiat tufiş înflorit stă însăşi Margot a lui, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se zbuciumă furtunos, cu buzele strânse de sălbatică durere.

Ea trecu pe dinaintea ferestrei, îl văzu zăcând în jilţul lui, văzu faţa lui palidă, îndurerată şi auzi geamătul lui înăbuşit, chiar dacă nu putu desluşi decât vorbe răzleţe. E ţintuită locului ca de o putere magică, nici nu se gândeşte măcar la primejdia că ar putea fi descoperită aici. Doar numai o singură dată încă – de despărţire – vrea să-i vadă chipul, care însemnă pentru ea întreaga fericire.

Şi dacă a întreprins pasul primejdios şi a îndeplinit voinţa acelei femei, care o tratează ca pe propriul ei copil, a făcut-o oarecum şi pentru că ştia că documentele pe care avea să le aducă, nu trebuiau să cadă în mâinile lui Eberhard, care în cazul acesta, ar ajunge nenorocit.

De-ar fi ca ea să moară în durere şi mizerie, de-ar fi să fie aruncată în închisoare înainte ca să-şi fi dovedit nevinovăţia, primeşte cu dragă inimă ca ea să sufere, numai el să ajungă fericit!

Ce rău arată! Moartea îngrozitoare a bătrânului l-a schimbat cu totul. Şi desigur şi credinţa lui în vinovăţia fetei, pe care o închisese în inima lui, din care voia să facă soţia lui!

Ea îşi trece mâna peste ochii plini de lacrimi calde.

— Sunt nevinovată, iubitule! O, crede-mă! O, de-aş fi o păsărică a pădurii, care să-ţi poată ciripi zi de zi cuvintele astea la ureche!

Contele Eberhard s-a ridicat. Privirile lui se afundă în noapte. Înrâureşte asupra lui apropierea iubitei? Priveşte melancolic peste tufişurile înflorite, cu braţele încrucişate. Se opreşte la fereastră.

— Margot, ai fost totul pentru mine, zâna mea, visul meu! Mi-aş fi dat viaţa pentru tine! Dar ar fi trebuit să rămâi curată şi fără de vină! Dar vai, gerul a căzut pe mugurii iubirii noastre, un ghimpe mi s-a înfipt adânc în inimă. O, de-aş putea să mai cutreier iar ca odinioară parcul tăcut în tovărăşia ta! O, de-aş putea săruta buzele tale de copilă şi să-ţi sorb răsuflarea caldă! Vai, de ce mi-ai luat credinţa în curăţenia femeii?

Capul îi cade greu pe piept, el se întoarce înapoi spre fotoliu, şi cade obosit în perne. Dar Margot? Ea a auzit fiecare din cuvintele lui, îndură chinurile iadului şi totuşi nu poate vorbi.

Pe jos, în iarba umedă a parcului îngenunchează şi-şi împreună tremurând mâinile.

— Ajută-mi Dumnezeule îndurător, ca să pot rezista durerii acesteia!

Ar vrea să strige imploratoare: „Eberhard, priveşte-mă în ce hal am ajuns! Ia-mă iar la inima ta – numai o singură dată încă – apoi pot să mor, numai nu mă lăsa să plec de la tine copleşită de ură!”

Dar ea trebuie să tacă, omul de colo e pierdut pentru ea!

Se ridică, vrea să plece, să mai arunce spre el o ultimă privire dureroasă; deodată picioarele îi înţepenesc şi ochii se deschid larg.

O femeie a intrat în odaia luminată a lui Eberhard, baroana de Brissac. În rochia ei neagră de mătase bogată împodobită cu dantelă veneţiană, arată şi mai frumoasă ca-ntotdeauna! Doar privirile ei au scânteieri ciudate, au ceva iscoditor, ceva perfid în ele.

Eberhard încă n-o vede. El priveşte întunecat, deznădăjduit înainte-i. Ochii Leoniei fulgeră de mânie.

Dar apoi, ca o sirenă se furişează fără zgomot pe după fotoliu şi pune mâna pe capul tânărului ca pentru a-l consola.

Margot tresare, vede totul, aude totul!

— Eberhard! şopteşte baroana. N-am putut răbda să mai stau lângă maică-mea! Frica m-a gonit încoace! Lasă-mă să te ajut să suporţi groaznica nenorocire!

Aproape cu asprime el se liberează din mâna ei.

— Eu caut singurătatea, Leonie, te rog, lasă-mă singur! zice el. Trebuie să ai răbdare cu mine!

— Eberhard! De-ai vrea numai, de mi-ai putea spune ce ai pe inimă! Nimeni nu te poate înţelege mai bine decât mine!

— Nu mă martiriza, Leonie! Te implor! Îmi pierdusem minţile din pricina trădării lui Margot, am blestemat-o, ea a dispărut, m-am

aruncat în braţele tale şi am strigat disperat: „Nu mă lăsa să înnebunesc!”

— Şi eu am luat capul tău în mâinile mele şi ţi-am şoptit: „Acum că eşti al meu, vreau să îndur toate cu tine, vreau să-ţi iert că ai voit să-ţi dăruieşti inima unei târfe!”

Contele sare în sus, vocea îi tremură:

— Nu rosti cuvântul acesta, Leonie! Nu-l pot auzi!

— Ah, încă n-ai uitat-o pe mizerabilă!…

— Nu pot! Nu pot! Dumnezeu să mă ierte.

— Ucigaşa tatălui tău!

— De-ai şti cât am iubit-o!

Chipul Leoniei se descompune de furie. Dar el nu vede asta.

— Atunci de ce m-ai rugat să devin soţia ta? zise ea cu glas şuierător.

El răspunde cu un geamăt:

— N-a fost voinţa mortului? Şi spre cine mă puteam refugia în jalea mea? Tu ştiai totul, nu ţi-am ascuns nimic! Renunţă la mine, Leonie, blestemă-mă, nu mai sunt vrednic să-ţi fiu soţ, căci nu-ţi pot dărui decât resturile unei inimi îndurerate!

Ea se apleacă deodată asupra lui, şi el simte zbuciumul pieptului ei, parfumul părului ei îl ameţeşte, mâinile ei se încolăcesc în jurul gâtului său.

— Eberhard! hohoteşte ea dureros, nu pot trăi fără iubirea ta! Ia-mă în braţele tale, cum o strângeai pe Margot la inima ta, sărută-mă – buzele mele sunt tot aşa de roşii ca şi ale ei, inima mea bate tot atât de cald şi de sălbatic ca şi a ei!

— Leonie! strigă contele Eberhard pe jumătate înăbuşit.

Vrea s-o respingă, dar braţele ei pline îl cuprind cu putere, lui i se pare că o strânge la piept pe Margot a lui, şi uitând toată sălbatica lui durere, răspunde la sărutările sirenei…

Deodată răsună un ţipăt afară între tufişuri. El se cutremură, o împinge pe Leonie încolo şi sare-n sus. Ochii lui se holbează în lumina lunii din faţa ferestrei. Şi iată, ce să fie? E spectrul lui Margot, e ea însăşi. În lumina lividă, vede chipul ei palid ca de moartă, cu ochii ei dragi, cu gura mică, arcuită.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine, Eberhard! aude el un glas jeluitor. O, cât mă doare suferinţa ta!

Vârfurile înflorite ale boschetului se închid la loc asupra arătării. Cu un strigăt, contele se întoarce în cameră. Acolo stă gâfâind în faţa Leoniei.

— Târfa! şuieră ea. Îndrăzneşte să mai vină încoace? Trebuie asmuţiţi câinii asupra ei!

Ea dă să iasă, dar cu faţa descompusă, Eberhard o trage în lături.

— Nu mă urma! Ea e aici. Trebuie s-o mai văd odată! Nu-i numai o

întâmplare, că mi-a apărut!

Cu respiraţia tăiată se repede afară, prin sala cea mare, în parc. Dar locul unde stătuse Margot abia adineauri e gol, şi cu strigătul: „Margot! Margot!” contele grăbeşte spre tufiş.

Sărmana fata a fugit în goană nebună. Ar vrea să plece dar nu şi-a îndeplinit încă însărcinarea. Ea cunoaşte o intrare mică, ce duce în castel printr-o scară dosnică. Nici Eberhard, nici Leonie n-au să bănuiască prezenţa ei în castel. Acum sau niciodată! Hazardul îi e prielnic, nimeni nu-i aţine calea. Ca atunci, se furişează în camera mortuară a contelui. Se dă înapoi îngrozită. Cosciugul tot mai e aici!

Servitorul care stătuse de veghe s-a îndepărtat. Se poate deci strecura în camera alăturată… Emoţia o copleşeşte. Doamna Werner care o trimisese, trebuie să fi cunoscut odinioară foarte bine castelul acesta, de i-a putut spune cu atâta precizie unde stă vechea masă de scris, cum se poate deschide sertarul de la mijloc cu cheiţa, şi că la dreapta se află o casetă mică de fier, care conţine tocmai scrisorile pe care le cere femeia rănită.

— Descui-o apăsând rozeta cea mică din colţul de la stânga, scoate repede hârtiile, ascunde-le bine, încuie la loc caseta, lăsând să cadă capacul şi întoarce-te repede! Aşa suna ciudata însărcinare.

Cu cheia pe care o căpătase, Margot deschide masa de scris, repede a recunoscut sertarul şi a scos caseta cea mică de o formă ciudată. O apăsare pe rozetă şi capacul sare în sus!

Un pachet de scrisori se află înăuntru, legat cu mai multe panglici.

„De deschis în ziua de după nunta tânărului conte Eberhard” stă scris pe pachet cu slove pe jumătate îngălbenite.

Margot apucă repede pachetul, dar acesta se risipeşte deodată. Poate că l-a lovit, poate că panglicile de mătase s-au tăiat de vechime… Fata trebuie să adune de pe jos câteva scrisori, şi în grabă se mai desface şi unul din plicuri. Observă aceasta abia după ce îi stă în mână o foaie scrisă.

Ochii ei nu vor să vadă nimic, e atrasă parcă de o forţă supraomenească.

„…Eberhard, frumosul tău fiu nu-i din sângele tău! Azi în ziua nunţii sale, să te ajungă ura unei femei părăsite! Eu sunt mama lui, şi propriul tău fiu este…”

Cu faţa împietrită de groază citeşte Margot înspăimântătoarele rânduri. O apucă ameţeala.

În clipa aceasta i se pune o mână pe umăr.

Ea ţipă înspăimântată şi…

Este Leonie de Brissac, care a urmărit-o pe Margot şi i-a pus mâna pe umăr!

Sărmana, încă uluită de cuprinsul scrisorii, se trage înapoi, ochii ei

caută o putinţă de fugă. Atunci îi cade privirea pe caseta şi pe scrisorile secrete risipite pe jos. Ştie ce stă în joc pentru ea, dar mai ştie, că trebuie să ducă scrisorile acestea femeii care a trimis-o la castelul Hohenegge.

Cu repeziciunea fulgerului adună scrisorile risipite, dar Leonie i-a şi luat-o înainte. Cu o mişcare brutală, baroana i-a smuls caseta şi scrisorile.

Un râs aspru, triumfător o izbeşte pe Margot:

— Hoaţă, criminală! strigă Leonie cu glas şuierător. Tot am pus mâna pe tine! Te furişezi în castelul pe al cărui stăpân l-ai omorât, şi-i jefuieşti dulapurile!

Mâinile ei se încleştează în braţul lui Margot.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! imploră nenorocita. N-am vrut să sustrag nimic, cel puţin nu ceva de preţ! O taină îngrozitoare zace în scrisorile acestea, şi ca să le fac nevătămătoare, am venit încoace! Dă-mi înapoi caseta cu scrisorile! Vreau să plec tot aşa de tainic precum am venit, vreau să port mai departe blestemul unei ucigaşe urmărite, numai dă-mi înapoi documentele!

— Şi dacă nu fac asta, dacă-l chem încoace pe contele Eberhard şi-i arăt, ce a adus-o din nou încoace pe femeia pe care el a iubit-o o vreme, dacă-i predau toate hârtiile astea?

Margot duce mâna la frunte. Sfinte Dumnezeule! Doar a citit abia adineauri îngrozitoarele rânduri – doar câteva cuvinte – dar care cuprind întreaga taină! Dacă Eberhard, omul pentru care şi-ar dărui viaţa, căruia ar vrea să-i dea fiecare picătură de sânge a inimii sale, află aceste întunecate taine – atunci e şi el pierdut, şi va fi nenorocit pentru tot restul zilelor sale! Totul, numai asta nu!

Cu un ţipăt dureros se aruncă Margot la picioarele femeii cu zâmbetul demonic.

— Îndură-te! Numai această singură dată în viaţă! imploră ea. Vreau să uit şi să iert tot răul pe care mi l-ai făcut, vreau să fug afară în noapte, să nu mai întorc nici măcar o dată capul spre locul unde mi-am îngropat speranţele mele tinere, de fericire, dar înapoiază-mi hârtiile, înainte ca să-şi fi aruncat asupră-le privirea contele Eberhard. Căci de s-ar întâmpla astfel, nimic nu-l mai poate scăpa din ghearele deznădejdii.

Leonie de Brissac priveşte neîndurătoare la frumoasa Margot.

— Aşa? Şi dac-aş avea eu însămi plăcerea să exploatez taina aceasta care mi-a căzut în palmă atât de pe neaşteptate?

Margot o priveşte cu ochi mari, înspăimântaţi.

— Ce urmăreşti cu asta? îngână ea.

— Am privit peste umărul tău, şi ceea ce au văzut ochii tăi, au văzut şi privirile mele! Eu ştiu cine-i moştenitorul lui Hohenegge!

— Ai citit?

— Destul ca să ştiu ce valoare prezintă hârtiile astea, pe care voiai să le furi din ordinul unei străine!

— Sfinte Dumnezeule, atunci Eberhard e pierdut!

Leonie ridică cu mult tâlc umerii ei plini.

— Depinde! Îl iubeşti pe tânărul conte?

Margot priveşte-n pământ roşind ca para focului. Respirând anevoie, abia, poate rosti:

— O, ştii prea bine lucrul acesta! Mă urăşti doară pentru asta, m-ai urmărit cu ura dumitale şi m-ai numit târfă! Ai fost cea dintâi care a aruncat asupră-mi bănuiala de omor, ca să mă distrugi!

Baroana ridică iarăşi din umeri.

— Îl iubesc pe vărul meu, fierbinte, nebuneşte, dacă vrei! Asta-i toată explicaţia atitudinii mele! N-ai mai auzit niciodată, că o femeie îndrăgostită, când are sânge de foc, pătimaş, în vine, nu poate avea niciun fel de scrupule, nicio îndurare faţă de o rivală? Că e capabilă de orice crimă, dacă e nevoie să-şi asigure posesia omului iubit? Că nu cunoaşte decât un singur ţel; să-şi distrugă rivala?

Margot se trage înapoi până la perete, înfiorându-se.

— Aşadar vrei să mă distrugi şi pe mine?

— Dacă nu te dai înapoi din lupta pentru bărbatul acesta, da! Dar pot şi mai mult: mai degrabă decât să cedez ca Eberhard, conte de Hohenegge, să facă pe alta decât pe mine contesă de Hohenegge îl distrug şi pe el!

— Cum, ai fi în stare şi de una ca asta?

— Vrei să ţi-o spun aşadar şi mai limpede? o ironizează baroana. N-ai decât să-ţi aminteşti de cuprinsul scrisorilor pe care le posed acum! Dacă i-ar cădea în mână aceste scrisori, şi asta depinde doar de bunul meu plac, trebuie să-şi piardă minţile sau să fugă din castelul ăsta ca prigonitul Ahasverus, rătăcind, fără pace, din loc în loc!

— Ai îndurare! Nu cu mine – şi eu ştiu să sufăr pentru dragostea mea fierbinte –, ci cu Eberhard!

— Doar îl iubesc, de ce l-aş distruge? Depinde de tine numai să faci totul pentru a ajuta să izbândească dragostea asta a mea!

Margot priveşte din nou pe femeia care-i vorbeşte. Ea să ajute acestei femei pline de ură, ca Eberhard să-i dăruiască întreaga lui inimă? Tocmai ea, care îndură suferinţe negrăite pentru omul mult iubit? Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Eu să?... Nu, nu, asta-i prea mult, asta întrece puterile unei fete iubitoare! El va fi nenorocit alături de dumneata, el nu m-a iubit decât pe mine, nu se poate să rămână pe veci cu credinţa că eu l-am omorât pe bătrânul conte!

— Ah, vasăzică asta ţi-e speranţa? Atunci cu atât mai puţin îmi va fi milă de tine!

— O femeie care iubeşte, doar nu poate distruge pe omul iubit.

— Eu iubesc altfel decât tine! Dacă nu-l pot poseda, atunci zdrobesc obiectul dragostei mele!

— Eşti o fiară! strigă Margot, cutremurându-se. Dac-ar şti Eberhard...

Ea se întrerupe, un zgomot vine din odaia alăturată. Şi Leonie stă să asculte. Apoi se repede spre uşa prin care adineauri păşise, fără a face cel mai mic zgomot, când, urmând unei presimţiri, urcase sus, pe când Eberhard alerga în parc.

— Este Eberhard! şuieră ea cu glas răguşit, întorcându-se spre Margot. Trebuie să pleci! Nu se poate să te găsească aici!

— Dă-mi caseta!

— Ea rămâne cu taina ei în mâna mea! Grăbeşte-te!

— Vrei să-l distrugi pe Eberhard?

— Încă nu! Deocamdată îl mai iubesc mult prea mult! Dinspre partea mea n-are de ce se teme! Uşa îngustă de colo duce în biblioteca cea mică a contelui. Aşteaptă acolo până ce ţi-oi da drumul. Nu bate în uşă, chiar de ar dura ceva mai mult. Dacă te-ar descoperi vreunul din servitorii castelului ai fi pierdută!

Zicând acestea, baroana deschide o uşă îngustă de stejar abia vizibilă între două rafturi înalte de cărţi şi încearcă s-o tragă pe Margot în încăperea de după uşa aceea.

Margot se cutremură sub fiecare atingere a acestor mâini.

— Lasă-mă… lasă-mă! Aud vocea lui Eberhard! Vine încoace!

Se aud bătăi în uşa încuiată. Leonie de Brissac a apucat-o cu putere pe Margot de amândouă braţele. Afară, pe pragul uşii stă Eberhard. Poate că a şi auzit ceva din schimbul de cuvinte.

— Leonie! Tu eşti acolo încuiată? strigă el.

Atunci baroana se ridică ca un şarpe întărâtat. Respiraţia ei caldă atinge faţa lui Margot.

— Pentru ultima oară: vrei să-l distrug cu o singură vorbă pe Eberhard?

— Nu! Nu! El nu trebuie să afle niciodată.

— Atunci dispari! Te scot eu mai târziu de aici şi fac să poţi pleca neobservată. Să poţi scăpa! Altminteri eşti pierdută şi tu şi contele: o ucigaşă urmărită şi amantul ei, un…

Margot ridică mâinile imploratoare.

— Nu mai rosti niciun cuvânt! Îndurare… eu… eu plec doar!

Trupul ei mlădios lunecă peste prag. Repede, Leonie încuie uşa după ea şi aruncă cheia într-unul din rafturile bibliotecii alăturate. Apoi respiră adânc, ascunde cât poate de repede caseta într-un loc la care să poată apoi ajunge uşor şi păşeşte către uşă.

— Cine bate? întreabă ea cât se poate de calmă.

Vocea agitată a lui Eberhard răspunde:

— Ce se petrece aici, Leonie? Deschide! Te rog pentru ultima oară!

Acum mâna ei întoarce cheia. Rece, cercetătoare, ea îl priveşte cum păşeşte pragul gâfâind.

Ochii lui caută prin odaie, apoi se întorc spre dânsa.

— Leonie, nu-mi ascunde nimic! Tu n-ai fost singură aici, am impresia că aş simţi aici respiraţia lui Margot! Ea a fost aici!

Baroana îl priveşte, ofensată.

— Persoana aceea, căutată de poliţie şi care ni s-a părut c-o vedem jos în parc? Te înşeli, prietene! N-am vorbit cu nimeni. Am venit într-adevăr aici sus cu intenţia de a vedea dacă persoana aceea n-o fi făcut la urma urmelor vreo vizită tainică prin camera asta!

— M-am înşelat? N-a fost nimeni aici?

Eberhard o priveşte cu îndoială. Bănuiala nu poate fi atât de lesne biruită.

— Am auzit două voci!

— Am vorbit cu mine însămi, vezi doară că sunt singură de tot!

— Te-ai încuiat! De ce? Şi când am bătut, n-am căpătat niciun răspuns!

— Mi-am amintit că aveam de scris câteva rânduri modistei, în oraş. Şi m-am aşezat acolo la masă. Servitorul tău a trecut de două ori prin odaia alăturată; şi asta mă deranja. De aceea am încuiat! Şi dacă n-am auzit bătaia ta în uşă, te rog să mă scuzi!

Ea văzu că ochii lui iscodeau prin odaie. Deodată, el se repede la uşa cea mică, ce duce la vechea capelă a castelului.

Leonie sta în dosul lui, cu faţa palidă, cu ochii fulgerători sub sprâncenele încruntate, ameninţătoare.

— Ce vrei să faci? exclamă ea.

— În odaia bibliotecii este cineva!

— Nu! Nu ţi-e de-ajuns cuvântul meu?

— Jură-mi!

— Jur!

Ea o face fără cea mai mică şovăială. Ce-i pasă ei de un jurământ!

O clipă rămâne ca uluit, apoi i se pare că aude un zgomot, şi ca electrizat de acesta, apuca clanţa şi o zgâlţâie.

— Încuiat!

Ochii lui caută un obiect cu care să forţeze uşa; el ştie că nu există decât această singură intrare, că nu există o a doua uşă.

— Eşti nebun, pentru că mă ofensezi! zice frumoasa baroană.

El nu mai aude. Dacă ar fi Margot aici, aici în apropierea lui, de i-ar mai putea privi o dată chipul, acum, când ar putea cumpăni toate cu mai multă linişte, i-ar cădea la picioare şi i-ar striga:

— Ştiu că nu eşti o ucigaşă! Sunt un nebun, că am putut măcar rosti cuvântul acesta în primele clipe ale îngrozitoarei mele tulburări! Să căutăm împreună pe mizerabil şi am să te ocrotesc împotriva

întregii lumi, căci simt că te iubesc pe tine, numai pe tine, numai pe tine în toată lumea asta!

Presimte sau ghiceşte Leonie cuvintele acestea? Cam aşa se pare, căci îşi muşcă buzele îndârjită şi aruncă o privire plină de mânie asupra lui Eberhard.

Deodată ochii lui au găsit întâmplător cheia aruncată de Leonie pe raftul de cărţi. Eberhard a şi vârât cheia în gaură, şi o întoarce când auzi deodată vocea verişoarei sale aproape de urechea lui:

— Dacă păşeşti pragul acesta e pierzania ta!

Eberhard o priveşte o clipă, apoi întoarse îndărăt capul.

— Orice ar fi, trebuie să ştiu dacă mă înşeală presimţirea.

Uşa sare în lături, a şi intrat în vechea încăpere a bibliotecii în care domneşte un miros greu de mucegai.

Biblioteca cea nouă se afla de partea cealaltă. Aici nu intră decât foarte rar cineva, aici nici n-a fost încă introdusă lumina electrică. Doar o rază de lumină pătrunde prin uşă camerei de lucru.

— Este cineva aici? strigă Eberhard.

Nu se mişcă nimic. Contele îşi trece mâna peste frunte. Oare să-i fi jucat o farsă nemărginita lui tulburare?

Baroana stă la intrare. El nu-i poate vedea expresia feţei. Îşi simte sufletul năpădit de amintirea caldă şi dornică a zilelor de fericire.

— Margot! suspină el dureros.

Tonul vocii sale se frânge de boltele gangului. S-a înşelat aşadar!

— Te-am nedreptăţit, Leonie, iartă-mă! rostesc anevoie buzele lui.

Păşeşte înapoi în camera de lucru a răposatului său tată. Ca distrus se lasă să cadă în fotoliul de piele, care se află lângă uşă.

Mută, Leonie a încuiat din nou biblioteca şi a ascuns cheia. De astă dată el nu mai observă nimic. Fotoliul lui stă aproape de uşa încuiată, şi când vorbeşte, Margot poate auzi din bibliotecă. Dar tocmai asta umple de o bucurie diabolică pe baroană.

Acum o poate chinui şi martiriza până la sânge pe rivala pe care o urăşte din adâncul sufletului.

Eberhard stă cu privirea aplecată în pământ. Pieptul lui se ridică şi se lasă greu. Leonie îi pune blajin mâna pe umăr.

— Şi nu poţi oare uita deloc, Eberhard? întreabă ea cu ton moale.

Fără voie el îi apucă mâna.

— O de-aş avea cel puţin un om care să mă înţeleagă în durerea mea! geme el. Tu n-ai iubit-o pe biata Margot, Leonie, ştiu! Dar pot foarte bine pricepe asta la urma urmelor căci ea era doar aceea care-ţi stătea în cale. Dar, vezi tu, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult sunt încredinţat că pentru nimic în lume ea n-ar fi făptuit îngrozitoarea crimă. În timp ce noi o bănuim şi poliţia o urmăreşte, scapă adevăratul criminal. Numai o întrebare rămâne misterioasă: cine să fi fost şi ce l-a împins să făptuiască crima? La ce i-a folosit, dacă

nici n-a încercat măcar să jefuiască?

Leonie nu l-a întrerupt deloc. Dar acum îi răspunde calmă:

— Iubirea te face orb. Nimeni altul decât persoana asta n-a făptuit crima, căci voia să devină contesă. Nici nu începe altă explicaţie.

El se împotriveşte gândului acesta.

— Nu, nu, trebuie să fie cu totul altceva, şi de-aş avea cel mai mic indiciu, că în seara aceea se aflase o persoană străină în camera bolnavului… (el se întrerupe gemând). Când am zărit-o adineauri pe Margot jos în parc, când i-am văzut chipul palid ca de mort cu ochii atât de trişti şi de îndureraţi, atunci abia am simţit din nou că a fost o nebunie din partea noastră s-o izgonim pe biata fată, aruncând-o în mizerie şi deznădejde. Uitasem totul din juru-mi, şi dac-aş fi găsit-o, aş fi dus-o pe braţe înapoi la castel!

— Fiul să ducă pe braţe pe ucigaşa tatălui său! intervine Leonie cu glas tăios.

Eberhard îi caută din nou mâna.

— Spune-mi, Leonie, că numai antipatia te îndeamnă s-o vorbeşti de rău pe nenorocită. Lupta ce se dă în pieptul meu de atâtea zile încoace, e de nesuferit!

— Nu! Nu pot admite ca o criminală să înfrângă dragostea ce ţi-o port! Ţi-ai pierdut minţile, Eberhard. Cine în toată lumea, în afară de tine, o mai crede nevinovată?! Abia de curând, nu gândeai ca şi mine şi ca toţi ceilalţi? Trebuie să-ţi mai spun că Margot Ernemann nu ar fi meritat dragostea ta, chiar dacă mâna ei n-ar fi fost pătată de groaznica faptă! Află că am făcut cercetări! Fata asta a avut un şir de amanţi înainte de a te fi prostit pe tine, e rafinată ca cea mai mare cocotă! Unde-i vorba de un avantaj mai mare pune în joc inima şi onoarea. A venit încoace cu intenţia de a deveni soţia ta, şi dacă nu se întâmpla să intru tocmai atunci la bolnav, cine ştie ce se întâmpla. Să-ţi spun mai mult? Oare dragostea ta faţă de ea a rămas curată şi nevinovată? Dacă-mi răspunzi cu da la întrebarea mea, atunci îmi retrag orice acuzaţie!

Aceste din urmă cuvinte avură efectul unei lovituri de măciucă. Ca împietrit priveşte Eberhard pe femeia diabolică.

— De unde ştii tu, ce ne-a putut face să ne uităm cu totul într-o noapte caldă de vară, dornici de o fericire supraomenească?

— Vasăzică nu m-am înşelat! (Leonie izbucneşte într-un râs tăios). Atunci pot s-o numesc târfă fără nicio remuşcare, căci se lăuda în gura mare cu păcatul ei şi că de-aici încolo va avea şi mai mare putere asupra tânărului conte şi că ar putea chiar să ridice pretenţii legale.

— Asta… asta să fi făcut Margot, Margot a mea?

— Să chem servitorimea ca să-ţi dovedesc temeinicia spuselor mele?

— Nu… nu… Dumnezeule prea Sfinte! Dacă într-o inimă ca a lui

Margot, pe care o veneram şi o adoram, pot sălăşlui astfel de demoni, atunci blestem din nou ziua care m-a adus în apropierea ei, o blestem pe ea şi copilul pe care-l poartă în pântecele ei!

Contele Eberhard s-a ridicat, îşi strânge pumnii gâfâind şi porneşte spre uşă.

— În sfârşit! îşi zice în sine baroana. Dacă nici asta nu-i este de ajuns, atunci nu se mai vindecă de ea!

Ce-i pasă ei, că în câteva zile a făcut din vărul ei un om frânt, pe jumătate distrus! Vrea să-şi ajungă ţinta pe orice cale; să devină contesă de Hohenegge şi să-i câştige inima!

În încăperea alăturată, aproape de tot de uşa vechii biblioteci, zace întinsă pe jos, Margot, acoperindu-şi faţa albă cu mâinile. Cu toate că a păcătuit, mânată de o iubire aprinsă, atotputernică, ea a rămas totuşi cu inima curată şi liberă de toată urâciunea sufletească pe care i-o atribuie baroana. Ca sângeroase lovituri de bici o lovesc cuvintele Leoniei, s-a năruit sub ele, şi-a împreunat mâinile în disperare mută, doar s-o îndura Dumnezeu să închidă gura calomniatoarei, şi cum lucrul nu se întâmplă, ea urmă să tacă, suferind de dragul celui pe care-l iubeşte mai mult decât pe Dumnezeul ei, şi care acum a părăsit-o cu totul. Dincolo s-a făcut tăcere. Plecaseră. Printr-una din ferestruicile castelului străvechi pătrunde în bibliotecă o rază a lunii şi sărută ca spre mângâiere chipul unei biete femei nenorocite.

Capitolul 12 – În împărăţia morţilor

Doar cu încetul se linişteşte durerea sălbatică din sufletul lui Margot. Groaznicele răni însă, pe care i le-au pricinuit cuvintele Leoniei, vor sângera mai departe, până la sfârşit. Cum să-l încredinţeze pe Eberhard, că niciodată n-a urmărit un gând murdar, calculat, că n-a fost mânată spre el decât de un sentiment curat? Baroana posedă acum groaznica taină care-l poate distruge, oricât ar fi el de tare, şi prin asta ea va triumfa.

Ce va spune femeia, la care găsise adăpostire, când îi va comunica, ce rău îşi împlinise însărcinarea? Aştepta din minut în minut, ca Leonie s-o libereze, după cum îi făgăduise. Nu va adresa niciun cuvânt mizerabilei, care i-a călcat în picioare cele mai sfinte simţăminte şi a făcut-o târfă care se vinde. Va pleca în tăcere şi piciorul ei nu va mai călca niciodată pe la Hohenegge!

Cum i se strânge inima de durere la gândul că acum a pierdut de-a binelea pe Eberhard, că a trebuit să-l cedeze celeilalte!

Dar minutele se prefac în sferturi de oră şi ore, nimeni nu se apropie de uşa încuiată şi Margot rămâne prizonieră. Oare Leonie o fi pregătind o nouă perfidie?

Să bată şi să cheme nici nu poate îndrăzni Margot, căci atunci şi-ar

fi trădat prezenţa. Cu cât înaintează noaptea, cu atât mai chinuitoare devine situaţia ei.

Doar luna luminează din când în când încăperea foarte întunecoasă în care domneşte un aer greu de mucegai. O altă ieşire nu există. Adineauri, când intrase Eberhard, abia avusese timpul să se ascundă pe după unul din vechile dulapuri, oricât de mult îi sângera inima, că nu trebuie să răspundă nici măcar la una din chemările lui.

Obosită rătăceşte prin încăperea semi-întunecoasă, în sus şi-n jos. Ea stă s-asculte fiecare sunet care vine din cuprinsul castelului. Dar tăcerea creşte tot mai mult. Dincolo, lângă contele mort, va mai fi veghind încă bătrânul servitor, dar toţi ceilalţi vor fi dormind.

Margot se hotărăşte să aştepte dimineaţa. În noaptea asta somnul nu se lipeşte, fireşte, de ochii ei. Unul din jilţurile înalte cu îmbrăcăminte de piele îngălbenită de vechime o adăposteşte. Obosite îi cad pleoapele peste ochi, dar spaima n-o lasă să se odihnească. Îl vede pe răposatul conte venind din colţ, vede cum întinde braţele spre ea, pe gura lui are un zâmbet descompus, aude vocea lui de parcă ar sta iar la căpătâiul lui.

— Târfă!… Ucigaşă…

Ea sare în sus.

În sfârşit se luminează de ziuă. Acum trebuie să vină baroana! Ziua-n amiaza mare e greu de executat o fugă tainică.

Margot e obosită de moarte. Şi foamea o chinuie. Ascultă şi ascultă – nimic şi iar nimic!

Se luminează de-a binelea, e ziuă. Începe să se simtă mişcare prin castel, multe persoane aleargă încoace şi-ncolo. Trăsurile pleacă, altele sosesc! Ce-o fi asta oare?

Îşi frământă creierul şi acum îşi dă deodată seama. Înmormântarea bătrânului conte în capela castelului!

În ceasurile acestea de agitaţie, Leonie n-a găsit momentul prielnic s-o elibereze pe Margot.

Va trebui cumva să rămână o a doua noapte în biblioteca izolată? Se înfioară la gândul acesta şi acum o cuprinde bănuiala, că baroana o fi uneltind vreo altă viclenie.

O fi existând oare numai această singură ieşire? Castelele vechi îşi au aproape toate, gangurile lor secrete. Nevoia ascute minţile. Margot cercetează toate tăbliile, caută colţurile şi firidele – nimic! Rămâne mai multă vreme în faţa unul tablou foarte vechi cu rama lată, reprezentând o doamnă din secolul ai şaptesprezecelea. Mâinile ei pipăie tabloul ciudat. E pictat pe lemn. La lumina slabă cercetează încrustaţiile care împodobesc rama.

Deodată scoate un strigăt uşor. Sub apăsarea degetului ei sare un resort – tabloul din ramă se învârteşte.

O deschizătură întunecoasă se cască în faţa lui Margot, un gang

îngust, care duce pe nişte trepte, spre adâncime. Vasăzică tot n-a înşelat-o presimţirea. Pe undeva tot va ajunge să iasă. De existenţa acestei scări secrete nu are cunoştinţă nici Leonie şi nici Eberhard.

După o scurtă cumpănire, Margot păşeşte în gangul cel îngust.

În aceeaşi clipă scoate un strigăt de spaimă. În urma ei se aude un sunet metalic şi noapte adâncă o învăluie. Tabloul s-a întors de la sine la locul lui şi resortul tainic s-a închis.

Plină de groază, fata caută să găsească în întuneric locul de unde s-ar putea pune în mişcare resortul dinspre partea asta; zadarnic, toată osteneala ei nu e de niciun folos – a devenit prizonieră pentru a doua oară, de astă dată într-o gaură neagră şi îngustă.

Pereţii sunt reci şi umezi. Margot înaintează pe dibuite. Câţiva paşi şi întâmpină nişte trepte înguste ce duc în adâncime. Dar încotro? Cine-i garantează că n-o să cadă pe întuneric într-o gaură adâncă?

În cele din urmă, ochii ei se mai deprinseră cu întunericul. Cu o rugă impregnată de spaimă, bâjbâie mai departe.

— Nu mă lăsa să mă prăpădesc de o moarte aşa de groaznică, Dumnezeule Atotputernic! şopteşte ea.

Dar… ce-i asta? Jos, în adâncime, pare că se face puţină lumină! Coboară adânc, tot mai adânc. Curând descoperă şi pricina licăririi celei slabe. În zid, sus, printre pietre se află o mică deschizătură, care permite să pătrundă lumina zilei.

Ciudat, cât e de lung gangul acesta secret! Ba din ce în ce merge mai în pantă. Nădăjduise să dea undeva peste o uşiţă care să ducă în vreun loc tainic din parc, şi iat-o că stă în faţa unor ziduri masive. Unde se află ea?

Oare gangul se sfârşeşte aici? Nu se poate! N-ar fi avut niciun rost, dacă n-ar fi oferit o putinţă de scăpare fugarului din castel. Dar se prea putea să fie zidită ieşirea! Copleşită de gândul acesta înspăimântător, Margot cercetează zidurile de piatră.

Deodată se opreşte şi ascultă. Sunete ciudate, ca venind din mare depărtare, îi pătrund la ureche.

Nu erau nişte sunete de orgă? Şi iată că se adăugară la ele şi voci: o cântare tristă, o cântare de îngropăciune!

Înmormântarea stăpânului castelului! Sfinte Dumnezeule! Unde s-o fi aflând ea oare? Şi, cu zel tot mai mare, caută – pe jos – pe sus… În sfârşit dă de o piatră desprinsă din loc. O poate da în lături, şi tot mai puternic răsună cântecul de orgă.

Cu degetele-i rănite, îndepărtează alte câteva pietre, pieptul i se zbate năvalnic, o frică sălbatică o copleşeşte, n-o mai animă decât un singur gând: să plece din locul acesta, unde se prăpădeşte de groază!

Şi în sfârşit deschizătura e atât de mare, că-şi poate strecura nu fără greutate, trupul mlădios; speră să nimerească într-o încăpere care să aibă o uşă înspre parc. După socoteala ei trebuie să fie cel puţin în

dreptul parterului castelului, căci a coborât foarte multe trepte.

Acum se află dincolo de zid, priveşte în juru-i şi-şi duce mâna la piept, care-i palpită de groază. Încăperea pare a fi destul de mare; e întunecoasă, doar în depărtare se ivesc trepte largi, care sunt luminate de sus de o lumină mată. O boltă, vasăzică, susţinută de un mare număr de coloane groase.

Ochii lui Margot se deschid mari. Se cutremură, un gând îngrozitor o copleşeşte! Orga începe din nou să cânte, un val de sunete puternice răsună deasupra ei, o lumină roş-gălbuie pâlpâie peste treptele largi din depărtare şi Margot se trage înapoi, cu un ţipăt înăbuşit. O umbră mare se răsfrânge pe scară, lăsându-se tot mai jos, şi de astă-dată Margot ştie unde se află şi ce se petrece aici!

O cuprinde un frig de gheaţă, vrea să strige, dar nu poate: fatalitatea a dus-o pe drumul secret în cavoul castelului, care se află sub capelă. Chiar în acest moment, şase servitori coboară treptele cavoului, ducând sicriul stăpânului lor ucis?

Alţi doi, cu lumânări aprinse, păşesc de o parte şi de alta.

Scuturată de un fior, Margot poate distinge şi ce cuprinde restul încăperii. Coşciuge oriîncotro priveşte, învechite de vreme, prăfuite, şi multe din ele cu chipul cioplit pe capac al adormitului pe veci.

Pe după coloana veche, care sprijină o firidă, nu poate fi, fireşte, descoperită; totuşi, cade tremurând în genunchi, privind cu ochi înfriguraţi cortegiul mortuar care se mişcă încet prin galeria îngustă a cavoului.

La un loc anumit sicriul de metal e lăsat jos, şi servitorii se retrag.

Margot întinde braţele, fără a fi văzută. Bărbatul cel încovoiat care se apropie este Eberhard, care a venit, desigur, să-şi ia un ultim adio de la tatăl său!

Ea îi recunoaşte faţa, care, în ultimele zile, a slăbit şi a pălit, îl vede cum luptă împotriva groaznicei fatalităţi, ce l-ar putea doborî la pământ.

Tatăl ucis, iar el, fiul, despărţit de fata pe care a iubit-o, cu care a voit să se căsătorească şi care n-a fost decât o târfă… cum s-a silit Leonie să i-o dovedească. Nu năruie aceasta la pământ şi pe omul cel mai tare?

Face un semn cu mâna, şi servitorii se retrag. Eberhard rămâne multă vreme lângă sicriu, adâncit în rugăciune. De sus răsună înăbuşit murmurul jalnicei adunări.

— O, de ce nu pot să alerg, să îngenunchez lângă el, şi să mă rog împreună cu dânsul?

Îl vede strângând pumnii fără de voie; şi ea trebuie să stea aici jos la pământ, fără să-şi îngăduie niciun gest, nevinovată şi totuşi zdrobită. Îşi împreună mâinile în caldă rugăciune. Pentru mortul de colo, pe care nu ea l-a omorât, pentru Eberhard, pe care-l iubeşte mai

mult decât viaţa ei, şi care-o preţuieşte!

Eberhard se întoarce deodată şi urcă încet treptele capelei, urmat de servitori. Margot se ridică şi ea. Dacă vrea să scape de tovărăşia morţilor, apoi trebuie să se grăbească s-o facă acum, căci uşa grea de stejar de sus se va închide îndată şi nimeni nu va mai veni multă vreme încoace.

Dar cum – Sfinte Dumnezeule! – cum să poată fugi când sus, în capelă, e adunată atâta lume?

Tocmai a păşit şi ultimul servitor pragul de sus. Margot se apucă cu amândouă mâinile de tâmplele ce-i zvâcnesc.

— Scapă-mă, Doamne, Dumnezeule! Nu pot… nu pot să mai rămân aici…

Ultimele cuvinte îi mor pe buze, uşa grea de stejar, s-a închis. Servitorul încuie; noapte neagră, înfiorătoare, învăluie pe nenorocita fată.

Ea se prăbuşeşte pe scară cu un ţipăt. Nimeni n-o aude din capelă, căci în aceeaşi clipă, orga intonează prohodul. Margot a leşinat de groază.

Cât o fi zăcut aşa nu ştie nici ea; când îşi revine în sfârşit, se ridică cu un geamăt greu. Unde se află? Îşi aminteşte, vai! prea curând de cele petrecute.

Se trage ca ameţită, într-o parte, vrând să fugă, dar nu dă decât de coloanele reci! E sortită să rămână în tovărăşia morţilor! Dar parcă se mişcă ceva în întuneric. Nu foşnesc hainele de mătase, mucegăite, ale răposaţilor în vechile sicrie? Să plece! O, de-ar putea să plece! Spaima aproape că i-a răpit minţile!

Vrea să se întoarcă la gangul secret, pe întâia deschizătură. Mai bine să piară acolo, încetul cu încetul, de foame, dacă nu vine Leonie s-o ia, decât să rămână aici! Se cutremură ori de câte ori, dibuind cu mâna, atinge unul din sicrie; se izbeşte cu capul de muchiile zidului, dar nici că-i pasă.

În sfârşit, i se pare că a ajuns la firida căutată, dar puterile îi sunt sleite şi cade în genunchi, gâfâind.

În aceeaşi clipă, Eberhard de Hohenegge, cu faţa întunecată, păşeşte din nou în capela părăsită a castelului. Lumea care venise la înmormântare a plecat, slugile s-au întors în interiorul castelului; chiar şi uşa de la intrarea capelei a fost încuiată.

Eberhard o descuie, vrând să mai coboare o dată singur de tot la mort, simţind nevoia imperioasă să-i destăinuiască toată suferinţa, în speranţa că poate aceasta îi va reda mult dorita pace sufletească.

Niciun servitor nu-l însoţeşte, căci tânărul conte vrea să fie cu desăvârşire singur. Ia unul din sfeşnicele altarului, îşi aprinde o lumânare de ceară şi astfel înaintează spre gura cavoului. Nu ştie ce e groaza. Cu cheia pe care o are la el, descuie şi păşeşte încet în

adâncime. Se opreşte lângă sicriul tatălui său, pune sfeşnicul jos şi rosteşte o scurtă rugăciune.

În apropiere, lângă o coloană, se află o bancă de piatră, pe care se aşază. Nimeni nu-l vede; aici poate da frâu liber durerii sălbaticei lui disperări, fără ca cineva să-l acuze de slăbiciune.

Nu bănuieşte că doi ochi l-au zărit şi-l privesc de departe: ochii lui Margot! Rezemată de perete, nenorocita sta pe după o coloană depărtată, cu braţele dornic întinse spre bărbatul mult iubit.

Nu e oare o minune că tocmai el a venit, ca s-o smulgă din groapa asta vie?

Îi aude glasul. Sună limpede în tăcerea cavoului. Eberhard s-a ridicat şi s-a rezemat de sicriu, de parcă mortul l-ar auzi astfel mai bine.

— Tată, dacă vocea mea ajunge până la tine, dacă auzi ce-ţi vorbeşte fiul tău în ceasul acesta, dacă nu s-a sfârşit totul odată cu moartea, dă-mi, atunci un semn care să-mi spună adevărul! Cine a întins spre tine mâna ucigaşă, tată? Fost-a într-adevăr Margot?

Un sunet uşor, jalnic, se aude prin cavou.

— Cine oftează aici atât de dureros?

Dar ochii lui nu pot descoperi nimic!

— Îmi simt fruntea cuprinsă de ghearele nebuniei, tată! se jeluieşte din nou contele. Şi tu ai iubit-o pe Margot a mea, o ştiu, chiar dacă speranţa ei de a-mi deveni soţie, ţi-a provocat crunta mânie. Poate că tot ai fi iertat-o… după aceea! Dar e prea târziu! Dacă mă poţi auzi, tată, află că o iubeam, da. O iubeam mai presus de orice pe lume! Chiar sărac şi dispreţuit, aş fi avut puterea să pribegesc oriunde cu dragostea ei caldă şi credincioasă, m-aş fi simţit rege! Şi ea să fie un suflet pervers, cântărind cele câte a făcut, ba chiar şi o criminală, o creatură care să fi dăruit şi altora dragostea ei, în schimbul arginţilor? Am blestemat-o pe ea şi pe nenorocita făptură, pe care o socoteam carne din carnea mea! Dar aici, în fundul inimii, se deschid din nou rănile sângerânde, stârnindu-mi dureri, în dorul meu vechi, sălbatic, fierbinte, după fiinţa iubită! Dacă m-am înşelat totuşi, şi ea nu e vinovată, ci numai o fatalitate s-a abătut asupra ei, iar dânsa nu e decât o victimă a geloziei şi a perfidiei?

Vorbea, cu respiraţia tot mai înecată. Cu urechea aplecată deasupra sicriului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întâmple ceva, ce să-l lumineze. Dar… ce să fie asta? E lucru aievea sau îl înşală simţurile? Un sunet îi izbeşte urechea, uşor ca adierea zefirului:

— Eberhard! Eberhard.

El se întoarce, îşi prinde tâmplele în mâini, ochii îi ard ca în friguri. Colo, rezemată de o coloană, luminată de flacăra pâlpâitoare a lumânării, se desprinde… chipul lui Margot!

Privirile ei sunt aţintite asupra lui, cu acea expresie indescriptibilă

a celei mai adânci iubiri şi a celei mai mari dureri. Nici ea însăşi nu-şi poate da seama cum a făcut de s-a trădat, părăsindu-şi ascunzătoarea şi venind la el… ca odinioară, când fericirea îi mai surâdea! Dar dânsul? Întocmai cum negura se risipeşte la întâile raze ale soarelui, tot aşa şi Eberhard, în clipa în care vede înainte-i, chipul ei drag, dulce, într-un moment în care suferă atâta pentru ea… a uitat tot ce-l distrusese, aruncându-l în abisul nenorocirii. Nu, fiinţa aceasta nu poate fi o stricată, e numai Margot a lui, dragostea lui, căreia i-a făcut o atât de amarnică nedreptate, în tulburarea-i aprigă.

— Margot! Margot!

E un strigăt sălbatic care i se smulge din piept.

Se repede spre ea. Nici nu se gândeşte cum de a putut ea veni încoace, nu vede decât chipul ei tremurând şi ochii ei scăldaţi în lacrimi.

Ea închide ochii, braţele lui puternice o cuprind. O! cum ar vrea să moară, să nu se mai trezească niciodată!

Eberhard strânge la piept trupul adorat şi-i acoperă gura cu sărutări pasionate.

Şi ea, nu i se-mpotriveşte deloc, ci-l lasă s-o ducă spre banca de piatră şi s-o ia ca odinioară pe genunchi.

— Margot, îmi pierdusem minţile, când te-am acuzat pe nedrept, când am putut crede măcar, o oră numai, că sufletul ţi-era împovărat de odioasa vină cu care te încărcaseră calomnia şi perfidia! Ai să mă poţi tu vreodată ierta, iubito?

Şi-i sărută rănile de pe mâinile ei mici, şi ochii ei, pe jumătate deschişi, îl mângâie cu un răspuns drăgăstos.

— Câte nu s-au spus împotriva ta Margot! Nici nu vreau să ţi le repet… nu pot… nu vreau să te cred. Azi stai curată înainte-mi! Şi bătrânul pe care l-am condus azi la odihna de veci, – de-ar mai putea vorbi – ar spune cu siguranţă; „Nu! Vă înşelaţi cu toţii, ucigaşul meu nu-i mica Margot, căreia i-am făcut, fireşte, mult rău pentru că voia să-mi ia fiul, dar pe care o iubeam totuşi în tăcere”!

Braţele ei slabe se încolăcesc pe după gâtul lui.

— Eberhard, şopteşte ea, cald, îţi mulţumesc de mii şi mii de ori că m-ai descărcat de vina crimei! O fatalitate întunecată e gata să mă doboare. Dar acum că ştiu că tu, unicul om care crede în mine, nu eşti pierdut pentru mine, voi aştepta cu drag ziua în care nevinovăţia mea va ieşi la lumină!

Şi, desprinzându-se de pe genunchii lui, se apropie de sicriul bătrânului conte, nemaiştiind ce e frica, ce e groaza! Doar e lângă ea Eberhard!

— Ce faci tu acolo, Margot? strigă tânărul conte.

— Eberhard, zice ea, cunoşti vechea legendă despre judecata divină, care face ca rănile unui asasinat să se redeschidă şi să înceapă

a sângera de cum mâna criminalului le atinge? Pun mâna mea dreaptă pe sicriul acesta şi-ţi jur: sunt nevinovată de moartea tatălui tău; am auzit ultimele cuvinte ce le-a rostit în somn, când mi-am luat rămas bun de la el. „Dacă te-am nedreptăţit totuşi? Margot, unde eşti?" Mă iertase în cugetul lui! Blestem şi zbucium să mă urmărească, să ajung fiinţa cea mai dispreţuită de sub soare, dacă am mărturisit strâmb.

Nu mai poate vorbi, Eberhard a întrerupt-o, strângând-o din nou la piept şi ducând-o înapoi la banca de piatră, unde-i cade la picioare, culcându-şi faţa-i palidă în poala ei şi sărutându-i cu căldură mâinile.

— Iartă-mă, Margot… iartă tot ce ţi-am făcut! o imploră el. De acum încolo voi fi ocrotitorul tău, ferindu-te de năpastă şi primejdii!

De pe trepte răsună un hohot de râs batjocoritor.

Amândoi se întorc deodată şi recunosc pe Leonie de Brissac, care se apropie de ei dreaptă, cu dispreţ şi furie în priviri.

Mai poartă încă rochia de doliu; ca nişte fulgere distrugătoare îi ţâşnesc privirile de sub sprâncenele negre.

De o bună bucată de vreme, stătea la intrare, sus, căci urmărise, bănuitoare, pe vărul ei şi fusese martoră la convorbirea celor doi îndrăgostiţi. În clipa în care Margot îşi rostea jurământul, Leonie coborî repede în adâncime.

— Tu, Leonie? exclama Eberhard, încruntând sprâncenele.

Îşi aminteşte prea bine că ea a fost aceea care a stârnit toată ura şi calomnia împotriva lui Margot.

Mută, tremurând în faţa noii nenorociri pe care o presimte, Margot se reazemă de coloană, privind imploratoare pe femeia care îl iubeşte ca şi ea pe Eberhard.

— Admirabilă scenă! zice Leonie batjocoritoare. Felicitările mele, vere! Îţi dai întâlniri de dragoste în ziua înmormântării tatălui tău asasinat, şi chiar cu ucigaşa lui! E demn de penelul unui pictor, zău aşa!

Eberhard strânge pumnii de mânie.

— Potoleşte-te, Leonie! Sunt stăpân pe hotărârile mele. Şi ca atare îţi declar că nu mai cred în vina acestei sărmane fete!

— A… vasăzică te-a prins din nou în mrejele ei?

— Taci! N-ai niciun drept să vorbeşti despre Margot la modul acesta! izbucneşte el.

Leonie de Brissac gâfâie şi vine în faţa lui, cu ochii-i arzători îl priveşte voind parcă să-l sfredelească.

— Niciun drept, spui tu? rosteşte ea, tremurând. Ei cum, nu sunt eu logodnica ta? N-am cuvântul tău că te vei căsători cu mine? Şi acum când vechea ta amantă s-a târât după tine şi ţi-a sucit capul cu gunguritul ei ipocrit, mă jigneşti de parcă n-ar fi ea o târâtură ci eu, şi îmbrăţişezi în faţa logodnicei tale pe această creatură! Este demn de un nobil?

— Dă-mi voie să-ţi spun, Leonie… căută contele să îmbuneze pe baroană, socotind, fireşte, că-i datorează o explicaţie.

Dar ea nici nu-l lasă să continue. Stă în faţa celor doi, ca o zeiţă a răzbunării.

— Crezi aşadar în nevinovăţia acestei făpturi? Vrei să fii de partea ei împotriva întregii lumi, vrei să mă alungi ca pe o jucărie de prisos? gâfâie ea.

— Nu pot… nu pot s-o părăsesc pe Margot. Tot ce mi-ai spus despre ea nu e adevărat!

— O! ţi se vor deschide curând ochii… Dispreţuieşte-mă de dragul acestei târfe, insultă-mă, pentru ultima oară, răspunde: vrei să cedez locul fetei acesteia sau îţi aminteşti de datoria ce o ai faţă de mine?

— Margot rămâne la mine! strigă Eberhard hotărât.

Baroana îşi dădu capul pe spate, sfidătoare, aţintindu-şi ochii aprinşi asupra lui Margot.

— Şi dumneata? Ce spui dumneata de asta? Vrei să-l descătuşezi de dumneata pe omul acesta în folosul său propriu?

Margot o priveşte imploratoare.

— Îndură-te! Îndură-te de nenorocirea mea! se roagă ea. Îndurare!

— Ha, ha, ha! Faţă de dumneata? Nu. Ai pe conştiinţă sufletul acestui om orbit. Eliberează-l! Trebuie!

— Nu pot, lasă-mi unica mea fericire, sunt doar mama copilului său… eu…

Dar Leonie nu cunoaşte îndurarea. Se apleacă fulgerător asupra sărmanei fete care a căzut în genunchi, şi-i şopteşte:

— Vrei să-i spun?

— Nu… nu! strigă Margot împotrivindu-se, cu groază în ochi.

Eberhard o dă la o parte pe baroană.

— Destul! Pentru ultima oară îţi poruncesc: retrage-te Leonie! Mai vorbim noi în castel. Nu e aici locul pentru aceasta. Acolo îţi voi da orice satisfacţie!

— Numai să nu devin soţia ta!

— Nici nu mai e cu putinţă! Mai ales după ce am auzit până şi jurământul acestei nenorocite.

— Crezi ceea ce ţi-a spus?

— Da… de o mie de ori, da!

— Atunci… fie!

Şi, cu o mişcare de înverşunare şi aţintindu-şi privirile ei demonice asupra fiinţei prăbuşite la pământ, strigă cu răutate:

— Aruncă-te deci cu ochii deschişi în pierzanie! Cum mă distrugi tu pe mine, tot aşa te distrug eu pe tine! Află dar că eşti…

Un strigăt sfâşietor o întrerupe. Margot l-a dat pe Eberhard la o parte şi a sărit în picioare, ridicând imploratoare amândouă mâinile.

— Nu mai continua… sunt gata să îndur orice…

Şovăie, dar nu mai are dreptul să dea înapoi. E în joc salvarea lui Eberhard, care nici nu bănuieşte ce se petrece aici între cele două rivale.

— Ce înseamnă asta? strigă el, uluit.

Atunci Margot se repede la el, strigând cu glas sfâşietor:

— Te-am înşelat, te-am minţit, Eberhard! Nu sunt demnă să fiu soţia ta! Rămâi cu bine, rămâi cu bine, pe vecie!

Contele se trage înapoi, clătinându-se şi ţinându-şi fruntea în mâini. E treaz sau visează? Ce să fie asta?

— Margot! strigă el ca ieşit din fire. Nu ştii ce vorbeşti. Dar jurământul la sicriul tatălui meu, că ai fi nevinovată de moartea lui?…

Vrea să se repeadă la ea, s-o ia în braţe, căci îi face impresia că a înnebunit.

— Nu mă atinge! Colo este femeia pe care ai s-o duci la altar, iar pe mine… să mă ierte Dumnezeu cel îndurător! şopteşte ea cu buzele învineţite. Am jurat… strâmb!

— Nenorocito! Ai fi aşadar?…

Eberhard o priveşte, de parcă ar vedea o nebună.

— …vinovată… da… da! Ucigaşă! Uită-mă, nu voi putea fi a ta niciodată.

Şi el se apropie, ca un om beat, de coloana de piatră, clătinându-se.

Margot însă caută să fugă, căci n-ar putea rezista cuvintelor lui! Şi totuşi, a trebuit să rostească minciuna aceea înfiorătoare, spre binele lui, şi pentru că femeia aceea dominată de ură l-ar putea distruge!

Leonie de Brissac zâmbeşte rece. A biruit şi de astă dată!

— Margot!…

Strigătul dureros, sfâşietor, al lui Eberhard ajunge până la urechea nenorocitei, care fuge sus pe scară.

Acoperindu-şi cu mâinile faţa scăldată în lacrimi, se repede în capelă şi, de acolo, pe uşa deschisă, în parcul scăldat de razele aurite ale soarelui.

Nimeni n-o opreşte. Ajunge pe cărări înguste la ieşirea parcului. Apoi mai departe… tot mai departe… pe drumul ce mai cu drag l-ar face spre moarte!

*

Leonie de Brissac se uită după nenorocita fată, până ce a dispărut colo sus. Apoi, se întoarce spre vărul şi logodnicul ei.

— Sărmane Eberhard, zice ea încet. Recunoşti acum că ai fost minţit şi înşelat de creatura aceea?

El abia de-o înţelege. Îşi simte capul greu. Dar, cu toate cele aflate, simte mânie şi aversiune faţă de Leonie, care i-a distrus din nou o oră de fericire.

Îi respinge, de aceea, mâna şi-i spune brutal:

— Te rog, lasă-mă! Am ajuns la capătul puterilor!

Şi, fără ca s-o învrednicească cu o privire măcar, se ridică ameţit şi urcă treptele spre capelă.

— Dragostea asta are rădăcini mai adânci decât am crezut! murmură ea cu glas răguşit. Dar vedem noi cine va rămâne, la urma urmelor, biruitoare: eu sau cocota asta cerşetoare!

Şi, frământând gânduri sinistre, îl urmează pe vărul ei. Sus în capelă, priveşte zadarnic în juru-i, să-l zărească: a plecat însă, fără ca s-o aştepte.

— N-ai decât s-o cauţi! Va fi zadarnic! Nu-mi voi permite niciun răgaz până ce nu voi ajunge contesă de Hohenegge!

În drumul spre castel, nervii i se mai liniştesc, astfel că nimeni nu ghiceşte la sosirea ei, prin ce zguduire sufletească trecuse.

Se îndreaptă repede spre camerele ei. În anticameră, aşteaptă un bărbat în apropierea ferestrei, probabil vreunul din servitorii aduşi de invitaţi la înmormântare. Stă cu pălăria în mână şi e cu spatele întors spre Leonie.

— Cine eşti dumneata? Ce doreşti? întreabă baroana.

Servitorul, îmbrăcat în negru, întoarce capul şi zâmbeşte.

— Hector Rammont! exclamă Leonie speriată. Masca-Roşie face o vizită ziua-n amiaza mare!

Capitolul 13 – Moarta vie

Bietul Hartenberg, care până atunci obţinuse ca detectiv în cercurile poliţiei secrete, succese însemnate şi era invidiat de colegi, a suferit o înfrângere de care pătimeşte greu.

Încă în noaptea aceea l-a chemat la cercetare şeful poliţiei secrete, în urma raportului celorlalţi poliţişti.

Hartenberg se supuse. Îşi spărgea zadarnic capul să găsească un argument destul de plauzibil cu care să motiveze de ce a lăsat pe Masca-Roşie şi pe tovarăşii lui să scape, căci trebuia doar să înlăture orice bănuială ce ar pluti asupră-i, spre a nu părea complice al mişelului.

Pentru întâia oară, şeful îl primi nu tocmai amabil. Un interogatoriu începu şi, după o cumplită luptă lăuntrică, Hartenberg raportă totul conform adevărului.

— Îl şi aveam în mână, totul era sub pază; aş fi pus rămăşag pe orice, că vestitul bandit nu mai are niciun mijloc să scape… şi iată că mi-a paralizat braţul, voinţa, făcând din mine un copil, de care-şi poate bate joc oricine! Am ştiut că, pentru el, o crimă nu înseamnă nimic, n-am voit să-l cred că a pus stăpânire pe copilul meu, până ce nu mi-a arătat eşarfa şi lănţişorul pe care ea îl purta la gât şi atunci mi-a pierit curajul; nu puteam rosti, chiar eu, condamnarea la moarte

a copilului meu, carne din carnea mea, sânge din sângele meu! Aşa că l-am lăsat să-mi scape. Dacă m-am făcut vinovat, pedepsiţi-mă, Excelenţă!

Şeful poliţiei a ascultat cu emoţie mărturisirea celui mai bun agent al său. Apoi se apropie de omul acesta zdrobit şi-i puse mâna pe umăr.

— Probabil că nici eu n-aş fi procedat altfel, zise el scurt. Bine. Şi acum, ce ai de gând să faci?

— Să pun totul în joc ca tot să-l mai prind pe câinele de ticălos şi, pe lângă asta, să salvez pe copila mea, Alice!

— Ai vreun indiciu pe unde o fi ascunsă?

— Nu, încă nu, dar m-aş apuca îndată de lucru!

— Atunci… îţi urez succes! Dacă ai nevoie de oameni, ştii prea bine că-ţi stau la dispoziţie. Şi nu trebuie să-ţi iei prea mult la inimă chestia cu dispariţia banditului. Ticălosul îi ia la rând pe fiecare din detectivii noştri şi trebuia să-ţi vină rândul şi dumitale. După cum prevăd, o să mai avem de furcă cu el, până să-l putem duce la eşafod. Şi sunt încredinţat că, dacă vreodată cineva l-ar putea face să cadă, numai dumneata eşti acela, dumneata, Sherlock Holmesul nostru!

Îi întinde mâna şi Hartenberg îşi ia ziua bună, plin de recunoştinţă.

*

Alice dispăruse. Nicio schimbare nu intervenise. Şi orice încercare din partea tatălui de a-i afla urma, fie ea cât de slabă, e zadarnică. Mască-Roşie trebuie să aibă mii de ascunzători şi peste tot ajutoare, astfel că-şi poate face mendrele.

La ce şiretlicuri va fi recurs ticălosul, ca să i-o ademenească şi pe Alice? Ştia ea, cine era seducătorul? Era cu neputinţă, Hartenberg o cunoştea doar prea bine. Unde s-o fi aflând ea? Nu s-a găsit nimic, absolut nimic de la ea! Nu venea nicio veste, dar tocmai aceasta întărea credinţa detectivului, cel puţin, că fiica lui nu fusese asasinată.

Porni singur de tot în căutare. Se deghiza mereu altfel. Totul zadarnic!

În vremea aceasta îl chinuia gândul şi la cealaltă fiică, Margot. Poliţia tot nu putuse încă descoperi că numele Ernemann, pe care şi-l luase Margot ar fi trebuit să sune, de fapt, Hartenberg! De la o zi la alta taina putea fi dezlegată, şi anume că aceea pe care trebuia s-o caute era chiar propria lui fiică.

Îşi găsise desigur moartea în apă, dar cadavrul ei rămăsese dispărut până-n ziua de azi.

Căsuţa lui Hartenberg era ca pustie. Nimeni nu-l vizita; totul zăcea ca mort.

Într-o seară se apropiară de casă câţiva bărbaţi, care purtau un obiect lung. Unul din ei descuie, aprinde lumina în tăcere şi face un semn celorlalţi să ducă povara în casă.

— Puneţi coşul în odaia cea mică, zise el cu glas obosit.

Era Hartenberg. Oamenii făcură cum le poruncise şi plecară apoi, tot aşa de tăcuţi precum veniseră.

Hartenberg încuie uşa după ei şi păşi apoi, cu lumânarea în mână, în odăiţa de lângă camera lui de lucru. Să tot fi stat acolo vreun sfert de oră; apoi, se întoarce iar. Faţa îi e ca de ceară, buzele îi zvâcnesc de parc-ar fi văzut ceva înfiorător; caută cu mâna un punct de reazem şi, în sfârşit, se lasă greu pe un scaun acoperindu-şi faţa cu amândouă mâinile.

— Cu ce am meritat asemenea lovituri, Dumnezeule Sfinte!? murmură el.

În acest timp se apropie afară în noapte, de casa singuratică, o arătare zveltă. O fată tânără.

Vântul vâjâia prin frunzişul grădinii. Fata se rezemă, obosită, de gardul grădinii şi ochii ei urmăresc raza subţire de lumină ce străbate afară printre obloanele închise ale ferestrelor.

— Cum şi-o fi suportând el groaznica soarta? O, numai o singură dată să-l mai pot vedea, să-i privesc faţa de departe, faţa aceluia care m-a trimis la moarte pentru că mă crede vinovată! şopteşte ea, cu buzele înfrigurate.

Este biata Margot, care a făcut drumul pe jos de la Hohenegge şi a ajuns destul de târziu în cartierul ei.

— Tata e acasă… sau poate că şi Alice!

Ea nu ştie ce s-a mai petrecut după plecarea ei. Moartă de oboseală şi flămândă cum e, cât i-ar fi fost de drag să se odihnească un ceas măcar în casa părintească. Ar fi aflat de la Alice, în ce fel suportă tatăl lovitura.

Deschide încet poarta de fier şi se strecoară spre casă. Nu îndrăzneşte să bată, dar cel puţin de ar izbuti să poată vedea faţa mult încercatului bărbat. Şi astfel, dă tiptil târcoale casei. Obloanele sunt toate închise; nu poate vedea nimic. Dar o uşiţă dosnică cedează la apăsarea uşoară a mâinii sale; poate intra în gangul întunecat. Poate că Alice a uitat să încuie.

Linişte de moarte o învăluie pe biata fată. În bucătărie nu se aude nici cel mai mic zgomot. Frica de o nenorocire, pe care n-o poate încă pătrunde, face ca inima bietei Margot să se strângă. Bâjbâie cu piciorul mai departe, deschide fără zgomot uşa spre mica bucătărie. De aici, o fereastră largă dă spre camera cea mare, astfel că poate vedea totul.

Bucătăria e pe jumătate luminată, căci din odaia alăturată lumina se revarsă şi încoace. Nici aici nu se vede Alice; totul pare atât de părăsit! Privirea înlăcrimată a lui Margot cade asupra bărbatului din odaie: tatăl ei! Acesta stă ca distrus în fotoliu, cu faţa îngropată în mâini. Din când în când un fior îi cutremură trupul.

— Cât suferă! Pentru mine… pentru mine! şopteşte Margot. Iartă-

mă, tăticule… O, iartă-mă! N-am făptuit alt păcat, decât acela de a fi iubit!

Deodată se aude un zgomot… afară, la uşa de intrare. Bate cineva! Cine să fie? Alice? Nu, Alice dacă ar fi fost plecată, ar avea cheia la ea. Hartenberg tresare; cu o sforţare, se ridică şi iese. Margot rămâne ca vrăjită lângă fereastră.

Tatăl ei apare din nou, însoţit de alt bărbat. Îşi strâng mâinile. Apoi, străinul zice:

— Nu arăţi bine, Hartenberg! Am venit ca să-ţi aduc o veste cât se poate de importantă. Margot Ernemann, presupusa ucigaşă a contelui de Hohenegge…

Se întrerupe. Hartenberg l-a apucat de braţ, pieptul i se bate năvalnic, ochii aproape să-i iasă din orbite.

— Vino! exclamă el brusc.

Deschide uşa odăii şi Margot poate vedea totul. El arată spre un obiect de forma unei lăzi, acoperit cu o pânză neagră! Margot simte bătăile inimii oprindu-i-se şi se ridică în vârful picioarelor…

— Ce-i asta? strigă străinul, uluit.

Atunci Hartenberg apucă unul din capetele pânzei… o smucitură…

Ca lovită de trăsnet, Margot se trage îndărăt, căci ceea ce zăresc ochii ei face să i se oprească sângele în vine… În coşul cu formă de ladă, pe care l-au pus jos oamenii, se află o moartă.

Comisarul de poliţie, căci acesta e vizitatorul lui Hartenberg, se trage înapoi, îngrozit.

— Sfinte Dumnezeule! N-o fi cumva?… exclamă el.

Detectivul stă cu dinţii strânşi în faţa cadavrului. Cine ar putea descrie ce se petrece în pieptul omului acestuia, în cele câteva secunde?

— Ucigaşa contelui de Hohenegge! zice el apoi încet.

Comisarul îl priveşte cu ochi mari. Hartenberg însă, dă din cap cu un zâmbet sfâşietor:

— Când mi-a dat şeful însărcinarea s-o caut pe ucigaşă, i-am dat cuvântul meu că o voi afla, vie sau moartă! Vie n-am putut-o afla – să mă ierte Dumnezeu – dar mi-am ţinut totuşi cuvântul: aici zace moartă, Margot Ernemann, de fapt propria mea fiică Margot Hartenberg, îngrijitoarea contelui bătrân şi iubita tânărului conte Eberhard de Hohenegge!

— Hartenberg, ţi-ai pierdut minţile? Această Ernemann să fie?…

Detectivul dă iar din cap.

— Îţi dai seama acum ce înseamnă să-ţi urmăreşti propriul tău copil, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, cu intenţia de a o preda călăului? Ştiusem că nu se va bucura multă vreme de libertate, dar speram – ascultă bine! – speram că mă va scuti de ruşinea de a o preda călăului. Mulţumesc lui Dumnezeu… nu mi-a înşelat

speranţele… aici zace aceea care a fost odinioară mândria mea, bucuria mea, toată nădejdea mea în viitor!

Vocea i se frânge, hohote de plâns înăbuşite îi zbuciumă pieptul. Lasă pânza neagră peste cadavrul intrat în putrefacţie.

— Hartenberg! zice comisarul mişcat, nu vreau să fiu poliţist în momentele acestea groaznice, nu vreau să fiu decât om. Erai ferm încredinţat că femeia asta a săvârşit crima?

Hartenberg ridică ochii, surprins.

— Nu eram cu toţii încredinţaţi? zice el. Cine altul ar fi avut vreun interes să moară contele?

În bucătărie, Margot se agăţă cu amândouă mâinile de pervazul ferestrei. Una din aripi e pe jumătate deschisă şi sărmana poate vedea totul, poate auzi totul! Simte pământul clătinându-i-se sub picioare, i se face negru înaintea ochilor.

În coşul de colo ar însemna că zace chiar ea, înecată, mutilată, o imagine a groazei! Cine e sinucigaşa cu părul blond, care seamănă atât de mult cu al ei, cu picioarele mici, încălţate cu acelaşi fel de pantofi pe care-i purtase şi ea la plecarea de acasă?

Cei doi bărbaţi din odaia cealaltă sunt pradă unei groaznice erori. Dar fie! De-acum Margot e moartă pentru lume, pentru toţi cei care au cunoscut-o!

Aude din nou vocea aspră a comisarului:

— Dar n-am ajuns încă să-ţi spun ce m-a adus încoace la o oră atât de târzie!

— Ce altceva decât raportul că s-a aflat adevăratul nume al lui Margot Ernemann?

— Te înşeli; e cu totul altceva! Dar mai întâi o întrebare, Hartenberg: cum de ai ajuns la cadavrul ăsta?

— Lăsasem vorbă la paznicul unuia din stăvilarele principale, să fiu înştiinţat, dacă s-ar pescui un cadavru, care ar avea vreo asemănare cu semnalmentele date de mine. Azi, spre seară, am căpătat vestea. În ce stare sufletească mă aflam, nici nu ţi-aş putea descrie. Nu cred ca în viaţa mea să mă pot consola vreodată de lovitura asta! Totuşi, mă dusei făr' de zăbavă la stăvilar, privii moarta din micul şopron, unde fusese depusă, şi dădui ordin, ca să fie adusă încoace.

— Dar asta trece, de fapt, peste atribuţiile dumitale, Hartenberg.

— Ştiu, dar voi putea motiva destul de bine faţă de superiorul meu hotărârea aceasta.

— Hm… spune te rog, eşti chiar aşa de sigur că e vorba de fiica dumitale Margot? N-ar fi pentru întâia oară cazul când am fi victima unei erori; chipul moartei nu mai e de recunoscut…

Hartenberg se întoarse încet în camera cea mare. Comisarul îl urmează în tăcere.

— M-am gândit şi eu la asta, zice detectivul. Dar aici nu mai

încape îndoială. Este părul nefericitei mele copile, sunt pantofii ei pe care i-am cumpărat de curând, îi recunosc foarte bine, şi apoi încă ceva: în buzunarul moartei am găsit un portofel cu ceva mărunţiş şi nişte cărţi de vizită cu numele Margot. Şi portofelul îl recunosc.

— În cazul acesta, nu mai am ce obiecta! aprobă comisarul. Aş vrea să-ţi spun vreo vorbă de mângâiere, Hartenberg, dar îmi lipsesc cuvintele faţă de o nenorocire atât de mare ca a dumitale. Altul ar fi căzut zdrobit; dumneata însă o să-ţi revii, dar ţi-aş fi dorit din toată inima ca fiica dumitale să mai fie în viaţă!

— De ce să-mi doreşti asta? întrebă aspru detectivul.

— Să-ţi spun de ce: pentru că sunt ferm încredinţat că asasinatul din castel l-a comis altcineva!

Hartenberg se trage înapoi, surprins.

— Altcineva? rosteşte el imperceptibil. Atunci aş fi… nu, nu, astea nu sunt, desigur, decât nişte presupuneri?

— Fără îndoială, dar toate aparenţele pledează pentru ele!

— Vorbeşte atunci… vorbeşte!

— Iată: încă înaintea înmormântării contelui, care a fost azi dimineaţă, am făcut în cea mai mare taină o vizită în camera din palat, unde fusese săvârşită crima. În calitate de comisar, am obţinut uşor permisiunea. Ceea ce scăpase din vedere tuturor până atunci, eu am reuşit însă să descopăr: am găsit în firida ferestrei, pe jos, ascuns pe jumătate într-o crăpătură, un inel.

— Ei şi ce-i cu asta? L-o fi pierdut probabil vreun membru al familiei!

— La asta mă gândisem şi eu la început Dar pe urmă am privit mai cu de-amănuntul obiectul şi am rămas perplex. Reprezintă un cap de mort, lucrat cu măiestrie. Încrustat cu două briliante în cavernele ochilor! Capul e culcat pe două spade încrucişate.

Detectivul sare în sus cu un strigăt răguşit.

— Dar ăsta-i inelul… lui Masca-Roşie, cum ne-a a fost descris în amănunţime de către poliţia din Paris, care ne-a trimis şi un desen al lui.

— Exact. Şi la prefectura poliţiei am comparat inelul cu desenul: o eroare e exclusă în cazul acesta; am găsit aşa-zisul „Inelul morţii” al lui Mască-Roşie. Dacă însă acest misterios criminal s-a ascuns, după cum presupun, pe după draperia cea mare din camera bolnavului, unde a pierdut inelul, atunci tot el şi nimeni altul, e cel care a săvârşit crima!

La auzul acestora, Hartenberg e cuprins de înfrigurare.

— Dacă bestia aceea, hiena aceea cu chip de om a săvârşit asasinatul din castel, atunci – Sfinte Dumnezeule! – atunci eu mi-am împins la moarte copilul nevinovat.

Tremură din tot corpul, se aşază în faţa comisarului.

— Ai mai vorbit cu Margot după crimă? întrebă acesta.

— Da, aici, în camera asta! Sta în genunchi în faţa mea. Plângea şi se tânguia, jurându-se că e nevinovată. Eu însă, am gonit-o la moarte, eu însumi i-am indicat fluviul… pentru că nu voiam s-o predau vie călăului! Acum o ştii şi pe asta!

— Mi-am închipuit eu! zice comisarul dând din cap. Ce groaznică fatalitate!

Şi se ridică, nesimţindu-se bine lângă omul acesta.

„Hartenberg are un ghinion oribil de o vreme încoace!" se gândi el.

Detectivul îşi revine cu greu.

— Ştie şeful ceva despre asta? întrebă el, respirând anevoie.

— Nu numai atât, dar Masca-Roşie e chiar în mâinile noastre.

O nouă surpriză.

— Şi aţi putut prinde – fără mine – aşa de uşor pe omul acesta, după ce mi-a jucat o astfel de farsă? E cu neputinţă! exclamă Hartenberg.

— Da, vezi dumneata, în meseria noastră trebuie contat întotdeauna pe surprize! Ce nu s-a putut obţine prin sforţări extreme, s-a putut realiza printr-o simplă întâmplare!

— Dar cum… cum oare?

— Ei, individul combinase o nouă lovitură. El trebuie să fi aflat că bogatul baron de Bergen avea un fiu fluşturatic, cam dizgraţiat, plecat în lume; baronul a murit, şi ticălosul de Mască-Roşie a venit de s-a dat drept fiul acela. De astă dată, însă, a căzut în cursă, poliţia l-a arestat chiar în palatul baronului Bergen, şi acum stă într-o celulă cu gratii groase.

Hartenberg îşi frecă fruntea.

— Prins vasăzică! Dar atunci… unde a dus-o pe Alice?

— Ah, fiica dumitale cea mică pe care omul acela a sedus-o şi o ameninţa cu moartea, ori de câte ori aflai urma lui? De, n-o ştim încă.

— S-ar putea s-o fi ascuns în palatul Bergen.

— Se prea poate; eu n-am fost de faţă la arestare, aşa că nu ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile. Probabil că ai să te ocupi mâine de afacerea asta?

— Mâine, dis-de-dimineaţă voi cere permisiunea şefului, de a sta de vorbă cu criminalul arestat. Văzând că s-a isprăvit cu gloria lui, n-o să-şi mai păstreze tainele!

— Îţi urez mult noroc; pentru azi… noapte bună!

Întinde lui Hartenberg mâna; dreapta detectivului arde ca de friguri.

De cum a plecat comisarul, Hartenberg încuie uşa şi se aşează pe scaunul de lângă masă.

Un geamăt înăbuşit, dureros, îi umflă pieptul:

— Mi-am ucis copila!

Margot a auzit totul. Trebuie să facă o sforţare ca să nu ţipe, auzind că nu mai era bănuită şi că misteriosul individ, Masca-Roşie, ai cărui ochi îi zărise într-adevăr pe după draperie, ar fi asasinul.

Şi nu numai atât; mai e şi arestat! Dar ce vor fi însemnând cuvintele comisarului că Alice, sora ei, ar fi fost sedusă? Cu repeziciunea fulgerului, se face lumină în creierul ei. Tânărul acela, pe care l-a găsit la Alice, care-a înşelat-o şi pe care l-a văzut apoi pe pod sau i s-a părut că-l recunoaşte totuşi, nu e altcineva decât tot Masca-Roşie!

El a sedus-o pe Alice, el o ţine ascunsă, ca zălog şi ameninţare împotriva tatălui? Dacă e cumva prea târziu pentru salvarea nenorocitei?

Din nou un suspin dureros îi parvine la ureche. Hartenberg s-a ridicat. Ce-a auzit adineauri e prea mult pentru un om, chiar de-ar avea nervii de fier.

Ia lampa şi astfel, păşeşte în odăiţa de alături, în care se află moarta! Cu ochii larg deschişi, priveşte pe aceea care zace în coş. Pune lampa pe masa de alături. Apoi smulge pânza neagră şi bărbatul acela, tare ca fierul, cade în genunchi.

— Margot… Margot! Poţi tu ierta pe orbitul tău tată? strigă el cu glas cutremurător. Te-am omorât fără ca să fii câtuşi de puţin vinovată! Pentru aşa ceva nu există iertare; asta mă va face să-mi pierd minţile.

Afară se deschide o uşă. El nici n-aude. Margot a intrat în camera cea mare; nu mai poate vedea durerea năprasnică a omului acela, fără ca să nu intervină, întâmple-se orice!

Nu era oare Masca-Roşie arestat şi ticălosul nu va trebui să-şi mărturisească crima?

Cum îi mai tresaltă inima de bucurie că şi Eberhard vă trebui s-o recunoască nevinovată, cu toate că dimineaţa, în spaima ei cea mare, i-a mărturisit o vină inexistentă! Groaza de a se afla în faţa unui cadavru necunoscut, care, din întâmplare, are părul ei, care poartă pantofi ca ai ei – lucru ieftin de fabrică – şi care o fi găsit probabil şi portofelul pe care Margot l-a pierdut în noaptea fugii, acolo pe pod… toate astea dispar în faţa unicului, sublimului gând că a fost redată vieţii şi tatălui ei care o plânge ca pe o moartă.

A păşit în pragul camerei vecine şi tot sângele îi năvăleşte la inimă.

Capitolul 14 – Şi totuşi, o stricată

— Tată! Tată! şopteşte un glas tremurător.

Bărbatul îngenuncheat tresare, întoarce capul şi vede la uşă un chip de fată, dar nu-i vine să-şi creadă ochilor. O negură roşie îi pluteşte parcă dinaintea plivirilor, mâinile-i fac mişcări de parc-ar vrea

să gonească o fantomă. Dar arătarea nu dispare; cunoaşte doar ochii aceştia…

— Tăticule… m-am întors iar acasă! Vrei să mă primeşti? întreabă cu sfiiciune fiinţa aceea.

Detectivul se ridică.

— Margot! strigă el ca ieşit din minţi. Dacă nu eşti o fantomă, dacă trăieşti?…

— Trăiesc, tăticule! Colo nu-i decât o străină, o biata nenorocită pe care n-o cunoaştem!

Un strigăt nearticulat izbucni din pieptul lui Hartenberg. Pierzând orice stăpânire de sine, acesta se repede la Margot, înlănţuind-o strâns, ca şi cum i-ar mai putea fi răpită o dată.

Ea se apleacă, cu un zâmbet dureros, asupra lui şi-i vorbeşte ca în zilele de pace şi linişte.

— Vino, Margot, zice el în sfârşit, ţinându-i mâinile într-ale lui. Să-mi spui cum de a putut decurge visul acesta îngrozitor.

Pornesc amândoi spre odaia cea mare şi uşa se închide în urma lor.

Margot şezu la masă şi trebui să povestească tatălui ei tot ce i se-ntâmplase din noaptea aceea. Numai despre femeia care a adăpostit-o şi în care a recunoscut pe aceeaşi persoană, ce apăruse în grădină, nu vorbeşte nimic, ocolind înadins punctul acesta, având impresia că între ocrotitoarea ei şi Hartenberg trebuie să existe o legătură obscură, de care nu-i e îngăduit să se atingă.

Îi relatează, deci, doar că voise în disperarea ei să se arunce în apă spre a-şi găsi moartea, dar că trebuind să vină în ajutorul unei femei străine, aceasta o adăpostise scurtă vreme.

Mai spune că ar fi zărit în noaptea aceea pe omul cu masca roşie şi că aceasta îi dăduse putere să mai rămână în viaţă spre a-şi dovedi nevinovăţia.

Şi acum, criminalul fiind arestat, toate se vor îndrepta.

— Şi până azi ai fost la femeia aceea? Cum o cheamă? întreabă tatăl.

Margot roşeşte. Să mărturisească oare totul?

— Am fost la Hohenegge, tăticule!

— La contele cel tânăr?

— Ţineam să-l mai văd o dată, acum, când ştiam că omul pe care-l zărisem pe după draperie nu era o fantomă, ci ucigaşul.

— Şi i-ai vorbit?

— Da, azi dimineaţă, după înmormântarea tatălui său.

Hartenberg priveşte cu neîncredere crescândă chipul fiicei sale, care s-a aşezat lângă el pe un scăunel şi-şi sprijină braţele pe genunchii lui.

— Te fereşti de privirile mele, Margot? Ce-nseamnă asta? Nu te iubea contele Eberhard din tot sufletul?

— Ba da, tăticule!

— Dacă în primul moment n-a vrut să mai ştie de tine, îngrozit de presupusa ta faptă, se explică uşor, căci şi el, ca şi toată lumea, te credea ucigaşa tatălui său. Dar acum totul s-a schimbat. Nu te crede nevinovată?

Margot caută cuvinte, tâmplele-i zvâcnesc. Hartenberg îi ia capul în mâini. Vocea îi tremură.

— Margot, nu mă tortura! Ce s-a întâmplat între voi? Dacă Eberhard nu mai vrea să recunoască ceea ce-ţi datorează, atunci eu, ca tată, va trebui să mă prezint la dânsul, spre a-l sili să-şi ţină cuvântul, pe care ţi l-a dat, desigur.

Face o pauză. În hohote dureroase de plâns, fata caută să-şi ascundă capul în poala lui, lipsindu-i puterea să-i mai ascundă starea în care se află.

Hartenberg o zgâlţâie de umeri.

— Margot… bănuiala mea… Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că ai rămas curată în dragostea aceasta!

Tremurul care a cuprins-o, tăcere ei, sunt pentru el un groaznic răspuns.

Se ridică greoi, faţa-i are o expresie aspră.

— Vino, zice el brutal. Ne mai ducem încă în noaptea asta la Hohenegge! Vreau să văd dacă nobilul domn conte îndrăzneşte să dea tatălui un răspuns negativ!

Dar Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Nu mă duc, tată, nu pot!… nu vreau să fiu soţia lui Eberhard!

Detectivul o priveşte uimit.

— Aud bine? Ai fost a lui cu trup şi suflet, pentru că voia să te ridice la el, aţi fost despărţiţi scurtă vreme printr-o fatalitate groaznică, iar acum, când eu, tatăl tău, vreau să pledez pentru nevinovăţia ta, tu eziţi?... te fereşti chiar să mă însoţeşti?

Îşi prinde capul în palme, neputând domina cu mintea toate astea.

Nenorocita se luptă să respire. Ce-ar putea, oare, răspunde, ce-ar putea face ca să împace pe taică-său?

— Te implor, tăticule, iartă-mă dacă poţi, dar Eberhard de Hohenegge nu trebuie, – nu, nu trebuie să fie soţul meu!

Hartenberg s-a apropiat de ea, apucând-o de braţ. O priveşte dezamăgit.

— Aici nu se petrec lucruri curate! gâfâie el. Răspunde: nu crede contele Eberhard în nevinovăţia ta?

— Ba a crezut, dar i-am răpit eu credinţa!

— Tu? De ce?

— Pentru că n-a voit să renunţe la mine şi să-mi înapoieze cuvântul! Atunci i-am declarat că eu l-aş fi omorât pe tatăl său, că l-aş fi minţit şi înşelat!

Detectivul se dă înapoi, speriat, de parc-ar avea o nebună înaintea sa.

— Tu ai făcut aceasta? De ce, de ce? Şi n-a vrut să-ţi înapoieze cuvântul? Vrea să repare nedreptatea, vrea să spele ruşinea ce a căzut asupra capului tău şi a tatălui tău? Şi totuşi… dar vorbeşte!… Vorbeşte odată! strigă el sălbatic.

Dar Margot dă doar din cap, stând în genunchi şi neîndrăznind să ridice ochii.

— Vasăzică… tot o prostituată! gemu dureros tatăl, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Ea nu căută să înlăture această îngrozitoare lovitură, căci nu-i e îngăduit să trădeze taina lui Eberhard, chiar de-ar fi să piară ea din pricina aceasta.

Din nou aude vocea aspră a tatălui ei:

— Şi mai îndrăzneşti să vii înc-o dată sub acoperişul meu, tu, prea laşă, ca să cauţi moartea?! Ceea ce mă umpluse de nemărginită bucurie, că te văd salvată, pe jumătate eliberată de groaznica bănuială a crimei, s-a schimbat din nou prin propria ta vină, în cel mai amarnic ceas al existentei mele. Ai fost amanta contelui, el vrea să-şi facă datoria, te iubeşte… şi tu îl respingi! Pentru cea din urmă oară te somez; expune-mi adevăratul motiv!

— Nu pot… tată. Să mă judece Cel-de-Sus!

— Ai alt amant?

Ea vrea să răspundă, dar apoi îşi muşcă buzele. Dacă va spune nu, tatăl se va linişti şi mai puţin.

Hartenberg înaintează spre ea cu pumnii strânşi.

— Vasăzică, asta este… asta! Ha, ha, ha! Cum se poate cineva înşela asupra copiilor săi, din dragoste absurdă pentru dânşii! Ei, de cum au căpătat aripi, te înşeală, îşi bat joc pe sub ascuns de nerozii de bătrâni. Nu mai am niciun copil! Pustie mi-e bătrâneţea! Şi tu îndrăzneşti să ceri iertare, tu… tu?!

Şi cade, gâfâind, pe un scaun.

Margot se ridică cu greu şi, clătinându-se, se îndreaptă spre uşă.

— Plec… plec, îngână ea cu buzele albe ca de ceară.

Şi tatăl nu face nici-un gest ca s-o reţină.

— Aş fi preferat ca să fi zăcut moartă în odaia de alături în locul acelei sărmane străine, care poate că a fost mai puţin vinovată decât tine! rosti Hartenberg cu glas aspru.

Ea deschide uşa.

— Atunci, am să rămân şi de acum încolo moartă pentru tine, tată… rămâi, cu bine… rămâi cu bine!

Vocea lui Margot se stinge. Uşa se închide urma ei.

— Margot! strigă deodată detectivul, nevrând să renunţe cu totul la ea, ci s-o ascundă undeva, până ce va fi dezlegat taina de la

Hohenegge!

Nimeni nu răspunde. Se repede la uşa care duce spre grădină. Nu e închisă. Când s-o deschidă, un vânt puternic îi biciuieşte obrazul şi un fulger orbitor spintecă cerul.

Dincolo de gardul grădinii, detectivul poate distinge silueta unei fete tinere… Margot! Lângă ea păşeşte un bărbat. Amândoi se îndreaptă spre oraş.

Hartenberg se trage înapoi.

— Vasăzică, tot e adevărat! îngână el. Noul ei iubit o aştepta pe stradă, să vadă cum o să fie primită de către tatăl ei!

Amărât intră, trântind uşa după el; a pierdut-o pe Margot pentru a doua oară…

Capitolul 15 – Inelul Morţii

Leonie de Brissac se duse în camera ei cu presupusul servitor, care a urmat-o zâmbind.

— Ce cauţi aici? Ţi-ai pierdut minţile? Tocmai în ziua asta, în care castelul mişună de atâtea persoane, care au asistat la înmormântare?

— Fii, te rog, cât se poate de calmă, odorul meu! răspunse el. La ce să te iriţi? Dacă vin eu încoace şi nu prefer să aştept vizita ta în oraş, trebuie să ştii că am motive cât se poate de serioase. Şi apoi, ţin să-ţi mai exprim şi mulţumirile mele pentru amabilul tău ajutor din zilele trecute. Dacă trăsura ta n-ar fi cotit la momentul oportun…

— …poliţia te-ar fi arestat, completează scurt Leonie. Ce ispravă ai făcut în noaptea aceea? Nu mi-ai dat încă nicio explicaţie în privinţa asta!

— De ce vrei să-ţi împovărezi frumosul tău cap cu asemenea lucruri, Leonie? Am fost urmărit şi, la un moment dat, mă aflam la strâmtoare. Ai avut drăgălăşia să mă primeşti, şi, după un sfert de oră, să mă laşi să cobor într-un anumit loc, pe care-l hotărâsem. Nu te sinchisi câtuşi de puţin de rest!

— Dacă n-aş fi avut de gând să merg la gară, să iau trenul de noapte, care mergea spre Hohenegge, sau dacă n-aş fi întreprins defel plimbarea aceea spre a mă duce la croitoreasă…

— Atunci probabil că aş fi găsit vreo altă gaură în care să mă furişez!

— Sau că mult temutul Mască-Roşie ar sta azi la închisoare!

Hector Rammont scoate printre dinţi un sunet şuierător.

— Nu mai pomeni de asta! Foloseşte cât mai rar cuvântul acesta; altminteri, ţi-ar putea deveni primejdios o dată! Nu ne tulbură nimeni aici?

Leonie se trânteşte pe o sofa şi ridică din umeri, jignită. Rammont, aproape că nici nu ia în seamă asta. Păşeşte spre uşa lăturalnică şi o

deschide brusc. Camera e goală, mama baroanei nu e acolo.

— Aşa! Şi acum ascultă ce mă aduce încoace!

Se aşează pe unul din taburetele tapisate.

— Îţi trebuie ceva bani? întreabă Leonie plictisită.

El face cu mâna un gest dispreţuitor.

— Vremurile acelea au trecut, Slavă Domnului! Azi mă joc cu milioanele şi nu cred ca astfel de sume să-ţi stea la dispoziţie.

— Revino la chestiune! zice ea mânioasă.

— Cer de la tine un serviciu, numaidecât, făr' de şovăială! În camera în care a zăcut contele înmormântat azi, trebuie să se afle în firida ferestrei, pe undeva pe jos, probabil în vreo crăpătură, Inelul Morţii… al Măştii-Roşii! L-am pierdut acolo şi, din păcate, abia azi am observat.

Leonie întoarce spre el frumosul ei cap, cu o expresie iscoditoare.

— Ţii atât de mult la inelul acela?

— Nu-ţi dai seama? Inelul mi-a mai dispărut o dată şi a căzut în mâinile poliţiei… atunci, la Paris. I s-a copiat modelul, sunt destul de deştept ca să ghicesc aceasta. S-a întors atunci iar în posesia mea, dar cel care-l avusese plătise cu viaţa. De astă dată l-am pierdut, dar trebuie să-l recapăt, căci de va fi găsit în încăperea în care a fost săvârşită crima…

Tace. Leonie îl priveşte cu ochi arzători.

— Înţeleg! zice ea dând din cap. S-ar putea ajunge la convingerea că, până atunci, Margot fusese bănuită pe nedrept, că dimpotrivă celălalt, Masca-Roşie…

— Găseşte-mi inelul cu capul de mort! Nu se poate să-l fi pierdut în altă parte decât acolo sus!

— Ai ghicit! Dar inelul a şi fost găsit. Vii prea târziu!

— Mii de tunete! exclamă Hector Rammont. În a cui mână se află oare? O mână spală pe cealaltă. Îţi cer şi eu un serviciu şi atunci ai să afli şi tu numele persoanei care şi-a însuşit inelul!

Rammont îşi muşcă buza de jos. Apoi răspunde într-o hotărâre rapidă:

— La ce atâta vorbă? Cu o femeie tot nu ieşi niciodată la capăt. Ce vrei?

— O nimica toată pentru dibăcia ta. O cunoşti pe Margot Ernemann!

— Ce-i cu ea? Poliţia tot o mai caută! Ha, ha, ha! Au să caute mult şi bine!

— Cine ştie, Margot a fost aici azi dimineaţă!

Rammont sare îndărăt.

— Se vede că ţi-ai pierdut minţile, Leonie? Persoana asupra căreia a căzut bănuiala crimei… a murit!

— Te înşeli! trăieşte!

— Îţi spun că chiar eu am… ei, acum poţi s-o ştii: am azvârlit-o în noaptea ceea peste pod în fluviu!

— Îmi pare rău, prietene. Să ştii că ai avut ghinion! Persoana s-a salvat sau a fost salvată!

Hector Rammont murmură un blestem.

— Chestia asta îmi încurcă toate socotelile. M-a recunoscut, m-a văzut aici şi în noaptea ceea, – şi încă fără de mască –, în casa tatălui ei! Ce păcătoşenie! Unde se află acum? Spune-mi cel puţin asta, ca să ştiu unde s-o găsesc!

— A plecat, a fugit într-o sălbatică agitaţie, căci dispun de un mijloc ca s-o silesc să mi-l cedeze pe conte. Dar cu totul altceva e cu Eberhard. Luptă cu sine, şi ştiu că la urma urmelor, va ajunge la hotărârea să desfacă logodna noastră, şi aşa destul de şubredă, căci în cugetul lui tot o mai învăluie cu un nimb pe acea Margot!

— Ce-mi folosesc toate astea? Spune-mi mai bine cum aş putea-o răpune pentru totdeauna! insistă Hector, înciudat.

— Ai să afli şi asta. Dar ne abatem de la chestiunea principală. Trebuie să-l convingi pe contele Eberhard mai întâi de necredinţa lui Margot, înainte de a o face să dispară!

— Şi cum se poate asta?

— Treaba ta! Un cap aşa de iscusit ca al tău găseşte mii de căi, spre a ajunge la ţintă. Caută de pune stăpânire pe Margot şi dă-mi apoi de veste. Mai mult nu-ţi cer. Odată ce-mi voi fi împlinit scopul, va vedea Eberhard cu proprii lui ochi, ceea ce în sufletul lui tot nu crede; mi-am realizat atunci ţinta şi poţi face cu creatura aceea orice pofteşti!

Hector Rammont stă un timp cufundat în gânduri, apoi se ridică.

— Bine! Nu mai zăbovesc pe aici şi am să văd eu ce e de făcut! Margot aceea trebuie suprimată, căci mi-a văzut faţa în ceasul acela, îmi cunoaşte numele prin sora ei!

— A… ai legat o dragoste nouă?

— Nu întreba; doar atât: aveam un plan, care n-avea nicio legătură cu dragostea. Îţi mai aduci aminte de numele Ochi-de-Pisică?

— Mult temutul detectiv?

— Da, nu e altul decât Hartenberg, tatăl lui Margot şi al surorii sale Alice. Ceea ce am vrut să obţin, am izbutit; deocamdată, eu mai ţin cărţile în mână. Ia seama ca detectivul să nu-ţi devină primejdios şi ţie!

— Mie?

— Cine poate şti? Fiica lui ştie că baroana de Brissac e în legătură cu Hector Rammont. De aceea, poartă de grijă ca să-ţi întăreşti din vreme situaţia. Mărită-te cât mai repede, vei fi atunci contesă, restul se va aranja după aceea!

— Am să fiu cu ochii în patru! Mă pot bizui pe tine?

— De astă dată, da! Am şi eu tot interesul s-o pot căpăta pe Margot

în mâna mea. Îmi stă în drum. Rămâi cu bine!

În dimineaţa aceea, în care castelul era plin de străini, el se putea furişa mai cu uşurinţă, dispărând în vălmăşagul celor care plecau.

La uşă, se trage îndărăt.

— Vine cineva! exclamă el.

Leonie se ridică repede.

Cu agilitatea unei pisici, falsul servitor se furişează după draperie.

Era şi timpul. Cineva zgâlţâie uşa încuiată. Leonie aşteaptă o vreme, apoi deschide.

Mama ei, bătrâna baroană, se află în faţa ei.

— De ce te-ai încuiat? întrebă ea, mirată.

— N-am voit să fiu deranjată, răspunse ea.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de enervată?

Baroana întinde deodată braţele şi o strânge pe Leonie la piept.

— Sărmana mea copilă! Fă-ţi curaj, sunt aducătoarea unei veşti nenorocite!

Leonie urăşte aceste izbucniri sentimentale, dar fără voie se sperie.

— Dar ce s-a mai întâmplat iar? Desigur că e ceva cu Eberhard! Vorbeşte calm, mamă, răspunde ea, conducând spre divan pe baroană, care e într-un hal de iritaţie grozavă. Despre ce nenorocire vorbeşti?

Bătrâna, o femeie cam slabă, cu greu se poate stăpâni.

— Tocmai mă despărţisem de nişte musafiri în sala cea mare, că Eberhard trimise pe cineva să mă roage să vin la el… logodnicul tău!

Însoţeşte ultimul cuvânt cu un hohot disperat de râs.

— De ce râzi aşa de ciudat, mamă? Nu sunt cu adevărat logodnica lui Eberhard? N-a fost asta ultima dorinţă a bătrânului conte pe patul de moarte?

Baroana dă din cap.

— Fireşte că da… dar închipuie-ţi… Eberhard a luat hotărârea să desfacă logodna, de care eu am şi vorbit la toată lumea.

Leonie strânge pumnii în taină. Vasăzică, totuşi! Întreaga ei scenă de dimineaţă din cavoul castelului a fost zădărnicită!

El începe să-şi piardă încrederea în ea, se îndoieşte de tot ce vine de la dânsa!

— Ţi-a declarat Eberhard asta pe faţă? exclamă ea.

— A făcut-o cât mai cruţător. Totuşi mi-a declarat, fără niciun fel de rezervă, că nu se mai poate amăgi pe sine însuşi, că nu te iubeşte şi că inima-i aparţine celeilalte, criminalei! Nu se va însura însă cu dânsa până ce nu se vor fi risipit norii întunecoşi care plutesc în jurul persoanei ei.

— Aşa! exclamă cu răceală Leonie. Şi tu? Ce i-ai spus tu la toate astea?

— Sfinte Dumnezeule, eram ca zăpăcită! De unde să ştiu eu ce s-a petrecut între voi? Dar atâta e sigur că, în trista stare materială, în

care ne zbatem demult, am făcut până azi mai multe împrumuturi. Suntem expuse să rămânem pe drumuri!

Leonie are doar un zâmbet de dispreţ. Jalea şi frica maică-sii pentru precara existenţă o lasă rece.

— Te rog, mamă, nu te mai enerva, îi spuse ea. Dacă Eberhard crede că, cu mine, o poate rupe aşa de uşor, apoi se înşală amarnic!

— Dar… ce vrei să faci oare?

— Aşteaptă! Ce mi-a trimis vorbă?

— Eram cu totul distrusă; l-am rugat să ia în consideraţie reputaţia noastră, dar a rămas neclintit în hotărârea sa. Cică va găsi el o explicaţie faţă de societate, care să ne ferească pe amândouă, şi mai ales pe tine, de bârfeli. De altfel, mi-a oferit o rentă…

— A îndrăznit una ca asta? Un cadou în locul numelui său şi al milioanelor sale?

— Sfinte Dumnezeule, ce altceva puteam face? Ba trebuie să mulţumim lui Dumnezeu că e şi atât de prevenitor cu noi. Nu vrea să se însoare şi pace!

Leonie stă în picioare în faţa maică-sii.

— Nu vrea? Ei bine, va trebui!

— Leonie! Ai înnebunit? Şi apoi… voia să vină încoace, după ce voi fi vorbit cu tine, cică să ia răspunsul tău…

— Atunci lasă-l să vină! Cauza noastră încă nu e pierdută. Te rog numai, mamă, să nu te mire, orice ai auzi sau ai vedea!

— Da, dar…

— Tăcere! A şi venit!

Se aud paşi în anticameră! Dar până ce contele Eberhard, care luase o hotărâre fermă, să fi deschis uşa, Leonie se aruncă în hohote de plâns la picioarele mamei sale, îngropându-şi faţa în poala ei.

— Nu suport ruşinea asta! Mai bine moartea, din mâna lui! strigă ea cu ton sfâşietor.

Contele Eberhard rămâne în prag, privind uluit tabloul ce se oferă privirilor sale. Tot aşa de consternată şi de uluită este şi bătrâna baroană. Ea nu ştie, pur şi simplu, ce înseamnă asta, de ce joacă Leonie teatru.

— Leonie! strigă ea încurcată. Spuneai mai adineauri…

Braţele care o cuprind o ciupesc atât de tare, că bătrâna scoate un ţipăt de durere. Şi abia acum ea începe să-şi dea întrucâtva seama. Eberhard se apropie emoţionat.

— Te rog, Leonie, linişteşte-te, te rog! zice el cu căldură. Era de datoria mea să aduc la cunoştinţa mamei tale hotărârea pe care am luat-o înainte de a veni să-ţi vorbesc deschis, cinstit ca un bărbat. Te plâng din toată inima, Leonie, vreau să fac tot ce-mi va sta în putinţă ca să-ţi asigur viitorul. Vei găsi un soţ mai bun decât ţi-aş fi putut fi eu.

Leonie se ridică încet. Ochii îi sunt plini de lacrimi, pe chipul ei nu-i nici ură nici mânie, ci doar nemărginită deznădejde, cea mai adâncă durere.

— Nu-i nimic, vere, şopteşte ea, ştiu că de-acum s-a sfârşit între noi. Mă socoţi o mincinoasă, o calomniatoare, o creatură însufleţită de o ură oarbă…

— Leonie, să nu vorbeşti cu atâta amărăciune!

— Te rog, lasă-mă! Nu te poţi rupe de fata aceea, care a pus stăpânire pe inima ta chiar de ţi-ai spune singur, de mii de ori, că e o fiinţă nedemnă!

— Nu e adevărat, Leonie! Doar am auzit eu însumi ce spunea azi dimineaţă; s-a acuzat ea însăşi, dându-şi singură epitetul de mincinoasă, a fugit, şi, cu toate astea, cred că ea n-are nicio legătură cu crima. Dar apoi mi-am frământat creierul şi m-am gândit la toate. Nu, de o mie de ori nu… e nevinovată, a fost calomniată şi faţă de tine; e curată ca aurul! Ceva misterios, enigmatic, o sileşte să fugă de mine, dar cu toate astea nu mi-o pot smulge din inimă. N-aş putea fi soţul tău cu imaginea ei în suflet.

— O iubeşti dar atât de mult pe această Margot? şopteşte ea, privindu-l printre lacrimi, pe când mama ei asista mută la această scenă.

El cade pe un scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nu pot… nu pot s-o uit! Într-o bună zi au să se limpezească toate şi atunci vom afla ce ne-a despărţit într-un chip atât de îngrozitor! îngână el cu căldură.

— Dar eu, aceea pe care o respingi, care a făcut poate ceva nedrept, dar numai din sălbatica teamă de a nu te pierde, pe mine mă urgiseşti, nu sunt pentru tine decât o calomniatoare, Eberhard?

— Nu sunt supărat pe tine, Leonie! Admit că-mi voiai tot binele!

Ea izbucni din nou în hohote de plâns.

— Tot binele, Eberhard! Nu mă gândeam decât la tine, nu la propria mea fericire, pe care mi-o zugrăvisem atât de frumoasă, încă înainte de a fi venit încoace. Te iubeam încă demult şi, dacă mă mistuia o gelozie nebună, era pentru că te ştiam sub vraja fetei aceleia care nu e vrednică de tine…

— Leonie, te rog, calmează-te! N-o calomnia pe Margot, îmi faci nespus de rău! se rugă el.

— Iartă-mă… iartă-mă, mi-am pierdut într-adevăr minţile! murmură ea. Mă voi resemna, voi pleca spre a te scăpa de prezenţa mea. Nu mai am decât o singură caldă dorinţă: să n-ajungi niciodată să cunoşti groaznica dezamăgire de a fi fost înşelat de acea Margot. Nu e o criminală, cred şi eu acum aceasta, a fost o eroare grozavă, căreia i-am căzut cu toţii victimă… dar ce o fi ea altminteri…

Vocea i se frânge, buzele ei caută mâinile lui Eberhard.

— Păstrează-mi cel puţin o amintire frumoasă!

Bătrâna baroană se apucă de cap, uluită. Dacă Leonie vrea să hotărască cu orice preţ pe vărul ei să se însoare cu dânsa, apoi şi-a ales un mijloc pe care ea, mama, nu-l poate pricepe.

Eberhard se înduioşează.

— Suntem cu toţii dominaţi de un vis năprasnic, Leonie, şi trebuie să ne iertăm reciproc. Să ne despărţim în pace, nimeni nu va spune despre tine un cuvânt jignitor, port eu grijă de asta. Castelul Hohenegge ţi-e deschis oricând.

— Îţi mulţumesc, Eberhard!

Ea şopteşte cuvintele acestea cu voce moale, stinsă. El vede cum ea luptă cu sine, cum îi zvâcnesc buzele şi mila ameninţă să-l copleşească. Leonie de Brissac îşi întoarce puţin capul, de parcă n-ar mai avea putere să privească în ochii lui.

— Mâine părăsesc castelul, zice ea încet.

— Ba nu, intervine el. Eşti prea tulburată. Mai rămâi cel puţin o săptămână!

Ea refuză categoric:

— Cu neputinţă, nu vreau… nu pot să rămân!

El ridică surprins capul.

— Ai vreun motiv deosebit, Leonie?

— Nu vreau să te văd decăzând şi mai mult, decât până acum!

— Leonie… ştii oare mai mult despre ea? Mi-ai putea da o dovadă concretă?

Gelozia a pus din nou stăpânire pe el. Otrava se cuibărise prea adânc!

— Nimic… nimic… rămâi cu bine!

Ea vrea să părăsească în grabă camera, dar el stă la spatele ei şi o apucă de mâini.

— Leonie! exclamă el, răguşit. Tu ştii mai mult, decât am aflat eu până acum! Vorbeşte!

— Nu, tu o iubeşti prea mult pe fata aceea, fii fericit cu Margot!

Dar ea nu poate scăpa din mâinile lui. El se luptă cu dânsa.

— De la cine ai informaţii? Nu mă martiriza!

Ea îşi mai întoarce o dată faţa spre el.

— Sărmane! Ce ştie aproape jumătate oraş a rămas o taină pentru tine!

— Dar ce… ce oare?

— Margot s-a reîntors în braţele fostului ei amant şi s-a instalat în casa lui!

El o priveşte cu ochi sticloşi.

— Astea sunt iar vechile calomnii.. Nu-i adevărat!

Ea se îndreaptă spre uşă.

— Rămâi cu bine!

— Nu! Vreau un nume, vreau să mă încredinţez cu propriii mei ochi dacă nu i se face o nedreptate! Cum îl cheamă pe acela a cărui amantă ar fi ea acum?

— Pretinzi cu adevărat această ultimă netăgăduită dovadă?

— Da, da!

— Bine! Ţi-o voi procura. Va fi ultimul serviciu al dragostei mele.

— Când?

— În douăzeci şi patru de ore… sau de nu, sunt o mincinoasă.

O clipă o priveşte buimăcit, apoi el se trage îndărăt.

— Peste… douăzeci şi patru de ore, murmură! el, ieşind încet.

Leonie sare în sus ca o panteră.

— Va fi pentru tine o lovitură mai grea ca toate câte-ai primit până acum! Iadul să-mi vie acum într-ajutor, că de nu, jocul e pierdut!

Maică-sa întinde braţele spre ea.

— Leonie, copila mea! Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea?

Ca un zâmbet dispreţuitor, tânăra baroană răspunde:

— Aşteaptă! Dac-ar fi după tine, am ajunge să cerşim!

Capitolul 16 – Planul diabolic

Margot e în stradă. Un fulger sfâşie norii; va fi o noapte furtunoasă. E obosită de moarte, picioarele abia de o mai ţin.

Pentru a doua oară a fost izgonită din casa părintească, pentru că nu poate deveni soţia lui Eberhard, nici măcar dacă aceasta ar fi voinţa lui. Femeia aceea demonică l-ar distruge fără milă.

Vântul îi suflă în faţă şuviţe din părul ei blond, dar ea nu ia nimic în seamă. Un fior îi străbate corpul, gândindu-se la moarta care rămâne în casa tatălui. El va da drept înecată pe fiica lui, aruncând-o astfel pe ea, Margot, între morţii vii!

Încotro acum? Îşi aminteşte de povestirea comisarului: Alice, sora ei, se află, desigur, în casa baronului de Bergen, iar omul cu masca roşie fusese dus la închisoare, după ce planul său de a se da drept baronul de Bergen fusese zădărnicit.

Cel puţin, aşa înţelesese ea. Dânsa nu bănuieşte adevărul exact! Înainte de a pleca, de a părăsi oraşul pentru totdeauna poate, ar mai vrea să vadă o dată pe Alice, să-i vorbească şi să-i dea în grijă, pe tatăl lor.

Apoi se va reîntoarce la femeia care zace rănită în locuinţa ei şi care desigur că-şi frământă creierul, de ce nu se întoarce aceea pe care o trimisese la Hohenegge!

Deodată, o voce îi răsună la ureche. Un bărbat s-a apropiat de ea; nu-i poate vedea faţa desluşit.

— Aşa de singură, frumoasă copilă? zice el linguşitor. Va izbucni îndată o furtună. Nu vrei să te iau sub scutul meu?

Margot copil crescut într-un oraş mare, nu se miră de această acostare. Răspunde rece:

— Te rog, vezi-ţi de drum. N-am nevoie de însoţitor.

Dar bărbatul tot nu se depărtează.

— Ce năzuroasă! râde el, observând-o atent cu coada ochiului. Poate că ai avut până acum experienţe rele cu bărbaţii... eu însă sunt o excepţie… Mi-ar face nemărginită plăcere, dac-aş putea sta cu dumneata de vorbă, un ceas măcar, colo, la cafenea!

Încearcă s-o ia de mijloc.

— Strig ajutor, dacă nu mă scuteşti imediat de prezenţa dumitale! ameninţă ea, cu ochi fulgerători.

Tânărul are pe buze un cuvânt brutal, dar iată că ceva mai departe se iveşte un gardist. Prefăcându-se că se scuză, el salută şi se retrage. Margot a scăpat. Păşeşte şi mai grăbită înainte.

Cunoaşte palatul bogatului baron de Bergen. I-l arătase odată tatăl ei. Cum mai are ceva bani mărunţi, un rest din banii pe care i-i dăduse femeia rănită, pentru drum, poate lua tramvaiul. Se urcă repede. Aci e ferită de îndrăznelile bărbaţilor.

Nu s-a aşezat bine în vagon, că tânărul sare şi el pe platforma de la remorcă, într-un loc ferit, de unde urmăreşte fiecare mişcare a lui Margot.

Ajunsă la destinaţie, ea se ridică. În acelaşi timp părăseşte şi tânărul remorca.

E foarte întuneric. O ploaie repede se porneşte. Margot a şi uitat de străin. Fără umbrelă, ploaia o udă. Dar e foarte aproape de palatul Bergen, unde ţinea să se informeze până a nu porni mai departe.

Desigur că aceasta nu putea s-o expună la vreo primejdie.

Şi, totuşi, se simte cotropită de un simţământ ciudat, când se găseşte în sfârşit lângă grilajul parcului, a cărui poartă e încuiată.

Cu o sforţare, alungă frica aceea ce o copleşise. Dacă răspunsul pe care-l cere nu va fi după dorinţa ei, n-are decât să plece mai departe. Dar dacă Alice e aci, dacă nu îndrăzneşte cumva să se întoarcă acasă, atunci desigur că vizita surorii sale o va mângâia.

Margot întinde mâna spre cordonul clopotului.

— Ei drace! exclamă tânărul. Vrea să intre… Ce o fi căutând tocmai aici?

Se retrage fără zgomot. O portiţă din zid scârţâie puţin, apoi se face iar tăcere.

*

Hector Rammont, Masca-Roşie, şade în camera de lucru bogat mobilată a răposatului baron de Bergen, cu un teanc de hârtii dinainte-i.

— Toate merg straşnic! râde el. Mâine dimineaţă primesc pe bancher, care vrea să-mi înmâneze un milion, bani peşin. Peste douăzeci şi patru de ore aduc dintr-altă parte tot atât cât a lăsat şi baronul Bergen… nimeni nu bănuieşte înşelăciunea, iar după aceea o să fie prudent din partea mea să dispar de aici cu prada şi să predau adevăratului baron casa jefuită! Ha-ha-ha! Ce ochi o să mai facă domnii de la poliţie!

Deodată încreţeşte fruntea.

— Propunerea Leoniei nu prea îmi vine la socoteală şi, dacă n-ar fi vorba de Margot aceea pe care trebuie s-o distrug, pentru propria mea siguranţă…

O bătaie scurtă, energică, în uşă îl întrerupe. Sare îndată de pe scaun şi merge repede spre o uşiţă îngustă, pe care o deschide. Tânărul, urmăritorul lui Margot, stă în prag.

— A fost găsită!

— Unde?

— E afară, la intrarea parcului, şi aşteaptă să i se deschidă!

Vestea aceasta îl uluieşte chiar şi pe Masca-Roşie.

— Ce idioţenie! Vine de la sine! exclamă el.

— Întocmai! Fără intervenţia mea; o eroare e exclusă.

— Ce vrea oare?

— Nici eu nu ştiu!

Se aude sunetul strident al unui clopot, pentru a doua oară.

— Ea e! zice omul de încredere al demonului.

Nu mai e timp acum de pus alte întrebări. O grimasă de cruzime descompune pentru câteva secunde trăsăturile altminteri regulate ale lui Hector Rammont. Ia o hotărâre cu repeziciunea fulgerului.

— Aşteaptă! porunceşte el.

Omul, de pe ale cărui haine mai picură apa, se aşează pe un scaun.

Rammont iese. Afară, are o convorbire tot atât de repede cu o femeie mai în vârstă, pe care o angajase ca menajeră.

Apoi se întoarce iar în camera de lucru.

— Primul lucru s-a făcut. Nu mai îmi scapă fata asta! îşi zice el cu un zâmbet plin de cruzime. Şi acum povesteşte cum s-au petrecut lucrurile!

Omul de pe scaun povesteşte cum a urmărit-o pe Margot, întocmai după ordinul ce i l-a dat Masca-Roşie, şi cum spre marea lui mirare observase că ea venea încoace, de-a dreptul în vizuina leului.

— Bine, Joe, poţi să pleci; de cum va fi ceva nou de lucru vă dau eu de ştire.

Tânărul şovăie.

— Hm! face el cu jumătate glas, presupun, şefule, că serviciul de azi a fost tot atât de important ca şi cel ce l-am făcut deunăzi la hotel, deghizat ca un consilier ramolit al curţii de conturi din Dresda, când i-am furat celuilalt din sertarul mesei hârtiile!

— Ordinul suna altfel!

— Da, da, să-i fac de petrecanie! N-a mers, se trezise!

— O să meargă şi aşa! zice Masca-Roşie, dând din cap. Când or fi milioanele în mâinile mele, se va împărţi prada. Noapte bună!

— Vezi că sunt – cum s-ar spune – lefter, şefule!

Rammont trage un sertar şi întinde tânărului o bancnotă cafenie. Cu o plecăciune elegantă tânărul trece uşor pragul uşii secrete, după ce a făcut să dispară bancnota în buzunarul lui.

Hector Rammont se furişează spre a doua uşă. Trage cu urechea.

— Da, asta-i vocea ei. Şi bătrâna proxenetă, madam Fernbach, o să ştie să-şi facă bine treaba.

*

Margot trebui să aştepte cam mult şi să tragă de repetate ori clopotul până să apară cineva.

În cele din urmă un glas morocănos întreabă:

— Ce doriţi!

— Iertaţi-mă că vin aşa de târziu, răspunde Margot, tremurând de

frig şi de emoţie. N-aş putea vorbi cu stăpânul acestei case? Vin într-o chestiune foarte urgentă.

— Hm! De fapt, asta nu-i oră de vizite, dar îi poţi comunica madamei noastre ce pofteşti!

Zicând aceasta, omul cel morocănos deschide şi, curând după aceea, Margot se pomeneşte în vestibulul palatului cu o femeie mai în vârstă, cu privirea cinstită. Femeia aceasta îi va înţelege desigur spaima şi neliniştea şi-i va înlesni să vorbească cu Alice.

— Caut o fată tânără, sora mea Alice, care se află aici, pe cât am aflat, zice ea, sfioasă, abia găsind cuvintele. O, te rog, ajută-mă, să-i pot vorbi!

Femeia, la-nceput surprinsă, pare deodată că înţelege despre ce e vorba. Ştie desigur unde se află Alice, dar se va feri de a trăda adevărul.

— Da, vezi, domnişoară, răspunde ea, se află la noi o fată tânără, dar doarme acuma. N-ai putea veni mâine dimineaţă?

Margot răspunde negativ, şi repetându-şi rugămintea, bătrâna îi spune:

— Ştii ceva? Rămâi în noaptea asta aici, pur şi simplu. Pari istovită de oboseală. Momentan pot face orice vreau, şi camere sunt destule, slavă Domnului. Mâine dimineaţă poţi sta de vorbă cât vei pofti cu sora dumitale.

Margot are oarecare vagi presimţiri, dar bătrâna ştie să expună totul aşa de simplu şi de firesc, încât se lasă condusă într-o cameră din aripa lăturalnică a palatului, unde i se dă ceva de mâncare, ceea ce îi mai întăreşte puterile, apoi cade obosită de moarte într-un somn greu.

Dimineaţa, Margot sare în sus din pat. S-a făcut ziuă de-a binelea.

Cum de a putut ea dormi aşa de târziu? E aproape de amiază, probabil.

Vrea să se ridice. Un capot de mătase roz se află lângă pat. Ce înseamnă asta?

Bătrâna intendentă a palatului îşi vâră, surâzând, capul pe crăpătura uşii.

— Ai dormit bine, domnişoară? întrebă ea.

O frică ciudată o cotropeşte pe Margot. Se ridică în pat.

— Unde mi-e rochia? Unde e sora mea?

Bătrâna îşi trage îndărăt capul. Margot aude un chicotit ironic şi uşa se deschide. Din gâtlejul bietei fete scapă un ţipăt. În prag se află – Sfinte Dumnezeule! – cea mai cumplita duşmană a ei: Leonie de Brissac!

În primul moment, Margot parcă şi-a pierdut graiul. Ce s-a întâmplat? Cum de se găseşte tocmai Leonie în casa asta?

Se aştepta doar s-o vadă pe sora ei, Alice.

Baroana se apropie cu un zâmbet rece, ciudat şi uşa se închide.

Nenorocita caută să-şi facă curaj, dar tot nu poate încă bănui ce plan diabolic au cu dânsa.

— Unde mă aflu oare? exclamă ea. Visat-am? Ce s-a întâmplat cu mine?

Apoi vrea să se ridice, căci expresia feţei Leoniei nu-i prezice nimic bun. Dar tot atât de repede cade iar în perne. Nici nu s-a îmbrăcat încă, aşa că întinde mâna după rochia-i simplă, – pe care femeia ceea cu privirea blajină, cinstită, a luat-o s-o usuce – dar nu e la locul ei. În schimb atârnă pe scaun capotul cela de mătase, bogat împodobit cu dantele.

— Îndură-te de mine! se roagă ea, plină de spaimă şi părăseşte camera până ce mă îmbrac.

Leonie zâmbeşte ironic.

— La ce bun! Putem sta şi aşa de vorbă, frumoasă Margot!

Şi chicotind, se lasă pe un fotoliu.

— Dar eu nu vreau să vorbesc aşa cu dumneata! răspunse fata cu buzele tremurânde. Unelteşti ceva misterios împotriva mea! Chem servitorii!

— Nu-ţi da nicio osteneală, răspunde baroana. Ai venit de bună voie în casa asta, deci trebuie să mai rămâi niţel!

— Să rămân? De ce? Ce să fac aici?

— Dar căutai parcă pe cineva?

— Pe sora mea Alice, pe care o credeam aici! Îmi amintesc acum tot ce s-a petrecut azi-noapte. Unde-i Alice? De ce nu sunt lăsată s-o văd?

— Unde e sora dumitale Alice, nu ştiu; probabil că nici nu e aici. Palatul acesta e locuit de tânărul conte de Bergen! E oare cu putinţă să nu ştii asta?

— Nu-l cunosc pe stăpânul casei, nu l-am văzut niciodată! Doamna cea bătrână îmi spusese…

— Ah, aşa, doamna Fechinger? Doamne, dânsa e deprinsă să mai închidă ochii, când tânărul ei stăpân primeşte vreo amantă.

Margot îşi duce mâinile la tâmple.

— O… Ce vrei să spui cu asta?

Leonie de Brissac dă din cap, batjocoritoare.

— Ce altceva decât că eşti amanta tânărului baron de Bergen!

— Eu?

Cuvântul moare pe buzele lui Margot. Se uită ţintă la Leonie de parcă i-ar fi vorbit o nebună.

— La ce bun comedia asta, frumoasă Margot? De astă dată nu-ţi foloseşte la nimic, orice revoltă! A venit în sfârşit timpul, ca să i se deschidă ochii orbitului Eberhard de Hohenegge. Până ce nu s-o încredinţa cu proprii lui ochi, n-are să se liniştească.

Un râs ironic însoţeşte cuvintele acestea.

— Eberhard are încredere în mine, el tot mă mai iubeşte! zice Margot printre lacrimi. O, numai asta mă mai poate consola în nenorocirea mea!

— Aşteaptă! răspunse Leonie rece. Eberhard se va încredinţa cu ochii lui înşişi că adorata sa Margot nu-i nimic altceva decât o prostituată care se vinde oricui.

Faţa sărmanei fete păleşte groaznic.

— Dar ce ai făcut? îngână ea.

— O, nimic altceva decât că, încă azi-noapte când am plecat, din Hohenegge, după o înştiinţare urgentă pe care am primit-o noaptea, i-am lăsat câteva rânduri, prin care-i arătam unde o poate găsi pe adorata, credincioasa lui amantă, dacă-i face cumva plăcere aceasta.

Ochii lui Margot se holbează la ea îngroziţi.

— Dumneata atunci ai fi?… O, Doamne, dar e cu neputinţă! Atâta minciună şi perversitate nu pot sălăşlui în sufletul unei femei! Ştii că n-am aparţinut niciodată vreunul alt bărbat decât lui Eberhard, că mai curând m-aş fi dus la moarte! Nu ştiu cine ţi-a trădat prezenţa mea aici, nu ştiu de ce sunt reţinută aici şi de la cine a pornit porunca pentru asta, dar simt că voi fi victima unei noi ticăloşii! Cine e baronul de Bergen? Dacă e aici, apoi trebuie să-mi ajute, căci eu nu-l cunosc!

— Asta o s-o creadă Eberhard mai puţin ca orice! râde baroana. Eu însă îţi cer să taci şi să-l laşi în părerea că ai fi amanta altuia! Ţi-o poruncesc!

— Nu… nu! Nu pot! Lasă-mă să plec, voi fugi de el, n-o să mai apar niciodată înaintea ochilor săi, numai să nu mă dispreţuiască! imploră Margot.

Baroana rămâne neclintită.

— Auzişi ce-ţi cer şi aşa rămâne! La ce-mi foloseşte renunţarea dumitale la Eberhard, atâta vreme cât el încă mai suferă de această nenorocită dragoste pentru dumneata? Trebuie să se vindece radical… şi de aceea l-am chemat încoace!

Margot tremură de groază. Eberhard avea să vină… să vină încoace, în palatul acesta! E cu neputinţă! Ea a căzut într-o cursă, care i-a fost întinsă într-un chip inexplicabil.

Clatină capul, deznădăjduită.

— Baronul mă va ajuta! El o să mă creadă când îi voi spune ce m-a făcut să pătrund în palatul lui – o să-mi redea libertatea – până a nu veni Eberhard din Hohenegge! Strig după ajutor!

Şi puternic răsună strigătul ei prin încăpere.

Doar râsul batjocoritor al baroanei îi răspunde însă.

— Strigă cât pofteşti, de aici nu te salvează nimeni! Şi îndrăzneşte numai să faci scandal faţă de Eberhard! Înainte de a ţi-l ceda îl distrug şi pe el. Posed doar mijlocul, taina lui.

Margot abia de mai aude ce vorbeşte demonul acesta. Atâta ştie: că

trebuie să plece până nu vine Eberhard; e pradă unei spaime de nedescris.

— Rochia mea! strigă ea jalnic.

Frica aproape că-i ia minţile; sare din pat şi înfăşurându-se cu una din cuverturile de mătase, vrea s-o apuce spre uşă. Leonie o înşfacă însă de umăr, astfel că ţesătura fină a cămăşii de dantelă se rupe şi se ivesc sânii albi ca zăpada.

— Trebuie să rămâi pentru el o prostituată! şuieră baroana.

— Lasă-mă! Vreau să mă arunc la picioarele bătrânei şi s-o implor să-mi procure o rochie! Ea va fi mai miloasă decât dumneata!

Cele două femei se luptă cu înverşunare. Margot a şi ajuns lângă uşă, aproape ca ieşită din minţi, de enervare, dar… ce să fie asta? Voci din anticameră îi izbesc urechea, strigăte furioase! Aude paşi apropiindu-se. Şi una din voci o cunoaşte bine! Sfinte Dumnezeule, e Eberhard! Prea târziu… prea târziu!

Capitolul 17 – În mâinile lui Mască-Roşie

Contele Eberhard de Hohenegge a petrecut o noapte proastă. În zadar îşi tot spunea iar şi iar: „Margot nu mai e demnă de tine, te-a înşelat, ea însăşi s-a învinuit în cavou că a săvârşit crima”, el totuşi nu poate crede, oricât îşi readuce în memorie toate acele triste momente.

Margot… Margot a lui… să fi fost atât de perversă, atât de rafinată, ca să-l fi putut înşela până într-atât?

Nu, e silit să asculte vocea stăruitoare a inimii sale, care strigă mereu în orele de singurătate şi de calmă cumpănire: „e victima urii, geloziei Leoniei! Cine a săvârşit groaznica crimă nu se ştie încă, dar bănuiala s-a îndreptat acum asupra acelei persoane denumite «omul cu masca roşie», care-şi ţese uneltirile lui misterioase în familiile cele mai bogate şi care nu se dă în lături de la nicio faptă sângeroasă.

Ce l-a adus la Hohenegge şi, înainte de toate, ce scop urmărea prin crima asta, nu s-a clarificat încă, fireşte. Poate că presupunerea că va da de bani mulţi, în camera de lucru, de alături, a contelui Bertram şi va fi fost stânjenit de conte, care se trezise… toate astea se vor clarifica desigur; dar în ce legătură poate fi pusă Margot cu toate aceste întâmplări? Doar în prima surescitare, după acuzaţiile aduse de Leonie şi pentru că toate vorbeau împotriva bietei Margot, s-a putut el, Eberhard, hotărî la acel pas îngrozitor împotriva nenorocitei, acela de a o trimite la casa tatălui ei.

După ce vor fi trecut teribilele furtuni, o va strânge iar la pieptul lui. Gândul că a izbutit să desfacă la timp proiectata căsătorie cu Leonie, îl face să respire în sfârşit uşurat.

Când se gândeşte la ultimele ei cuvinte, care îi promiteau să-i dovedească neîndoielnic că Margot e o simplă prostituată şi încă în

interval de douăzeci şi patru de ore, îi vine să zâmbească compătimitor. De fapt, îi pare rău pentru verişoară-sa. Ea îl iubeşte cu toată patima şi de aceea el judecă mai cu indulgenţă acuzaţiile pe care ea le-a adus bietei Margot.

În interval de douăzeci şi patru de ore va avea rezultatul sau de nu, Leonie se va recunoaşte ea însăşi mincinoasă.

Îndrăgostita baroană nu ştiuse nici ea, desigur, ce spunea în clipa aceea".

După ce şi-a făcut toaleta şi a luat dejunul la repezeală, vrea să ceară să i se înşeueze calul, ca să facă o plimbare de dimineaţă.

În clipa aceasta, intră un servitor, acelaşi care veghease până în ultima clipă la căpătâiul bătrânului conte Bertram.

— Chiar acum a sosit o telegramă urgentă, domnule conte! zice el.

Servitorul nu ieşise din cameră, căci mai avea de strâns farfuriile, şi contele scoate un strigăt înăbuşit.

— Ce să însemne asta?

Literele îi joacă pe dinaintea ochilor; ţine să mai citească o dată, dar conţinutul îngrozitor rămâne!

„Gândeşte-te la făgăduiala mea. Încă n-au trecut douăzeci şi patru de ore şi-mi pot împlini promisiunea. Margot se află în palatul tânărului baron de Bergen din strada R… din Berlin.

Dacă vrei să te încredinţezi personal, vino imediat!

Leonie"

Eberhard scăpă jos hârtia. Priveşte înainte-i cu ochi sticloşi, de parcă i-ar fi apărut o fantomă.

— Domnule conte, vă rog, ce vi s-a întâmplat? Să chem doctorul? întrebă servitorul foarte speriat.

Eberhard îşi vine în fire. Nu trebuie să arate acum nicio slăbiciune.

— O veste neplăcută, nimic mai mult, răspunde el. Nu ştii dacă verişoara mea, baroana de Brissac, se află acum în apartamentul ei?

— Doamna baroană a cerut încă din zori o trăsură care s-o ducă la gară, domnule conte, răspunde bătrânul servitor. Voia să apuce primul tren de dimineaţă.

— Vasăzică, se află deci în Capitală! Să tragă numaidecât trăsura la scară! porunceşte Eberhard. Am şi eu nişte treburi în oraş. Când trece trenul celălalt spre Berlin?

Bătrânul îi spune ora.

— Bine! Repede! Bine!

Servitorul iese, iar contele îşi pune pardesiul şi mănuşile. Nimeni să nu-l însoţească. În sfârşit, va putea da de rostul atâtor taine, va vedea cu ochi limpezi ce este cu această nouă acuzare.

Cu o expresie de întunecată hotărâre, coboară zorit scările

castelului. Trăsura îl aşteaptă.

— Vreau să prind primul tren, mână repede, vizitiu! strigă el cu glas energic.

Trăsura porneşte pe aleea parcului, ajunge de acolo pe şosea şi apoi la gară, cu puţin timp înainte de plecarea trenului.

Şezând singur în colţul unui compartiment, se cufundă în gânduri triste, în vreme ce trenul îl poartă cu mare repeziciune spre Capitală.

— De astă dată am să pun capăt calomniilor! îngână el, Leonie nu-mi mai dă pace. E ca nebună în acuzările ei. Dumnezeu ştie ce o mai fi născocit! Cu pumn de fier voi zdrobi toate intrigile, salvându-mi-o pe Margot, dacă a fost adusă cumva într-o situaţie care pare suspectă. N-o să mi se smulgă iubirea asta aşa de uşor din suflet.

Trenul intră în gară.

Eberhard coboară hotărât, face semn unui automobil şi strigă şoferului adresa palatului Bergen, pe care-l cunoaşte de altfel, căci vizitase uneori pe bătrânul baron Bergen. Circulă zvonul că tânărul baron s-ar fi întors de curând, după o lungă absenţă, ca să intre în posesiunea moştenirii tatălui său. Multă simpatie pentru omul acesta nu are Eberhard! Vai de el, dacă ar avea de gând să pună la cale ceva rău împotriva lui Margot!

Dar apoi Eberhard îşi zice iar, că baronul Bergen trebuie să fie, totuşi, cavaler şi că e răspunzător de fiecare gest al său.

Automobilul se opreşte. Contele coboară. E aproape ora zece înainte de amiază. Sună şi cere servitorului să-l anunţe domnului baron de Bergen.

Cu un aer cam încurcat, servitorul îl lăsă să intre.

Cu mare greutate îşi înăbuşe Eberhard zbuciumul ce-l copleşeşte şi care creşte tot mai mult, cu cât se apropie de casa în care se află, zice-se, Margot. Iată-l în holul cel mare al palatului. Stă fără de voia lui să asculte, căutând să prindă vreun sunet care să-i trădeze prezenţa lui Margot.

Deodată tresare. I se pare c-a auzit un strigăt de ajutor, dinspre odăile ce răspund în vestibul.

O paloare cadaverică îi acoperă faţa. A fost vocea Ini Margot. Sau poate că s-a înşelai? Servitorul care l-a condus a intrat într-o cameră de primire şi aşteaptă ca „domnul conte” să-l urmeze. Dar Eberhard, sub stăpânirea unei idei subite, se îndreaptă spre partea cealaltă.

Parcă s-a deschis acolo o uşă? În prag apare, pentru o clipă, silueta unui domn elegant, care se retrage, însă, repede de tot, de parc-ar vrea să dispară.

Fără să-şi dea socoteală de ceea ce face, Eberhard porneşte spre uşa aceea şi o deschide. Dacă Margot este într-adevăr aici, dacă vor s-o ascundă de el?…

Un strigăt de mânie îl întâmpină. În încăperea ce reprezintă

budoarul unei femei, îl întâmpină un tânăr.

— Domnule, strigă acesta contrariat, răstit, cine eşti dumneata de îndrăzneşti să pătrunzi aici în felul acesta?

Contele Eberhard examinează pe cel care-i vorbise. Pentru o clipă, privirile color doi bărbaţi se sfredelesc şi, între sprâncenele contelui se iveşte o cută adâncă.

Tânărul baron nu-i e simpatic, nu ştie nici el de ce. Ochii aceştia au într-înşii o licărire atât de ciudată, ceva ce aminteşte de privirea unei pisici viclene.

Dar se stăpâneşte şi răspunde politicos, deşi ceva cam pripit.

— Vă rog să mă iertaţi, dac-am intrat în camera asta într-un chip cam neobişnuit!

Şi se recomandă:

— Contele de Hohenegge!

Cel căruia i se adresase abia de binevoi să se încline:

— Baron de Bergen! Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

Eberhard nu-l slăbeşte din ochi pe baron. Omul acesta nu va fi niciodată animat de sentimente amicale faţă de dânsul: de asta-i încredinţat!

— O chestiune cam ciudată, domnule baron, răspunde el. Pot vorbi deschis cu dumneata ca de la bărbat la bărbat?

— Mă rog!

Ce rece rostise cuvintele acestea Bergen, care nici nu se mişcă de la locul lui!

— Domnişoara Margot Hartenberg se află în palatul dumitale?

Şi, zicând acestea, Eberhard priveşte ţintă, pe baron. Bătăile inimii parc-ar vrea să se oprească.

Buzele subţiri ale baronului schiţează un zâmbet; el răspunde:

— Dă-mi, te rog, voie, domnule conte, ca să refuz a-ţi răspunde până ce nu voi cunoaşte relaţiile dintre dumneata şi acea persoană.

Eberhard simte sângele începând să-i clocotească în vine.

— Am intenţia să mă căsătoresc cu dânsa! declară el.

— În cazul acesta nu pot decât să regret, domnule conte, că ai putut inspira atât de puţină afecţiune acelei persoane. Mititica Margot…

Eberhard şi-a pierdut tot calmul.

— Ce e pentru dumneata Margot? gâfâie el, ca lovit de un ciocan.

— Este… pentru moment amanta mea de ocazie!

Eberhard scoate un strigăt răguşit. Dintr-o săritură apucă braţul baronului, care continuă să zâmbească şi strigă plin de mânie:

— Retrage-ţi cuvântul că de nu, pe viul Dumnezeu!…

Inima îi bate năvalnic.

— Linişteşte-te conte de Hohenegge! răspunde von Bergen,

smucindu-se din mâna contelui. Pentru o prostituată pe care am culeso de pe stradă şi am luat-o la mine, fiindcă era drăguţă şi gentilă, nu se insultă doi nobili… Şi apoi, există, alte căi pentru clarificarea unui diferend!

Eberhard se clătină retrăgându-se cu un pas. Bergen are dreptate, s-a lăsat târât fără de voie spre un gest necugetat. Cu toate astea, vorbeşte din nou:

— Îţi stau la dispoziţie domnule baron de Bergen, şi declar, totdeodată, că eşti un mincinos şi laş, dacă vrei s-o înfierezi pe Margot ca prostituată!

Baronul răspunde de astă dată cu un râs răguşit:

— Vei auzi despre mine! Fata asta te-a înnebunit. Ţi-aş putea-o arăta în clipa asta într-o situaţie ce te-ar putea vindeca pentru vecie. Dar renunţ! Părăseşte-mă!

— Nu mai înainte de a fi văzut-o pe Margot şi de a fi auzit chiar din gura ei tot ce s-a întâmplat cu dânsa!

— Îmi păstrez drepturile mele în casa mea! Pleacă! strigă Bergen.

Eberhard îşi aţinteşte ochii asupra uşii celeilalte, pe după care se petrece ceva extraordinar. Se aud glasuri confuze.

Din nou îl părăseşte calmul; cu o smucitură, îmbrânceşte pe baron şi iată-l la uşa micii odăi de culcare pe care bătrâna proxenetă o dăduse lui Margot.

— Nu deschide! În propriul dumitale interes, îl ameninţă Bergen.

Înăuntru răsună un strigăt, apoi zgomotul unei uşi care se închide; de astă dată, nu mai există pentru Eberhard cumpănire. O opintire… şi pune piciorul pe pragul camerei lui Margot, trântind uşa după el.

Tot sângele îi năvăleşte la inimă. Lasă în jos braţele, holbează ochii şi un strigăt plin de durere îi scapă de pe buze.

Vede un pat, cu aşternut elegant, numai dantele, ale cărui perne erau răvăşite, şi lângă pat silueta unei fete, pe care o cunoaşte prea bine…

Ea îl priveşte cu faţa galbenă ca de mort, dibuie cu mâinile după cuvertura de mătase, ca să se înfăşoare, spre a-şi acoperi goliciunea. Zadarnic. El vede picioarele ei goale, braţele ei albe, cămaşa de noapte sfâşiată la gât şi sânul ca de crin, pe jumătate dezvelit.

Nenorocita se înghesuie în firida de lângă pat; e prea târziu ca să mai fugă, nu se poate depărta din colţişorul ei, căci mizerabilii i-au luat şi strictul necesar cu care s-ar fi putut acoperi.

Vederea lui Eberhard, în care spera, să-şi găsească salvatorul, are asupra ei efectul unei arătări înfricoşătoare.

— Eberhard… eu… o, sfinte Dumnezeule… nu mai găsesc cuvinte, ca să-ţi explic… îngână ea cutremurată de groază.

Îşi roteşte privirea prin odaie. Unde-i baroana? Trebuie să fi dispărut în ultimul moment pe a doua uşă. Opera ei diabolică e doar

împlinită!

Contele se ţine de draperie. Ochii parcă stau să-i iasă din orbite. Asta e Margot a lui, fata pudică şi curată, care roşea de obicei la fiecare cuvânt îndoielnic!…

Strânge pumnii şi gâfâie, luptând să-şi recapete respiraţia.

— Nenorocito! Tu, în care mai crezusem până-n ultimul moment, zice el obidit, cum de ai ajuns aici?

— Eu… nu mă privi aşa, Eberhard… o, Doamne Dumnezeule, cum să găsesc cuvinte, ca să-ţi explic!

Şi iată că ea zăreşte pe bărbatul care, zâmbind, a intrat în odaie. O nouă, teribilă, schimbare se petrece cu ea. Vrea să strige; a uitat ce s-a întâmplat cu ea, căci figura aceasta… da. O cunoaşte… a văzut-o în cea mai grozavă clipă din viaţa ea… acel demon şi ucigaş…

— Eberhard, strigă ea ca ieşită, din minţi, apară-mă! Salvează-mă! Omul ăsta e…

— Amantul tău, odorul meu! îi curmă brusc vorba Bergen. Aseară, în *chambre separée*-ul localului de noapte în care ne sărbătoream cunoştinţa, şi după care te-am luat la mine, pentru că îmi ziceai că n-ai locuinţă… de ce nu mi-ai spus îndată că eşti în legătură de dragoste şi cu domnul conte? Aş fi putut lua, atunci, măsurile cuvenite.

Eberhard îşi înalţă deodată bustul. Îşi întinde trupul străbătut ca de un curent electric. Totul s-a sfârşit, Leonie are dreptate: a fost un nerod stupid, orbit de dragoste!

Nu exista altă explicaţie pentru situaţia aceasta, decât aceea că Margot este o fată decăzută.

Deschide gura spre a profera o injurie.

— Ştii ce ai făcut, mizerabilo? Ai călcat în picioare tot ce are un om mai bun în el: mila şi credinţa curată. Şi aşa cum ţi-a zis răposatul meu tată, aşa cum te-au înfierat ceilalţi, îţi zic şi eu: prostituată!

Margot îşi lasă capul pe piept, lovită de groaznicele lui cuvinte. Apoi, îşi ridică ochii plini de lacrimi, gata să implore graţie, mântuire din starea aceasta jalnică… dar un hohot de râs rece din partea baronului îi ia ultimul rest de putere. Era prea mult!

Cu un ţipăt slab, dureros, ea cade la pământ şi Bergen abia mai poate sări la ea ca să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

Fără a se sinchisi de Eberhard, care a căzut pe un scaun, ridică trupul neînsufleţit, pe care-l întinde în pat, potrivind repede cuvertura, astfel că nu se mai vede decât faţa albă, inertă, a sărmanei.

Dar Eberhard nu le mai vede toate astea. El se ridică obosit, ca frânt, trecând pragul ca un lunatec.

Cu un zâmbet diabolic, baronul îl urmează, trăgând uşa după el.

Eberhard îşi revine. Îşi trece mâna peste frunte. Oricât de nesimpatic şi de respingător îi apăruse baronul în toată purtarea lui faţă de Margot, avusese totuşi dreptate: pentru o astfel de creatură nu

se poate bate un nobil un duel.

Respirând adânc, se întoarce spre baronul care păstrează o atitudine rece.

— Am rostit adineauri cuvinte ofensatoare. Îmi ieşisem din minţi, zice el cu greu. Vom mai vorbi noi. Acum trebuie mai întâi să-mi revin!

O, cu câtă greutate îi ieşeau cuvintele din gură! Dar n-are încotro!

Baronul se înclină rece, fără a spune vreun cuvânt.

Şi tot astfel însoţeşte pe conte până afară în hol, unde face semn unui servitor.

Eberhard de Hohenegge pleacă distrus din palat; i se răcise şi ultimul rest de fericire.

Leonie şi-a ţinut făgăduiala, i-a luat în sfârşit, şi pentru totdeauna, vălul de pe ochi.

O ploaie fină se cerne după noaptea vijelioasă, izbindu-l în obraz, dar Eberhard nici că ia în seamă. În urma lui s-a năruit o lume; în palatul care dispare pe după copacii parcului, se află Margot a lui, ca amantă a baronului de Bergen, adunată de pe stradă.

O scârbă şi silă imensă îl năpădeşte; cu un fior de frig în oase, păşeşte în stradă, unde mai aşteaptă automobilul, şi tot înfrigurat se lasă dus înapoi la gară.

Falsul baron Bergen stă de ascultă un timp până ce paşii contelui nu se mai aud, apoi se întoarce în camera de culcare a lui Margot.

— Pe ăsta ştiu că l-am dat gata! râde el.

Lângă patul în care zace leşinată Margot, stă cu braţele încrucişate, Leonie de Brissac.

— Ei, comoara mea, te am în mână! o ironizează ea. Acum desigur, domnul conte o să renunţe la ideea de a te face contesă!

Bergen îi stă la spate.

— Comedia a fost jucată bine, nu? Întocmai după dorinţa ta? întreabă el râzând.

Leonie dă din cap şi întinde mizerabilului mâna, arătând pe Margot.

— Şi acum poţi face cu ea orice pofteşti! Nu mai am nevoie de ea!

— Sper şi eu, căci a doua oară focul ar fi prea riscat! A lipsit decât un fir de păr ca domnul conte al tău să mă provoace la duel! Creatura asta mi-e în orice caz prea periculoasă, ştie prea multe despre Masca-Roşie! răspunde el.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Treaba mea! Acum să încheiam socoteala. Mi-am făcut treaba. În posesia cui se află Inelul Morţii?

— E în mâinile poliţiei.

— Ce ghinion! Dar cine l-a găsit?

— Comisarul. L-a luat cu el în dimineaţa înmormântării. De ce ai

făcut prostia să-l pierzi pe după perdea?

Masca-Roşie o priveşte posomorât.

— Dacă asta e singura noutate ce mi-o poţi aduce, apoi ies păcălit din acest târg.

— Da? Asta e părerea dumitale? Află însă de la mine că până în ceasul acesta, n-am încă siguranţa că voi fi contesă de Hohenegge, căci chiar ieri contele de Hohenegge a voit să desfacă logodna noastră… de dragul creaturii acesteia. Dar de acum va fi al meu!

— Fireşte, al tău cu toate milioanele lui, asta e de la sine înţeles! Ţine-l bine şi, de îndată ce vei fi contesă şi moştenitoare…

— Vorbim noi mai târziu despre asta! îi taie vorba Leonie. La revedere! Mă întorc la Hohenegge ca să profit de situaţie!

Ştie că Margot e menită morţii, dacă pleacă şi o lasă în mâinile lui.

Margot face o mişcare uşoară.

Bergen se apleacă cu repeziciunea fulgerului asupra ei. Trebuie să lucreze repede, încă înainte ca Margot să se trezească.

Cu braţele-i muşchiuloase, ridică trupul nemişcat al sărmanei şi iese repede pe uşa cea mică de care se folosise adineaori Leonie.

Capul nenorocitei zace din nou inert pe umărul lui.

Îndată după sosirea sa, Bergen a făcut o inspecţie amănunţită prin încăperile vechiului palat.

Cunoaşte fiecare scară, fiecare odaie, oricât de tainică.

De asemenea, şi gangul îngust, dosnic, îi e cunoscut.

Cu mâna liberă, deschide o uşă grea, ferecată, ce duce într-o pivniţă.

Alunecă repede pe scări, în adâncime. Peste tot domneşte tăcere mormântală. Nu se percepe nicio mişcare. Apoi, deodată, se aude, ca din mare depărtare, un strigăt înăbuşit de ajutor, care se stinge curând.

După zece minute, apare Masca-Roşie pe ultima treaptă, de sus.

Dar vai, ce înfăţişare avea! Faţa i se decolorase cu totul: o dâră de sânge i se prelinge pe tâmplă, picurând în jos şi formând pete roşii pe rufele albe. Strânge pumnii, surescitat. Dar apoi, recăpătându-şi calmul, închide prevăzător uşa cea grea, întorcându-se pe drumuri lăturalnice în camerele sale.

Oare îi sunase lui Margot ceasul din urmă, colo jos în adâncime, acum când fusese predată fără de scăpare în mâinile duşmanului ei?

Capitolul 18 – „Ochi-de-Pisică” şi „Vipera”

În celula arestului preventiv sta de câteva zile Erwin von Bergen, adevăratul moştenitor al decedatului baron Bergen.

Parcă se năruise cerul peste dânsul, când, la apariţia sa în palatul părintesc, comisarul de poliţie îi pusese mâna pe umăr, declarându-l

arestat; dar spaima-i crescu şi mai mult la ştirea că bătrânul baron a murit şi că altul îi luase locul, un om pe care nu-l văzuse încă niciodată în viaţa sa.

Şi la jalea pentru tatăl, pe care nici nu-l lăsaseră să-l vadă, care fusese înmormântat fără de prezenţa fiului, se adăuga chinul că nu putea găsi crezare la autorităţile poliţieneşti.

La început, luă toate drept un vis urât. Dar apoi, când i se atribuiră mai multe crime pe care le-ar fi săvârşit în străinătate sub numele unui individ suspect, aşa numitul Mască-Roşie, protestă cu toată energia.

Încă în palat, la arestarea sa, şi l-a închipuit pe tânărul elegant care-şi zicea baron de Bergen, ca pe un şarlatan rafinat, care poate că, în unire cu Masca-Roşie, a dat lovitura. Dar poliţiştii clătinau neîncrezători capul.

Celălalt Bergen rămăsese rece şi neclintit şi se rugase atâta numai: să fie scutit de prezenţa „omului" acestuia.

Cu toată împotrivirea sa, consternat la culme, Erwin fu închis într-o celulă a arestului preventiv, unde căzu jos ca distrus.

Fatalitatea îl urmărise din primul moment în care păşise în Berlin, de parcă s-ar fi prins un blestem de paşii lui. Cine era şarlatanul? De ce nu-l credeau mai mult pe el, fiul, decât pe celălalt?

Ceru să vadă pe judecătorul de instrucţie şi i se împlini dorinţa fără întârziere.

Fu ascultat de reprezentantul justiţiei, cu un zâmbet rece, ironic.

— Susţii aşadar, că ai fi baronul de Bergen? întrebă magistratul.

— Eu sunt acela; ani de-a rândul am stat departe, dar la urma urmelor m-am împăcat cu tatăl meu şi mă aştepta.

— Şi n-ai vrea să ne dezvălui cine e atunci celălalt domn din palatul Bergen?

— Asta n-o ştiu! În orice caz, un şarlatan!

— Am încă răbdare cu dumneata, cu toate că ştim destul de sigur pe cine avem în faţa noastră. De astă dată ai căzut într-o cursă! Cu ce-mi poţi dovedi afirmaţiile dumitale?

— Posedasem câteva scrisori ale tatălui meu, de asemeni şi actele mele autentice, cu toate că trăiam în străinătate sub un nume de împrumut, declară Erwin. Avusesem intenţia să mă duc încă în seara sosirii acasă, la tata, când am fost atras la o întâlnire misterioasă. Vestea pe care urma s-o primesc ar fi fost, după cum suna scrisoarea, hotărâtoare pentru tot viitorul meu.

— Şi te-ai dus la locul hotărât?

— A fost, în tot cazul o prostie, căci sunt încredinţat că acolo fusese pusă la cale dispariţia mea pe vecie. Vreo întâmplare oarecare împiedicase însă, executarea planului şi, astfel, m-am întors destul de târziu, cu o trăsură, la hotelul meu.

— Foarte romantică povestire! zise cu ironie judele. Cine, oare,

putea să se gândească să-ţi curme viaţa?

— Mă gândesc că tocmai omul care şi-a însuşit numele meu! De asta m-a încredinţat şi întâmplarea din hotel.

Şi, la cererea judecătorului, descrise atacul, arătând că asasinul se furişase într-un chip oarecare din camera alăturată, dar că nici de astă dată nu putuse reuşi să săvârşească omorul.

— Astea le-ai visat probabil, fu răspunsul. Ar fi trebuit să descoperi dimineaţa un fapt cât de mărunt.

— Şi chiar l-am descoperit, domnule judecător! În clipa în care voiam să mă legitimez în holul palatului, am văzut spre marea mea groază, că-mi lipsea portofelul, în care se aflau toate actele mele de identitate.

— Desigur că aceleaşi, pe care tânărul domn baron Bergen s-a grăbit de bunăvoie să le înfăţişeze funcţionarilor noştri, pe când dumneata voiai să pătrunzi cu de-a sila în palat?

— Desigur că aceleaşi… Mi-au fost furate şi acum nu mai posed nicio hârtie cu care să mă legitimez.

Judele ridică din umeri, zâmbind.

— De ce nu voieşti să ne cruţi nu prea mica osteneală, de a-ţi dovedi, punct cu punct că nu eşti nimeni altul decât omul care e cunoscut şi căutat la Paris sub numele de Masca-Roşie?

— Nu ştiu cine e criminalul acela, dar n-am nimic de-a face cu el! strigă Erwin revoltat. Moştenirea tatălui meu este în mâna unor şarlatani şi, dacă nu izbutiţi să scoateţi curând adevărul la lumină, apoi într-o bună zi omul acela va dispărea împreună cu milioanele.

Nu-şi poate stăpâni enervarea ce creşte din moment în moment. Dar judelui nu-i pasă…

— Stărui, vasăzică, în declaraţiile dumitale fantastice? Bine. Să-l luăm, dar, la cercetare pe patronul hotelului – sau, mai bine, nu ne-ai putea indica, cu cine te-ai mai întâlnit azi-noapte? Nu ţi s-a întâmplat absolut nimic?

Erwin îşi aminteşte de ciudatul incident cu femeia rănită şi cu tânăra fată. Descrie amănunţit întâlnirea.

Judele îl ascultă neîncrezător.

— Ce mai inventezi şi dumneata? Dacă azi-noapte o femeie ar fi fost atacată şi greu rănită, poliţia ar fi prins până acum de veste. Dar nu s-a semnalat nimic.

Erwin îl priveşte surprins.

— E de neînţeles, murmură el. Din nefericire, nu-mi mai pot aminti nici strada, nici adresa. Pare că mă urmăreşte un destin nenorocit!

— Şi desigur că nu ai nici cunoscuţi din trecut, care să te poată recunoaşte?

— Nu, lipsesc de prea multă vreme.

— Îmi închipuiam eu. Deocamdată, regret că nu pot acorda nicio

crezare indicaţiilor dumitale. Domnul baron de Bergen s-a legitimat în mod perfect; chiar unul din bătrânii servitori a declarat că-l recunoaşte a fi stăpânul cel tânăr. Între timp însă, am trimis o adresă şi autorităţilor poliţieneşti pariziene, prin care le cer anumite informaţii şi răspunsul poate sosi dintr-un moment într-altul. Sau poate că voieşti să recunoşti dumneata însuţi că vii direct din Paris?

— Am fost, desigur, la Paris, dar ce are asta a face cu chestia mea?

— O, doar prea puţin! Tare aş vrea să ştiu dacă Masca-Roşie, al cărui nume adevărat nu-l cunoaştem încă, din nefericire, nu se află cumva tocmai… în călătorie de afaceri!

Un funcţionar inferior intră în cabinet.

— Telegrama din Paris, domnule judecători anunţă el.

— Ei, ia să vedem! strigă judele, desfăcând hârtia.

„După indicii sigure, Masca-Roşie s-a îndreptat spre Berlin”, citeşte el cu glas tare, examinând deasupra foii, mina ce-o face Erwin. *„Criminalul trebuie să fi ajuns acolo cam la 28 ale lunii curente”*.

— Dar eu sunt aici abia de ieri strigă enervat tânărul baron.

Magistratul zâmbeşte din nou.

— Ca baron de Bergen vrei să spui! Ca Masca-Roşie ai doară ascunzătorile dumitale, pe care, din nefericire, nu le-am putut încă descoperi!

— Sfinte Dumnezeule, nu există oare nimic, ca ar putea încredinţa autorităţile că săvârşesc o groaznică eroare?

— Deocamdată nu, dar mai aşteaptă. Poate că te voi confrunta curând cu o persoană care ne va spune îndată, dacă s-a comis vreo eroare.

— Şi cine e persoana aceea?

— Vipera răspunde magistratul, râzând. Te pricepi perfect să joci teatru. Dar îţi poţi face în voie plăcerea încă un timp. De scăpat tot nu scapi, avem noi grijă de asta. Oare dumneata să nu fi văzut, într-adevăr, niciodată pe vechea, cunoscuta agentă secretă pariziană, numită Vipera?

— Vă rog, duceţi-mă înapoi în celulă! cere Erwin gâfâind. Simt că înnebunesc dacă mai urmează acest interogatoriu înjositor.

— Dorinţa îţi va fi împlinită. Când voi avea nevoie de dumneata, ordon eu să fii adus iar.

Un sunet al clopoţelului şi Erwin de Bergen este dus înapoi în închisoare. Parcă i se clatină pământul sub picioare.

Judecătorul însă izbucneşte într-un hohot de râs.

— Ce şarlatan rafinat! Se ţine bine! O să renunţe însă repede la sistemul de a face pe neştiutorul, când o vedea că nu-i foloseşte la nimic. Citeşte pentru sine restul telegramei, pe care-l trecuse adineauri sub tăcere.

„Vipera, agenta noastră, se află de altminteri pe urmele lui, şi, cum ea e

una dintre puţinii care îl cunosc la faţă, va fi de un real serviciu poliţiei de acolo”.

— Aşteaptă, banditule, zice judecătorul clătinând capul. La asta desigur că nu te prea aştepţi. De cum s-o anunţa agenta, o să fiţi confruntaţi.

Trecură câteva zile fără ca agenta să se arate.

Tot atât de puţin se schimbă ceva în atitudinea celui arestat, doar paloarea feţei sporise, şi, adesea, el rămânea cu privirea tulbure, aţintită în gol, trădând adâncă deznădejde.

În vremea aceasta, se discutase mult între agenţii poliţiei şi despre întâmplările descrise, întâlnirea lui Ochi-de-Pisică cu Masca-Roşie în hotelul Călăului şi dispariţia acestuia.

Individul acesta misterios poseda ciudăţenia ca adesea, într-o singură noapte, să apară în punctele cele mai diferite şi să lase pretutindeni urmele sale criminale.

Aşa se întâmplă şi de astă dată.

Hartenberg fu pus, fireşte, faţă-n faţă cu cel arestat: Erwin de Bergen. Dar el nu-l văzuse pe criminal decât cu mască, nici măcar culoarea ochilor n-ar fi putut-o indica cu siguranţă; doar vocea i-ar fi putut-o recunoaşte.

Erwin trebui să vorbească tare, încet, să strige, dar Ochi-de-Pisică ridică doar din umeri şi plecă tăcut. Nu recunoscuse în cel arestat pe Masca-Roşie, dar voia mai întâi să fie sigur de aceasta, aşa că nu spuse nici da, nici nu.

Cu atât mai zelos însă, căuta în tăcere urmele misteriosului individ.

Şi atunci veni, deodată, vestea găsirii Inelului Morţii şi Hartenberg fu chemat numaidecât la şeful său. Bănuiala de crimă care plana asupra îngrijitoarei bătrânului conte, Margot Ernemann, era înlăturată. Găsirea inelului dovedea că Masca-Roşie era amestecat şi în această crimă misterioasă.

— Dacă nu izbuteşti să pui mâna pe mizerabil, apoi trebuie să renunţăm la speranţa asta! exclamă şeful poliţiei. Individul ţi-a jucat, ştiu, o farsă sângeroasă, şi n-ai să i-o uiţi!

Hartenberg zise cu voce aproape stinsă:

— Excelenţă, nu mai am decât această unică datorie şi am s-o împlinesc; când? – asta n-aş putea-o spune în niciun caz.

Puţină vreme după aceea, se produse oarecare fierbere la prefectura poliţiei: Agenta franceză, numită „Vipera”, sosise. Când se anunţă ceru să vorbească numai cu Şeful poliţiei, cerere ce-i fu acordată fără întârziere. Hartenberg nu era de faţă, cu toate că tare ar fi vrut să ştie ce veşti aducea vestita colegă şi, înainte de toate, dacă va recunoaşte în cel arestat pe Mască-Roşie.

Pe înserate, o trăsură închisă intră în curtea prefecturii; din ea

coboară o doamnă îmbrăcată în negru, cu un văl des pe faţă, care se sprijină greu de braţul însoţitorului său. Într-un cabinet încăpător, elegant mobilat, şeful poliţiei secrete berlineze primeşte pe Vipera. E cam dezamăgit de aspectul ei şubred. Însoţitorul ei se legitimează şi el ca agent al poliţiei franceze şi, în urma cererii detectivei, poate lua şi el parte la întrevedere.

Agenta îşi ridică încet vălul des şi şeful poliţiei zări un chip palid ca de mort.

Surprins, face o mişcare de uimire. Asta să fie renumita poliţistă secretă? Cu neputinţă!

Dar îndată primeşte o explicaţie neaşteptată.

— Vă rog să-mi daţi voie să mă aşez, Excelenţă, zise ea, după primele câteva cuvinte. Sunt… rănită!

Şeful poliţiei sare în sus.

— Rănită? Doamnă nu m-am gândit la aceasta! De aceea, vasăzică…

— Slăbiciunea mea, nu-i aşa? zice zâmbind Vipera.

Apoi deschide ochii mari, tăioşi, sfredelitori până în adâncul sufletului.

— Dar, nicio grijă. Până-n câteva zile sunt iar restabilită şi atunci îmi voi fi recăpătat vechile puteri.

— Sunteţi rănită! Dar nu… în exerciţiul funcţiunii? întrebă şeful.

— Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept şi m-a lăsat ca moartă pe podul M…

Acum surprinderea şefului poliţiei e şi mai accentuată.

— Când s-a întâmplat atacul acesta? exclamă dânsul.

— Acum câteva zile. N-am voit ca autorităţile să afle ceva despre asta şi de aceea n-am anunţat nimic. E mai bine ca mizerabilul să mă creadă moartă..

— Şi acum?

— Am aflat sau, mai bine zis, poliţştii parizieni mi-au comunicat că Masca-Roşie ar fi fost prins, pe când era gata să dea o nouă lovitură.

— Aşa şi este! Criminalul s-a dat drept fiul decedatului baron de Bergen şi a fost arestat chiar în clipa în care se prezentase la palatul în care tocmai se instalase adevăratul baron de Bergen.

— Vă pot ruga să-mi daţi amănunte mai precise, Excelenţă? zise calmă Vipera.

Şi pe când şeful poliţiei îi descrie în câteva cuvinte măsurile luate până-n prezent, femeia priveşte, tăcând, în pământ.

Apoi ridică iar capul.

— Vă pot spune sincer părerea mea?

— Vă rog chiar!

— Bine. Poliţia dumneavoastră a săvârşit o mare eroare. Aţi arestat, cum am mai susţinut, un om cu totul nevinovat, iar acela care

s-a instalat în palatul Bergen nu e nimeni altul decât Masca-Roşie însuşi!

Şeful poliţiei zâmbeşte discret.

— V-ar veni cam greu ca să dovediţi asta, doamnă, răspunde el.

— Sunt foarte sigură de afirmaţiile mele, zice Vipera cu convingere. Masca-Roşie a aflat prin agenţii săi – şi el are legături pretutindeni – despre întoarcerea fiului pierdut, căruia baronul bolnav voia să-i ierte totul. Planul lui a fost repede gata. Bătrânul baron posedă o avere foarte mare care trebuia să cadă în mâinile demonului acesta. El era informat cu precizie asupra sosirii tânărului baron; a pus să fie urmărit şi i-a trimise un bilet ticluit cu dibăcie, prin care era poftit la o întâlnire. În vremea asta el s-a şi instalat în palatul Bergen, unde a fost recunoscut ca fiul pierdut.

— Uitaţi că bătrânul baron a murit în aceeaşi noapte în care-şi aştepta fiul!

— Când Masca-Roşie păşeşte pragul unei odăi, atunci şi moartea merge lângă el, zice rece Vipera.

— Nu veţi fi crezând cumva…

— …că el l-ar fi omorât pe baron, care şi aşa era destul de bolnav? Desigur! Câteva picături de morfină erau prea de ajuns… O nimica toată pentru diavolul acesta!

— La asta nu s-a gândit încă nimeni, dar… dacă deducţiile dumitale ar corespunde adevărului, ar putea fi cu putinţă.

— Să mergem mai departe. La întâlnirea dată, adevăratul Bergen trebuia să dispară de asemenea. Cine s-ar fi sinchisit de un cadavru făr' de nume, într-un colţ oarecare al marelui oraş? Căci e cert că trebuia jefuit acolo de toate hârtiile ce-i dovedeau identitatea. Aici, în Berlin, el era doar necunoscut. Dintr-o întâmplare oarecare atentatul n-a izbutit, probabil că Masca-Roşie a fost împiedicat; destul că, el sau unul din complicii săi, şi-a luat o cameră în hotelul unde trăsese tânărul baron, căutând să-i izbutească lovitura ce-i fusese zădărnicită în primul moment. Mai întâi de toate trebuia pus mâna pe hârtii. Lucru pe care l-au şi făcut…

— Uitaţi că hotelierul pusese să fie trezit clientul din camera alăturată şi că acela, un domn bătrân şi ramolit, s-a legitimat ca fiind din Dresda!

— O întrebare, Excelenţă: domnul acela bătrân, ramolit, mai e pe undeva?

— Nu, a plecat demult!

— Mi-am închipuit eu. Un individ ca Mască-Roşie e în stare de deghizări şi mai desăvârşite! Trucul a reuşit, vasăzică! În vremea asta şi sosise la autorităţile poliţieneşti o anonimă, care vestea cum că un criminal internaţional, probabil Masca-Roşie, se va instala în palatul Bergen, spre a da o lovitură. Atât a fost de ajuns spre a posta acolo

câţiva agenţi. Şi a doua parte a izbutit şi ea… Doar un amănunt a uitat mizerabilul: că eu care-l cunosc, care-l urmăream pas cu pas n-am murit, ci trăiesc spre a-l preda călăului!

Şeful poliţiei n-avu încotro şi trebui să admire perspicacitatea detectivei. Dar în gând era întrucâtva indispus că străina i-o luase înainte.

— Ne putem încredinţa îndată, zise el. Arestatul poate fi adus în faţa dumitale.

— Vă rog chiar, deşi aproape că nici n-ar mai fi nevoie, căci sunt foarte sigură de ceea ce afirm. Dar vă mai rog ceva: chiar dacă recunosc că cel arestat e un străin, iar nu Masca-Roşie, încă trebuie să mai fie ţinut ascuns – aşa cere interesul afacerii –, până ce va fi arestat veritabilul răufăcător.

— Voi da cu plăcere ordinele pe care dumneata le găseşti bune.

Un agent primeşte însărcinarea să-l aducă pe arestat. Vipera, la rându-i, e condusă de însoţitorul ei – în care recunoaşte pe doctorul, care a tratat-o după atacul suferit – într-o odaie alăturată, a cărei uşă e mascată de o draperie, astfel că detectiva poate vedea trăsăturile celui arestat fără ca ea să fie văzută.

După câteva minute apare Erwin.

— Agenta pariziană, cu care vei fi confruntat, şi-a anunţat sosirea, începe şeful poliţiei. Poate ca mâine chiar să şi fie aici. Ai putea uşura mult sarcina judecătorului de instrucţie dacă ai declara acum liniştit, că eşti aşa-numitul Masca-Roşie! Chibzuit-ai lucrurile?

Erwin respiră uşurat.

— Slavă Domnului, în sfârşit va ieşi la lumină nevinovăţia mea! strigă el.

— Rămâi la afirmaţia dumitale că eşti Erwin de Bergen?

— Da… de o mie de ori, da!

Şeful face un semn agentului.

— Du înapoi pe arestat în celulă! ordonă el. Peste puţină vreme o să se facă lumină în chestiunea aceasta!

De astă dată Erwin urmează pe gardian cu sufletul înviorat. Pare-se că şi şeful şi-ar fi schimbat părerea.

Vipera apare la braţul însoţitorului său. Zâmbeşte.

— Nu este Masca-Roşie, este tânărul care m-a luat în trăsură în noaptea atacului, ducându-mă la locuinţa mea de aici. Masca-Roşie se află în palatul Bergen!

— Aşadar, totuşi! exclamă şeful poliţiei secrete. Şi, acum, ce-i de făcut?

— Puneţi pe cei mai dibaci detectivi ai dumneavoastră să supravegheze palatul… sau, mai bine, nu dispuneţi nimic, iau eu măsurile cuvenite. Numai de n-aş fi aşa de slabă!

— Vă pot pune la dispoziţie un om, pe cel mai bun, cel mai isteţ

detectiv pe care-l posedă Berlinul!

— Da, asta ar fi o idee. Cum îl cheamă pe omul acela?

— Noi îi zicem Ochi-de-Pisică. Adevăratul lui nume e rostit foarte arareori pe aci. Dar ce facem acum cu adevăratul baron Bergen?

— Din nefericire, mai trebuie să rămână două-trei zile în arest. Altfel, Masca-Roşie ar prinde îndată de veste şi ar dispărea, dacă l-aţi elibera pe baron. Nimeni nu ştie încă deocamdată nimic şi oricât mi-ar părea de rău că nu i se poate reda omului nevinovat libertatea, aici e în joc o problemă importantă: să se evite tot ce ar putea servi ca avertisment celuilalt din palatul Bergen.

— Fie! aprobă şeful poliţiei. Îmi iau eu răspunderea acestei mici ilegalităţi. Dar cum să punem mâna pe Masca-Roşie? La urma urmelor, cel mai bine ar fi să pătrundem în locuinţa lui, pur şi simplu. Doar nu e pregătit.

— Pe cât ar părea, planul acesta are în sine toate şansele de reuşită, răspunse Vipera, gânditoare; totuşi v-aş sfătui să nu-l urmaţi. Un individ aşa de şiret ca Masca-Roşie e întotdeauna prevăzător. Cunoaşte detectivul dumneavoastră mai de aproape chestiunea?

— Da, mai mult: e chiar implicat personal!

— Personal?

— Da, prinsese pe mizerabil în cursă, toate ieşirile fuseseră împresurate, ar fi fost de ajuns un ţignal ca să se pună mâna pe bandă… când Masca-Roşie îi jucă o festă, cum numai unui ca el e în stare!

— Şi anume?

— Foarte simplu. Sub un nume oarecare, sedusese pe fiica detectivului şi o ţinea la el ca zălog. Tocmai voia Ochi-de-Pisică să dea semnalul, când Masca-Roşie i-a declarat cu cel mai mare calm ce a făcut, arătându-i un mic colier pe care-l luase victimei sale şi spunându-i că, în caz că el nu se întoarce la o anumită oră, unul din complicii săi, care l-ar urma şi-n iad, are ordin să sucească gâtul bietei fete!

— Mii de draci! Şi ce-a făcut omul dumitale?

— L-a lăsat pe ticălos să scape, cu toate că-i jurase demult pieirea.

Vipera ridică din umeri.

— Admit că detectivul dumneavoastră se afla într-o situaţie groaznică, dar era în exerciţiul funcţiunii şi…

— Voiţi să susţineţi că, într-un caz analog, aţi fi sacrificat mai bine pe fiica dumneavoastră, doamnă?

Vipera îşi muşcă buza de jos. Apoi, aproape fără de voie, poate şi pentru că era geloasă pe renumele colegului ei, rosti cu asprime:

— Da, desigur că aş fi făcut-o!

Şi, până ce şeful poliţiei să fi putut da un răspuns, răsună în dulapul din perete bătaia caracteristică.

Un zâmbet ironic alunecă peste faţa şefului.

— Vă dau prilejul să spuneţi aceasta personal lui Ochi-de-Pisică. Tocmai se anunţă.

Zicând aceasta, se îndreptă spre dulapul din perete şi-l deschise.

Hartenberg intră în cameră, îmbrăcat ca un oarecare funcţionar de cancelarie.

— Bună seara, Excelenţă! zice el.

N-a văzut încă pe Vipera şi pe însoţitorul ei, amândoi stând în fundul biroului.

— Aduci ceva nou? întrebă şeful.

— Da! Trădare în lagărul lui Masca-Roşie! Bergen cel arestat aici e nevinovat, Masca-Roşie se află în palatul Bergen, şi mâine-noapte îl predau în sfârşit călăului!

— Ah! Asta o va interesa grozav pe doamna de colo!

Hartenberg se întoarce cu repeziciunea fulgerului. Nu e singur? Femeia de pe scaun s-a ridicat, faţa ei palidă ca de mort ţinteşte pe detectiv, buzele ei tremură.

— Acesta… acesta e…?

— Ochi-de-Pisică! zice şeful poliţiei.

— Dar ce aveţi?

Cu un sunet horcăitor, agenta cade înapoi pe scaun. Nici însoţitorul ei nu ştie ce să creadă despre incidentul acesta.

Hartenberg stă cu bustul plecat înainte, un tremur uşor îi înfioară tot corpul. Dar cu o putere supraomenească se stăpâneşte.

A recunoscut-o pe străină… cum a recunoscut şi în noaptea aceea chipul la fereastră… Ştie că aceasta e femeia care a adus nenorocire asupra vieţii sale!

Dar ce caută ea aici? El nu trebuie să se trădeze, chiar de i-ar fi dat să audă lucruri ce i-ar sfâşia sufletul.

Poate că a auzit că Margot a murit şi vine să ceară cadavrul găsit. Va susţine şi faţă de ea drept adevăr substituirea: Margot e moartă!

Dar nu; atunci ea ar trebui să spună cine e, cum de se crede îndreptăţită să ceară pe Margot Hartenberg!

— Cine… e doamna? rosteşte el şovăitor. N-o cunosc!

— Cred şi eu, dragul meu Hartenberg, răspunde şeful poliţiei. Este colega dumitale pariziană, doamna Antoinette Vacher, supranumită Vipera!

Capitolul 19 – Terenul se clatină

Masca-Roşie se plimbă neliniştit prin eleganta cameră de lucru a palatului Bergen. O cută adâncă brăzdează fruntea ciudatului, misteriosului om. Pare-se că ceva neplăcut îl preocupă. Apoi se opreşte iar şi strânge mânios pumnii, mormăind cuvinte neînţelese.

— Vedem noi, zice el în sfârşit, aşezându-se la birou.

Afară începe să se întunece. Hector Rammont apasă butonul electric şi luminile se aprind.

Trec zece minute. Apoi se aude un zgomot uşor la uşa secretă, pe care omul prevăzător şi-a construit-o special.

Masca-Roşie se ridică liniştit şi deschide.

Este Joe, individul pe care Rammont pune cel mai mare temei, căci e şi cel mai şiret şi cel mai curajos, un individ care nu se dă în lături din faţa niciunei primejdii chiar de-ar fi să ia captiv pe însuşi şeful poliţiei.

— Ai ceva ştiri sigure? întrebă Masca-Roşie, aşezându-se iar în fotoliul de la birou.

Joe ridică din umeri.

— Fata e a naibii de vicleană, n-o poţi prinde aşa de uşor cu ocaua mică pe Aranka.

Masca-Roşie sare furios în sus.

— Sunteţi nişte măgari cu toţii! Când e vorba de făcut ceva repede şi sigur, n-ai pe cine te bizui. Presupuneri? Dac-aş pune vreun preţ pe aşa ceva, n-aş avea nevoie de ajutorul vostru! În cazul ăsta aş fi redus fata – pur şi simplu – la muţenie.

Joe, foarte simplu şi foarte modest îmbrăcat, de cum şi-a făcut intrarea în palat, nu s-a uitat decât cu coada ochiului la maestrul lui, fără să riposteze ceva la cuvintele insultătoare ale acestuia.

— Eu am făcut tot ce a fost cu putinţă, şefule! zice el calm. Garoafa-Neagră e teribil de geloasă pe orice femeie de care dumneata te apropii, şi femeile geloase sunt şi au fost întotdeauna periculoase. Dacă cea care a trădat întrunirea noastră la hotelul Călăului a fost ea sau altcineva… nu se poate dovedi!

În tot timpul acesta, Masca-Roşie priveşte ţintă în pământ.

— Există un element oarecare între voi, care joacă pe trădătorul şi care trebuie exterminat! murmură Rammont. Cu propriile mele urechi l-am auzit pe Ochi-de-Pisică spunând asta. Probabil că poliţia nu posedă încă indicii suficiente, căci altminteri ne-ar fi făcut o vizită în vechiul cartier. Dar a fost o femeie, aceea care a trădat întrunirea şi care voia să provoace arestarea mea. Când mă gândesc că doar cu puţin înainte am adus-o pe cealaltă în cartier şi am pus s-o păzească în camera de jos…

Se întrerupe.

— Nu… nici asta nu coincide! O adusesem abia cu o seară înainte! Dac-ar fi Garoafa-Neagră, apoi ea trebuie să-şi fi pus mai demult în gând să mă distrugă! Ai supravegheat-o?

— Cu străşnicie! Mai ales azi n-am scăpat-o o clipă din ochi. De trei ori m-am schimbat, căci fata asta e deşteaptă şi isteaţă ca niciuna!

— Când a plecat Aranka de acasă?

— Cam pe la zece dimineaţa. A luat o trăsură şi a făcut o plimbare pe „Unter den Linden”[2]; eu după ea, fără ca să fi mirosit ceva. În scopul acesta, mi-am împrumutat de la un servitor al casei un mic automobil de transport. Pentru douăzeci de mărci, ce nu face un biet pârlit de-ăsta, mai ales că nu ştie la ce serveşte! La o cârciumă, din Chausseestrasse mă aştepta servitorul. Fireşte că m-a luat drept un coleg, căci purtasem de grijă să-mi procur costumul potrivit.

Masca-Roşie aprobă din cap.

— Bine, şi mai departe?

— Aranka şi-a făcut câteva târguieli de toaletă, – avem doar bal astă-seară, – deci aceasta n-avea nicio importanţă. În cele din urmă, s-a dus la Gerson să-şi aleagă o rochie elegantă de mătase, pe care o vom putea admira, probabil, astă-seară. Am fost mereu în preajma ei, fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială. După ce şi-a terminat târguielile, trăsura a dus-o în Friedrichstrasse, apoi în Leipzigerstrasse şi a coborât în sfârşit la restaurantul „Traube”. După puţin timp am urmat-o, am trecut prin local, ca şi cum aş fi avut de făcut o comandă şi am văzut-o şezând singură la o măsuţă. Era încă devreme, deci nu erau încă mulţi consumatori. Ca să nu-i trezesc vreo bănuială, m-am retras repede, am lăsat undeva automobilul prin apropiere, la loc sigur, şi m-am dus cu tramvaiul acasă, căci nu stau departe de acolo. M-am schimbat repede şi, după o jumătate de oră, am intrat din nou în local ca un fecior de bani gata, elegant, cu o barbă sură, bine îngrijită. Ochelarii pe care mi i-am pus m-au făcut şi mai de nerecunoscut şi, astfel, am putut trece pe lângă masa Arankăi, fără ca ea să mă fi recunoscut. Nu mai era singură acum: un domn se aşezase la masa ei. Dar nici aceasta nu e ceva surprinzător, căci Garoafa-Neagră e frumoasă şi se pricepe să atragă cu jocul ochilor ei. Cei doi vorbeau foarte animat; râdeau tare şi nici că mă luau în seamă, deşi şedeam la o masă vecină. Puteam chiar înţelege cuvânt cu cuvânt ce vorbeau. Prostii, linguşeli ale domnului, nu prea tânăr nici el, care căuta o aventură în restaurant!

— Şi apoi? Mai departe?

— Domnul a plecat mai întâi; era foarte aprins şi a sărutat mâna Arankăi. Se înţeleseră să se mai întâlnească într-o zi a săptămânii; după cum am mai auzit, azi, spunea Garoafa-Neagră, n-ar fi liberă.

— Şi l-ai urmărit pe omul acela?

— Nu, am crezut că e mai important s-o supraveghez mai departe pe Aranka.

— Poate că tipul acela era un spion? Poliţia lucrează tot aşa de bine ca şi noi în materie de deghizări dibace.

— M-am gândit şi eu că ar fi fost bine să nu-l scap din ochi nici pe acela; dar era cu neputinţă, căci eram singur. Aranka ar fi putut face în vremea asta, ceva care s-o trădeze!

— Afurisită treabă, că în asemenea cazuri nu sunt întotdeauna doi oameni la dispoziţie! zise Masca-Roşie scrâşnind.

— După un sfert de oră, a plecat şi Garoafa-Neagră. Mi-a aruncat doar o privire în treacăt, dar nu m-a recunoscut. A plecat cu automobilul la domiciliul ei şi s-a culcat. Am văzut-o trăgând perdelele de mătase la ferestre. Până acum o jumătate de oră am supravegheat etajul şi uşa ei, ba din stradă, ba de la scară. Uşor n-a prea fost, căci trebuia să mă feresc să nu bată la ochi manevra mea. Nu s-a întâmplat nimic care să poată trezi bănuieli. Dacă Garoafa-Neagră joacă într-adevăr pe trădătoarea, apoi desigur că se pricepe, nu glumă. O dată măcar tot ar fi trebuit să se dea de gol!

Masca-Roşie se ridică şi se plimbă încruntat, încoace şi încolo prin odaie. Vânătaia cu care Rammont se alesese în pivniţă, abia de se mai vede, căci pieptănătura o acoperă aproape în întregime.

— Toate bune! murmură el, numai de n-aş avea în mine simţământul că dansăm pe un mic vulcan. Presimt ceva... ceva ce miroase a trădare, şi nu pot pune mâna pe câinele care se poartă cu asemenea gânduri! Nici de la arestul preventiv unde, şade celălalt Bergen, nu mai vine nicio ştire. Ar fi trebuit să mă mai interogheze o dată!

— N-ar fi mai bine să ne ridicăm tabăra de aci din Berlin, maestre? propuse Joe.

Masca-Roşie nu răspunde îndată. În cele din urmă ridică, îngândurat, capul.

— Mai cântăresc eu chestiunea. Vesteşte pe ceilalţi, în afară de Aranka, să fie în aşteptarea unui semn al meu. Dacă bancherul meu îmi va fi procurat cele două milioane şi lovitura pe care o plănuim pentru astă-seară izbuteşte… e cu putinţă să dispărem pentru un timp oarecare, din locurile acestea.

— Încotro o pornim de astă dată, maestre?

— Vă dau eu indicaţii la timp. Lasă-mă singur; am de lucru!

O clipă mai târziu tovarăşul şi dispăruse.

Masca-Roşie sună. Un servitor intră şi-l urmează pe „domnul baron” în camera de toaletă.

După un timp oarecare, Rammont apare iar, elegant, în toaletă de bal.

— Trăsura! porunceşte el scurt.

Se întunecă tot mai mult; el trece în trăsura deschisă, pe poarta de fier a micului parc din fata palatului, pornind spre cartierul de Vest.

Se opreşte în dreptul unei clădiri mari, pe care copacii înalţi aproape că o ascund vederii. Cu priviri scrutătoare, examinează împrejurimile. Niciodată Masca-Roşie nu omite de a fi prevăzător. Nu se poate şti ce se întâmplă! Trecătorii îşi văd de drum, nu se arată nimic suspect. Casa cu grădina-parc formează un colţ de stradă.

O stradă lăturalnică, îngustă, puţin animată, duce spre partea cealaltă. Împrejurarea aceasta are şi ea importanţă pentru Rammont.

După ce a strigat vizitiului că poate să aştepte, dispare în grădina, a cărei poartă s-a deschis pe dinăuntru, la sunetul clopoţelului.

În vestibulul luminat îl întâmpină un servitor îmbrăcat în negru.

— E acasă, stăpânul dumitale? întrebă Masca-Roşie scurt.

Aspectul elegant al străinului impune servitorului, care răspunde umil şi politicos:

— Domnul consilier comercial mai are de rezolvat câteva afaceri importante. Pe cine să anunţ, domnule?

— Baronul de Bergen! Dacă e cu putinţă, l-aş ruga pe domnul consilier să-mi acorde câteva minute de ascultare!

Servitorul dispare şi după câteva secunde se şi întoarce ca să conducă pe domnul baron în camera de lucru a bancherului Grosser.

Pe drumul într-acolo, Masca-Roşie examinează cu atenţie totul, uşi şi ferestre, fără ca servitorul să observe absolut nimic.

După puţin timp se află în faţa bancherului, un domn mai în vârstă, cu trăsături joviale, care-l întâmpină cu voioşie.

— Domnule baron… dumneavoastră îmi acordaţi o dată şi aici, în locuinţa mea particulară, onoarea unei vizite? Mă bucură nespus! exclamă el, poftindu-l să se aşeze. Ce vă aduce la mine?

— Iubite domnule consilier comercial, începe Rammont cu un zâmbet prevenitor, am de făcut în astă-seară o vizită absolut necesară – nu poţi să te eschivezi, din nefericire, de aceste îndatoriri mondene – şi m-am gândit că aş putea uni utilul cu plăcutul. Aş vrea să plec mâine cu agentul spre Bergrain şi să închei cumpărarea castelului. Ştiţi doară despre ce e vorba!

— Desigur, desigur, domnule baron! se grăbeşte să răspundă bancherul.

— Hm! Uite ce-aş vrea să-ţi cer în treacăt: te-am rugat să-mi schimbi în monedă lichidă suma de cumpărare pe care o pretinde vânzătorul. Formalităţile moştenirii mele nu merg, din nefericire, aşa de repede cum aş dorit.

— Îmi pare şi mie cât se poate de rău, domnule baron, şi tot atât de mult că vă gândiţi să plecaţi iar în străinătate. Ne-ar fi drag şi nouă să vă putem păstra aci… între locuitorii oraşului Berlin!

Bergen strânse râzând mâna bancherului.

— Ei, poate că mă întorc mai târziu iar aici! Mai întâi de toate, aş vrea să iau în stăpânire castelul Bergrain, pentru plata căruia trebuie să am două milioane, apoi să întreprind un voiaj în jurul lumii şi mai târziu ne mai revedem noi în noul meu castel. Şi acum să revenim la chestia principală! Voiai să-mi procuri banii până mâine la prânz, domnule consilier comercial.

— Şi mă ţin întotdeauna de cuvânt, domnule baron! Banii sunt

aici!

El nu observă străfulgerarea din ochii lui Rammont.

— Îi ai în monedă lichidă? Ar fi o înlesnire grandioasă! exclamă el.

— De vreme ce aţi dorit dumneavoastră aşa, domnule baron! La urma urmelor, cu oarecare osteneală…

— Vă sunt foarte recunoscător, foarte! Lucrul se simplifică mult cu asta! Posesorul actual are absolută nevoie de monedă lichidă… datorii pe poliţă sau aşa ceva! Când aş putea, aşadar, intra în posesia sumei?

— Acum o jumătate de oră mi-a fost numărată suma aici, pe masa asta, de către omul meu de încredere. Mâine pe la ora 9 vă aduc eu personal, suma, domnule baron!

— Ce spuneţi, aveţi aici cele două milioane?

— Desigur, sunt acolo în casa mea de bani, pe care nici focul n-o poate distruge! afirmă Grosser…

O întâmpinare îi stă pe limbă lui Masca-Roşie. Ce-ar fi dacă ar cere să i se predea îndată suma? Ar fi cel mai simplu. Dar nu. E cu neputinţă; nu trebuie să trezească niciun fel de bănuială. Şi ce-i cu asta? Doar douăsprezece ore mai sunt la mijloc. Atâta, dacă nu mai mult, rezistă el cu siguranţă, cu toate că presimte că se pregăteşte ceva împotrivă-i…

Mâine va avea în mână cele două milioane. Castelul acela, Bergrain, s-o fi aflând pe undeva în lună, fireşte! Se ridică, nu fără a fi aruncat o privire grăbită asupra casei de fier, care se află într-o firidă a odăii.

— O sumă atât de mare… e în destulă siguranţă aici, domnule consilier comercial? întrebă el alene, făcând un pas spre dulap.

Grosser râde înveselit.

— Nicio grijă domnule baron! Aici am păstrat sume cu mult mai mari, luni întregi de zile! Mijloacele acestea de siguranţă nu le posed în birourile mele. Tocmai de aceea păstrez aici până una-alta sumele mai mari.

— Ah, înţeleg! zice Rammont râzând şi el. Instalaţii electrice de alarmă şi altele de soiul acesta! Dacă aş fi eu spărgător… ce-ar trebui să fac ca să pătrund în interiorul acestui dulap-minune?

Bancherul era plăcut impresionat de umorul baronului. Se apropie cu Rammont de dulap, râzând întruna.

— Nostimă glumă, domnule baron, dar vreau să risc! Mai întâi de toate ar trebui să ştiţi unde se află contactul electric pe care-l ataşez la un element puternic şi care nu numai că dă, îndată, la atingerea dulapului un semnal puternic în camera mea de culcare, ci provoacă în acelaşi timp şi domnului spărgător o comoţie electrică atât de puternică, încât…

Rammont îl întrerupe:

— Dă-mi voie domnule consilier comercial! Oare ar da atâta bătaie

de cap unui bandit rafinat găsirea contactului?

— N-aveţi decât să încercaţi!

Rammont căută un timp, apoi ridică din umeri.

— Trebuie, totuşi, să mărturisesc…

— Că nu-l găsiţi! Ha-ha-ha! Ia te uită, e… chiar aici! Simplu de tot, ai? Da, dacă ar şti asta domnii pungaşi! N-ar trebui decât să taie firul!

— De fapt, e grandios! râse Rammont. Şi apoi o casă de fier englezească atât de complicată nu se poate deschide decât cu scule englezeşti şi cu flacăra de acetilenă!

— Dulapul meu rezistă şi acestora, domnule baron, garantez de asta! Broasca se deschide numai atunci când literele mobile sunt astfel alcătuite ca să formeze un anume cuvânt secret, după care însă, se deschide îndată. Dar cine l-ar putea ghici, când eu schimb cuvântul în fiecare seară?

— Astăzi, spre exemplu?

— Aha, vreţi să mă prindeţi? Foarte bine! Ia ghiciţi!

— Nici gând! Nemesis, Mercur, sau cam aşa ceva! Sunt într-astea tare neştiutor!

— Văd şi eu, domnule baron! De astă dată am ales un cuvinţel cam original. O să râdeţi şi dumneavoastră când îl veţi auzi: Mască-Roşie! Original, nu?

— Porecla rivalului meu! îi scăpă lui Rammont de pe buze.

— Straşnic, nu-i aşa? La una ca asta nici că s-ar gândi mizerabilul, dacă i-ar veni poftă să-mi facă o vizită.

Deosebit de încântat de ideea lui „originală”, Grosser mai arătă „domnului baron” şi manipularea broaştei.

După zece minute, Bergen salută de plecare pe consilierul comercial, care-l conduse până în vestibul.

În clipa în care Rammont se urcă în trăsură şi se vede singur, murmură:

— Unde am ajunge noi, dacă n-ar exista pe pământ nişte măgari şi imbecili dintr-ăştia? Sper că n-o să fie nevoie să fac o vizită ştiinţifică camerei de lucru a domnului bancher. Mâine la ora 9 voi fi doar în posesia celor două milioane. Dar pentru price eventualitate, cunosc mecanismul.

Şi, în acelaşi timp, şi consilierul comercial îşi freacă mâinile.

— Zău, nostim băiat e baronul ăsta tânăr. Defel închipuit şi fără fasoane. Cu astfel de oameni, mai mare dragul să ai de-a face.

În vremea aceasta Masca-Roşie străbate în mare goană oraşul. Deodată trage cordonul. Trăsura se opreşte şi Rammont coboară.

— Înapoiază-te la palat, am de făcut o vizita aici! porunceşte el vizitiului. La întoarcere mă voi folosi de trăsura cunoscutului meu la care mă duc.

E singur şi ceva mai departe, sare într-altă trăsură, dând birjarului

o nouă adresă.

După zece minute, trăsura se opreşte din nou. Rammont coboară. O grădină destul de mare, situată pe după un zid înalt, se află în apropiere. Plăteşte birjarului, care se îndepărtează.

Rammont poartă azi din nou mantia lungă neagră, dar n-are mască. În loc de pălărie moale, poartă un cilindru strălucitor ca o oglindă.

Se îndreaptă repede spre poarta din zid. Înainte de a deschide, priveşte în juru-i. Strada e întunecată aici. Clădirea vecină se află cam departe. Aici, afară, se mai află câte o vilă din acelea singuratice, care n-au fost acaparate încă de speculatorii de clădiri.

Pe o mică placă de metal, de curând bătută lângă butonul soneriei electrice, se putea citi: Prinţul Utaşin.

Ce avea de căutat Masca-Roşie la prinţul care s-a mutat de curând în vechea vilă, după ce aceasta stătuse foarte multă vreme goală?

O să aflăm îndată.

Rammont examinează câteva tufişuri dese, care se află în firida zidului. Nu se mişcă nimic. Pare prevăzător şi mai aşteaptă câteva minute. Apoi descuie repede cu o cheie pe care o scoate din buzunar. Îndată dispare pe după poarta de fier, care se închide fără zgomot în urma lui.

Aproape pe de-a-ntregul ascunsă de copaci bătrâni, se află vila cea mare a prinţului. Cu cât se apropie mai mult, cu atât apare mai luminoasă şi mai animată. Lumina cade pe brazde şi pe pajiştile întinse. Uşile sunt deschise, o noapte călduţă se aşterne peste pământ. Prin ferestrele luminate se văd servitori forfotind încoace şi încolo; pe cât se pare, se fac preparative pentru o reuniune de seară.

Rammont face un ocol şi porneşte în umbra copacilor spre dosul vilei.

Fără zăbavă deschide o uşă îngustă şi se află deodată în interiorul casei. Gangul în care a ajuns e slab luminat, pe jos sunt aşternute covoare, pereţii însă sunt goi; gangul duce pesemne spre apartamentele de sus. Mai multe scări duc în jos. Într-acolo se grăbeşte Rammont. Trebuie să descuie o a doua uşă.

Încuind prevăzător în urma lui, Masca-Roşie păşeşte mai departe în gang. Apoi bate într-o uşă îngustă, care se deschide îndată.

O femeie apare şi se sperie la vederea lui Rammont.

— Tu eşti, stăpâne? exclamă ea.

El încruntă sprâncenele şi o priveşte cu ochii lui sfredelitori.

— Ce te sperii aşa? S-a întâmplat ceva?

— Nimic, stăpâne… absolut nimic! M-am gândit doar la copila cea tânără şi la însărcinarea pe care ne-o dăduseşi deunăzi şi că…

— Şi că aş putea înfăptui eu însumi, azi, sentinţa?

— Da, stăpâne! Trebuie oare să se facă cu tot dinadinsul, aşa… aşa

ceva?

— Când e vorba de siguranţa mea sau de a voastră, atunci viaţa unei femei nu trebuie să tragă în cumpănă. Ia seama ce-ţi spun! Dar vin azi cu altă intenţie. Fă rost numaidecât de una din rochiile tale cele mai elegante de bal, care să-i vină bine „pensionarei" de alături.

— Se duce la vreun bal?

— Nu întreba, fă ce-ţi poruncesc! Ce face ea, de altfel?

— E nemângâiată, cere să plece, să-i dăm drumul.

— Ştie unde se află?

— Habar n-are, şi eu una am să mă feresc s-o luminez. Dar îmi vine aproape să cred…

— Ce?

— Că fata e aşa de nenorocită, pentru că, cu toate cele întâmplate... iubeşte cu adevărat.

Masca-Roşie zâmbeşte ironic.

— Cu atât mai bine! Aşteaptă aici cu rochia până te chem.

— Bine, stăpâne!

Masca-Roşie iese iar în gang. Stă să asculte. O voce îi pătrunde la ureche, ca venind de la mare depărtare.

— Franz! O, Doamne Dumnezeule, Franz… iubitul meu. Franz, nu mă lăsa să mor aici de frică! Ajută-mă, îndură-te de mine, lasă-mă să plec! Ajutor!…

Pumni izbesc în uşă. Omul cu mantia neagră zâmbeşte. Apoi merge mai departe, trecând până după colţ… şi se opreşte de-odată lângă uşa încuiată în care bate Alice. Cu o singură mişcare, deschide şi intră. Sus în tavan arde o lumină.

— M-ai chemat, Alice… iată-mă! zice el calm.

Uşa se închide. Fata se retrage în fundul odăii, scoţând un ţipăt.

Capitolul 20 – Taina detectivului

Un moment se păru – în urma cuvintelor cu care şeful său îi prezentă pe femeia de pe scaun drept vestita agenta secretă pariziană – că detectivul ar voi să se repeadă la ea.

Un strigăt îi stă pe buze, faţa-i exprimă limpede zbuciumul prin care trece. Strânge pumnii enervat.

Şeful îi puse mâna pe braţ şoptind:

— Dar ce faci? Fii cuminte! Cine ar fi în stare să se lase târât până în halul ăsta de invidie faţă de o colegă străină?

Ochi-de-Pisică se stăpâneşte. Slavă Domnului! Şeful poliţiei n-are cum bănui adevărul, căci atribuie gestul său doar vanităţii şi înaltei păreri ce are despre persoana sa, care ar fi putut fi jignită de sosirea agentei franceze.

Faţa i s-a liniştit din nou.

— Scuzaţi… crezusem că am mai întâlnit o dată pe doamna, într-o împrejurare foarte serioasă din viaţa mea, zice el. Dar observ că m-am înşelat.

Vipera şi-a revenit. Surpriza amândurora fusese identic de mare! Amândoi în slujba poliţiei secrete, fără ca vreunul din ei să bănuiască: iată ceva cu totul neaşteptat!

— Prea m-am încrezut în puterile mele, venind încoace, zise Vipera cu voce slabă. Nu se vindecă şi nici măcar nu se cicatrizează aşa de repede o rană de pumnal pe care i-a pricinuit-o cuiva Masca-Roşie.

Şeful poliţiei găsea şi el explicabil aceasta, cu toate că domnul care o însoţea pe Vipera şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de doctor Bertrand, îl asigurase că nu era temere de vreo complicaţie.

Hartenberg întoarce capul. Trebuie să-şi păstreze calmul.

— Pot întreba, Excelenţă, dacă… doamna lucrează actualmente în aceeaşi direcţie ca şi mine? întrebă el.

— Desigur, şi doamna Vacher a şi primit, îndată după sosirea ei la Berlin, un salut de la Masca-Roşie… o lovitură de pumnal.

— Ah!

— Pe podul M… cu o noapte înainte de a fi primit noi denunţul, unde avea să se întâlnească mizerabilul cu ai lui. Ai suferit un fiasco la arestarea lor, tocmai povestisem colegei dumitale cele întâmplate. Şi ce crezi că mi-a declarat doamna Vacher? Că într-un caz analog mai bine şi-ar fi sacrificat copila decât să-l lase pe mizerabil să-i scape.

Ochi-de-Pisică întoarce încet privirea spre Viperă. A putut ea să spună asta… tocmai ea?

— Doamna nu mă cunoscuse încă, zice el scurt. Puneţi-o la încercare şi, dacă va realiza ceea ce susţine că ar putea face, apoi ea n-a simţit niciodată ce este adevărata dragoste de părinte!

Un oftat adânc, greu, saltă pieptul Viperei. Faţa nu-i e de recunoscut. Doctorul Bertrand se apleacă asupră-i:

— Sunteţi încă foarte bolnavă, doamnă! exclamă şeful poliţiei. Pentru azi e destul, ştim că arestatul Bergen nu-i Masca-Roşie, şi asta e mult. Oamenii noştri vor face până una-alta o încercare de a-l prinde pe Mască-Roşie. Puteţi fi încredinţată că de astă dată, Ochi-de-Pisică va lucra mai energic.

Şi se întoarce spre detectiv.

— Ai mai primit vreo comunicare de la acea mână misterioasă?

— Nu numai atât, am vorbit chiar cu fata aceea!

— A! Asta ar fi… Unde oare?

— Mi-a dat întâlnire la un restaurant!

— Când?

— Azi la prânz. Am folosit intervalul acesta ca să-mi fac pregătirile. Sper, ca la noapte să pun mâna pe ticălos.

— Cu toate că are la el pe fiica dumitale?

— Cu toate astea!

— Eşti sigur că fata care joacă pe trădătoarea nu e şi ea spionată de ceilalţi, astfel ca Masca-Roşie să prindă de veste?

— În cazul acesta, ar fi pierdută! Am fost urmăriţi; un tovarăş al lui Masca-Roşie spionul lui cel mai isteţ, şedea în vecinătatea noastră, deghizat şi asculta convorbirea noastră..

— Mii de tunete! Vasăzică, totuşi…

— N-a aflat însă nimic şi nu poate raporta nimic. Faptul că m-am distrat cu persoana cochet îmbrăcată n-a bătut de fel la ochi. Astă seară e bal… la prinţul Utaşin.

— Ce face prinţul la noi?

— Nu e defel prinţ, ci un complice al lui Masca-Roşie. Şi doamna mea, căreia-i zice Aranka – sau şi Garoafa-Neagră, după împrejurări –, va fi şi ea acolo. Trădarea pare să fie fructul geloziei, cu toate că nu prea s-a rostit pe faţă în chestia aceasta. Pe persoana asta mai ales n-am s-o scap din ochi.

— Nu cumva vei fi voind să iei parte şi dumneata la bal?

— Desigur. M-am şi îngrijit de cele necesare. De astă dată am cam avut noroc.

— Mii de tunete! Ce-ai mai pus la cale?

— De fapt, ceva foarte simplu. Îmi spuneam că toate câte le născoceşte Masca-Roşie au ca scop să adune bani, mulţi bani, şi apoi să dispară cu ei. Raita pe care a întreprins-o încoace cu banda lui trebuia să renteze. Legăturile lui se întind de bună seamă peste oraşele cele mai mari din lume, astfel că el are pregătite din vreme diferite domicilii, de cum soseşte. Aşa şi aici!

— Are birouri de informaţii în toată forma; da o ştim! De când ştiu că Masca-Roşie a avut un amestec oarecare în asasinatul de la Hohenegge, am lucrat şi în altă direcţie decât până acum. Ce scop ţintea individul prin crima de la Hohenegge? Că a fost acolo, o dovedeşte inelul găsit. Cu cine are el legături acolo?

— Şi ai găsit dumneata ceva, care să-ţi dea dezlegarea acestei probleme?

— Poate, dar deocamdată aş vrea să mai tac în privinţa asta. Odată ce vom fi pus mâna pe omul acela primejdios, se vor limpezi şi multe altele. Un lucru e cert: N-a venit la Hohenegge pentru a pune mâna pe vreo sumă mare. Nu s-a săvârşit nicio tâlhărie. Dar în vremea asta, un individ ca Masca-Roşie nu rămâne inactiv, astfel că am căpătat curând convingerea că trebuie să se întâmple altceva, căci bani şi iar bani îi e lozinca. Oamenii lui de asemenea vor să trăiască. Am înaintat pas cu pas. Omul acesta însă nu se ocupă cu bagatele. Atunci mi-a ajuns la urechi povestea cu falsul baron. L-am văzut pe arestat, dar n-am recunoscut în el pe Masca-Roşie. Cu toate astea am tăcut. Tot nu eram încă sigur de ceea ce aveam în minte. Dar am iscodit mai departe,

dacă falsul baron nu şi-a pus în gând să-şi facă rost de sume mai mari.

— Şi ce ai aflat?

— Ştiu de ieri că vrea să ridice mâine dimineaţă de la bancherul Grosser două milioane.

— Şi apoi?

— Vrea să dispară, dacă nu vom fi pus noi mai întâi mâna pe el. Dar nici nu vrea să lase să-i scape şi alt prilej, pe care, ca să zic aşa, i l-am procurat eu şi anume, ca încă în ultima noapte şi în chipul cel mai lesnicios să ajungă în posesia unei valori de peste trei milioane.

— Mii de tunete! Şi cum poate să izbutească?

Ochi-de-Pisică zâmbeşte.

— În vitrina unuia dintre cele mai mari magazine de bijuterii e expus de două zile un diamant de o mărime şi o splendoare rară. Ceva la fel nici că mai există pe undeva, întrece toate diamantele mari cunoscute, în strălucire şi tărie. De îndată ce ziarele au înregistrat faptul, în toate saloanele şi chiar pe stradă nu se mai vorbea decât despre această nouă minune, care cică a fost adusă în Europa de către un indian, un Rajah, care a cumpărat piatra de la un compatriot al său. S-a mai anunţat de asemeni că Ţarul Rusiei ar fi oferit două milioane şi jumătate, iar regele Angliei trei milioane.

— Mai departe?

— Nu bănuieşte încă nimic Excelenţa Sa? Piatra nu preţuieşte nici măcar trei mărci; e o cursă şi nimic mai mult, pusă chiar de mine în vitrină, o momeală pentru Masca-Roşie, cu alte cuvinte: slănina din capcană.

— Asta ar fi… Şi înscenarea a prins?

— Straşnic! La balul, sau mai bine zis, la *garden-party*-ul, pe care-l dă presupusul, tot atât de imens de bogat, prinţ Utaşin – din ordinul lui Mască-Roşie fireşte –, a fost invitat şi posesorul pietrei minunate, Rajahul din Mahory, cu dorinţa expresă de a aduce cu sine piatra, ca societatea să se poată încredinţa mai de aproape de strălucirea ei. Rajahul, care a descins la hotel „Bruxelles” a promis cu plăcere, cu atât mai mult, cu cât ştia că va întâlni compatrioţi la balul prinţului. Va purta piatra la piept într-o montură special lucrată.

Şeful poliţiei îşi frecă fruntea.

— Rajahul… există într-adevăr? Şi vrea el să-şi dea concursul aşa, cu una cu două? exclamă el.

— L-am poftit cu toată politeţa, zâmbeşte iar rece detectivul. Vine el cu siguranţă!

— Şi apoi?

— Da, apoi… urmarea programului n-o mai pot stabili cu siguranţă. Probabil că Masca-Roşie o să încerce să-l ameţească pe Rajah, atrăgându-l poate, la un moment prielnic, în vreun cabinet, ca să-i ia briliantul. Poate că vor face ca omul să dispară îndată, totul

depinde de planul lui Masca-Roşie. Canalia aceasta are destule mijloace la dispoziţie. De îndată ce piatra va fi în posesia lui, va dispărea de îndată; totul depinde de planul lui Mască, fireşte, dacă lăsăm noi timp bandei pentru aceasta.

Şeful poliţiei priveşte cercetător pe Ochi-de-Pisică.

— Vasăzică, iar un joc pe viaţă şi pe moarte! Şi dacă nu izbuteşte, dacă Rajahul cade victimă?

— Voi fi în preajma sa, Excelenţă, şi cu mare băgare de seamă, răspunde cu un zâmbet ciudat detectivul.

— Bine, fă cum crezi de cuviinţă! Ştii prea bine că în chestia asta ai mână liberă. Ai oameni la dispoziţie oricâţi pofteşti. Poate mai ai ceva de discutat cu doamna Vacher?

Un oftat înăbuşit săltă pieptul detectivului. El răspunde încet, aproape brusc şi tăios:

— Aş vrea să lucrez fără doamna. Dacă, cu toate măsurile mele de prevedere, îmi scapă Masca-Roşie şi se-ntoarce la Paris, doamna va avea mai târziu prilejul să-şi arate măiestria.

Şeful poliţiei ridică din umeri. Iar şi iar susceptibilitatea aceea, gelozia pe succesul altei persoanei.

— Cum voieşti! răspunde el.

Vipera, adunându-şi puterile, îşi înalţă capul palid.

— Excelenţă, am o rugă personală către domnul.

Hartenberg tresare neobservat.

— Aş vrea să pun colegului câteva întrebări foarte importante. N-aţi voi să-l rugaţi să-mi acorde această scurtă convorbire în interes de serviciu, între patru ochi?

Hartenberg vrea să deschidă gura spre a răspunde: „Nu, nu vreau să fiu singur cu această femeie! Nu vreau să am nimic de-a face cu Antoinette Vacher! Lăsaţi-mă să-mi văd de drum.”

Dar îşi dă îndată seamă că nu poate refuza convorbirea fără a nu motiva purtarea-i ciudată.

— Domnul Hartenberg vă va acorda cu plăcere convorbirea. Poate treceţi în cabinetul de alături, unde nu veţi fi auziţi de nimeni, uşile fiind capitonate!

Hartenberg ridică din umeri.

— Dacă doamna crede de cuviinţă că trebuie să-mi vorbească… mă rog! spune el cu oarecare rezervă.

Vipera e condusă încet, de către însoţitorul ei, în cabinetul alăturat şi aşezată în firida ferestrei, pe un scaun.

— Lasă-mă singură, Bertrand, se roagă ea. Ceea ce am de vorbit cu domnul, nu vreau să audă nimeni!

Şi Bertrand trebuie să fi fost obişnuit cu ciudăţeniile acestei femei, căci se retrase fără nicio întârziere.

În aceeaşi clipă, intră şi Ochi-de-Pisică, închizând încet, cu băgare

de seamă, uşa. Apoi, respiră adânc şi cu un gest de nespus dispreţ se apropie de femeia de pe scaun.

— Va să zică, asta e acum noua-ţi meserie? Spioană de poliţie! zice el răguşit. Nici eu nu sunt ceva mai bun, ne-am potrivit foarte bine… dar eu sunt bărbat!

Sub privirile lui, ea luptă să-şi recapete respiraţia.

— Ce ştii tu, cum am ajuns eu aici, cât am suferit de-atunci?…

— De-atunci?

— De-atunci de când ne-am despărţit!

— Ah, aşa! Să lăsăm asta, nu vreau să atingem chestiunea aceea, altminteri se deschide iar vechea rană şi-mi năvăleşte sângele în ochi şi nu-i îngăduit aceasta unor oameni de meseria noastră! Ce cauţi aici la Berlin? Ai venit, într-adevăr, numai ca să găseşti pe Masca-Roşie, sau?…

Vipera îşi frânge mâinile de durere.

— Am vrut să-mi văd copiii… m-am gândit la asta zi şi noapte. Poate că altminteri nici n-aş fi primit însărcinarea, cu toate că urmăresc de multe luni de zile pe Masca-Roşie în Paris!

— Copiii tăi? Ce-ţi pasă ţie de ei? Eşti tu oare mamă? N-ai pierdut tu orice drept de a te gândi măcar la ei?

— Cât eşti de crud!

Detectivul sta în faţa ei cu umerii plecaţi:

— Crud? Dar tu… dar tu? Nu mi-ai furat tu tot, nu mi-ai răpit tu ceea ce mă putea face să cred în fericire? Ha-ha-ha! Dacă şeful poliţiei ar avea cea mai mică bănuială că doamna Vacher, „Vipera”, a fost soţia detectivului său, odinioară, cu ani înainte! Ce sângeroasă ironie că ne-am apucat de aceeaşi meserie şi urmărim amândoi aceeaşi ţintă; de a preda călăului pe Masca-Roşie! Cine ştie prin câte ne mai e dat să trecem! Pe cât mi se pare, surprizele încă nu sunt nici pe departe pe isprăvite. Dar să sfârşim odată: ce vrei de la mine?

Şi atunci, cu toată slăbiciunea ei, Vipera lunecă deodată de pe scaun în genunchi, şi buzele ei, din care a pierit orice picătură de sânge şi care zvâcnesc de sălbatică durere, rostesc răguşit:

— Salvează pe copilul nostru! Eu sunt prea slabă; m-aş fi strecurat în societatea prinţului Utaşin, spre a nu scăpa din ochi pe Masca-Roşie, dar abia de mă pot ţine pe picioare, şi el m-ar recunoaşte. Dar tu… tu poţi asta… tu eşti doar tatăl Alicei!

Îl cuprinde o dorinţă nebună, cruntă, s-o pedepsească sângeros pe femeia aceasta pe care o urăşte ca o fiară sălbatică, pe care o îmbrânceşte de o parte, ori de câte ori încearcă să se apropie de dânsul!

— N-ai spus chiar tu şefului poliţiei că datoria mea de slujbaş ar fi fost să las mai bine să mi se sugrume copila, decât să deschid mizerabilului calea libertăţii?

Vipera îşi plecă umilită capul, cutremurându-se.

— N-am ştiut ce făceam! N-am ştiut că tu eşti tatăl… că e Alice – fii îndurător, leapădă-te de ura cea groaznică! Ce-am făcut, am ispăşit demult, de mii de ori. Ar fi timpul să ierţi, căci ai albit de pe urma celor întâmplate!

— Nu! exclamă cu glas aspru detectivul. Dumnezeu să te ierte, eu nu pot! Îţi voi păstra taina pentru că a devenit şi a mea, pentru că aş vrea să pot da unicului meu copil cel puţin un nume cinstit!

— Unicului tău?… De ce nu vorbeşti şi despre Margot? exclamă femeia cu înfrigurare. O mai socoţi şi azi vinovată de crima oribilă de la Hohenegge?

— Şi asta o ştii? Ei bine, nu, Margot a căzut victima unor împrejurări nenorocite. Dar e prea târziu!…

— Prea târziu? Sfinte Dumnezeule, unde se află oare Margot? A dispărut, nimeni nu ştie nimic despre ea?

Hartenberg o priveşte lung.

— A fost găsită… zace la morga Berlinului, moartă, înecată, desfigurată! Nu mai am decât un sigur copil şi încă-n noaptea asta o să pot afla dacă n-a căzut şi el sub oţelul ucigaş al lui Mască-Roşie.

Se întoarce rece, mâna îi zvâcneşte – parcă tot ar voi să ajute pe femeia lipsită de putere de a se reîntoarce la scaun – dar apoi îşi muşcă buzele şi, pe când capul Viperei cade, cu o izbitura puternică, pe podea, detectivul deschide uşa dincolo, spre cabinetul şefului poliţiei.

— Doamna a leşinat, zice el liniştit către medicul parizian. Daţi-i ajutor.

— Hartenberg! exclamă şeful, în timp ce doctorul se repede în cabinetul alăturat. Ce diferend ai avut cu Vipera?

Detectivul îl priveşte fără a clipi măcar.

— Doar o convorbire în interes strict de serviciu. E încă prea slabă şi s-a încrezut prea mult forţelor sale, când a venit încoace. De va fi nevoie mai târziu voi căuta cu plăcere să lucrez cu dânsa la prinderea lui Mască-Roşie.

Şi zicând acestea, se înclină şi iese, folosindu-se de aceeaşi uşă pe care intrase.

Capitolul 21 – O nouă comedie

Uşa s-a închis după Mască-Roşie. Un resort secret, pe care numai Hector Rammont îl cunoaşte, o pune în funcţiune.

— Alice, zice el cu glasul lui cel mai dulce, de ce strigi mai întâi numele meu şi apoi fugi de mine în aceeaşi clipă?

Asta e vocea lui cu care a amăgit-o şi i-a otrăvit sufletul! Ea îşi acoperă faţa cu amândouă mâinile şi începe să plângă încet. El se

apropie de ea binişor. Ea nici nu-i aude măcar pasul.

Simte doar că s-a apropiat, simte că se apleacă asupra ei şi că vrea să-i tragă mâinile de pe obraz. Ar vrea să-i reziste, să-l respingă cu oroare. Îi e groază de el, îi e frică de el şi se înfioară, când se gândeşte, unde se află, ce voia să facă aici cu ea şi că el o ţine ca pe o prizonieră, dar se revarsă parcă o vrajă dintr-însul, toată rezistenţa ei se topeşte, şi când el o mângâie uşor pe cap şi vocea lui îi atinge auzul, toată ura ei se preschimbă în dragoste fierbinte, sălbatică.

— Sărmană, micuţă Alice, sărmană prostuţă! De ce ţi-e frică de mine? Oare nu mă mai iubeşti?

— Franz… ah, Franz! exclamă ea.

Şi, întinzând braţele, ea se aruncă de gâtul lui.

— Dacă nu te dedai cu mine unui joc groaznic, crud, dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat, atunci redă-mi libertatea… o, mă prăpădesc de frică aici în închisoarea asta! Cine eşti tu de-ţi stau la dispoziţie astfel de camere ascunse, de tremură aşa de teamă femeia aceea de afară, care-mi aduce mâncarea, când mă încleştez de ea şi-i cer să-mi dea dramul, blestemându-te, pe tine care, printr-o fărădelege, m-ai făcut unealta ta!

— Dacă vrei să mă asculţi în linişte, Alice, vei afla încă asta-seară dezlegarea întregii mele taine, zise el, trăgând-o după sine pe sofa.

— Spui adevărat, Franz? întrebă ea şovăitoare, nesigură. Voi afla ce fel de casă misterioasă e asta?

— Toate le vei afla, răspunde el dezmierdător. Casa asta aparţine unui om care duce o viaţă misterioasă… unui om aşa numit Masca-Roşie.

Alice se înfioară.

— Masca-Roşie? Omul cel misterios care m-a îmbrâncit deunăzi cu atâta brutalitate înapoi în cameră? şopteşte ea.

— Acelaşi! I-am cerut socoteală pentru gestul lui, dar nu pot face nimic împotrivă-i.

— Dar ce legături ai tu cu el şi cum de ai ajuns în casa lui?

— Tocmai asta vreau să-ţi explic. Ştiu că nu te-ncrezi în mine, îţi apar într-o lumină suspectă. După toate cele întâmplate, e şi foarte firesc. Nu mă numesc nici Franz Hohenwalder, nici Hector Rammont; am fost multă vreme agent al poliţiei secrete pariziene, dar de fapt sunt baronul Erwin de Bergen şi moştenitor al unei vechi familii nobile.

Alice îl priveşte cu ochi mari. Pulsul îi bate nebuneşte.

— Iarăşi ceva nou? Ah, sfinte Dumnezeule, nu mai ştiu ce să mai cred!

— E şi firesc, comoara mea. Dar îndată o să se clarifice totul! râde Rammont. Vasăzică, uită-te… Am fost întotdeauna un zvăpăiat, dar niciodată ceea ce se cheamă rău. Tatăl meu era foarte sever, mama

mea însă, prea mă răsfăţase mult; pe scurt, când am ajuns mare, am făcut multe isprăvi nebuneşti şi când maică-mea a murit şi taică-meu şi-a dublat severitatea, am şters-o într-o bună zi de-acasă, plecând în ţări străine, spre Franţa, apoi în California, rătăcind, ca să vorbesc sincer, prin toată lumea, netrăind întotdeauna tocmai ca un baron. Adesea am lucrat ca hamal la cărbuni, numai ca să-mi pot câştiga existenţa!

— Sărmane Franz! murmură Alice, înduioşată de tonul lui cinstit.

— Ei, sfinte Dumnezeule, în jurul meu, afară de mine mai erau şi alţii, care nu erau nici ei mai fericiţi şi, aşa am învăţat cel puţin ce e munca! Astfel trecură ani şi ani, până ce, printr-o întâmplare, îmi căzu în mână un ziar în care era inserat anunţul pe care-l dăduse tatăl meu şi în care se interesa de fiul său cel pierdut. În timpul acela îmi mergea cum nu se poate mai prost. Poliţia pariziană, unde am intrat ca agent secret, mă trimisese la Berlin, dar aici am căzut în mâna unei bande vesele, care-mi deschisese încă o dată gustul pentru plăcerile vieţii, pe care o puteam duce ca baron, dacă tatăl meu m-ar fi reprimit. Unul dintre tovarăşii mei, cel mai elegant şi, pe cât se pare şi cel mai bogat, era aşa zisul Masca-Roşie. Avea toana să nu se arate decât noaptea pe la locuinţele noastre şi întotdeauna cu masca roşie pe obraz. De ce? nimeni n-ar putea-o spune. Curând devenirăm, ca să zic aşa, prieteni intimi, astfel că mă destăinuii lui şi atunci când, în dragostea mea furtunoasă, te-am luat cu mine şi am vrut să te păstrez lângă mine, el mi-a pus la dispoziţie vila sa, unde nu te-ar putea găsi nimeni. Tocmai în vremea asta îmi căzu în mână ziarul cu anunţul tatălui meu. Mă pun îndată în legătură cu el, şi ce crezi oare că s-a întâmplat?

— Tatăl tău te-a iertat?

— A iertat şi a uitat totul. Din nenorocire, nu i-am putut încă mărturisi că te ţin ascunsă aici şi că mă gândesc să mă însor cu tine. E o chestie de prudenţă, spre a nu strica iar totul.

De aceea am tăcut şi faţă de tine privitor la întâmplările din ultimul timp. Dar omului cu masca roşie i-am declarat că nu te voi ţine aici decât atâta vreme până ce tatăl meu îşi va da învoirea pentru logodna noastră. Dacă s-a purtat cam brutal faţă de tine într-un moment de mânie, a fost că se temea de vreun scandal în casa sa. Numai femeia de afară şi noi doi ştim că tu te afli aici. Acum îţi explici atitudinea mea, Alice?

Fata îşi ţine fruntea în palme.

— E un fel de basm, asta… şi frica nu vrea să mă părăsească. Oare de astă dată mi-ai spus adevărul adevărat? întreabă ea încet.

— Ţi-o jur! o încredinţează Rammont. Orice neîncredere însă se va risipi cu totul, când ţi-oi spune ce se va întâmpla azi!

— Azi?

— Îhî! face el râzând. M-am dat bine pe lângă unchiul meu,

bogatul prinţ Utaşin. Dă astă seară o mică serbare şi vrea să te vadă, vrea să-ţi vorbească şi, dacă-i placi, fără-nvoială că va înfrânge probabila rezistenţă a tatălui meu.

— Cum… încă în astă seară! exclamă Alice speriată.

— Şi ce-i cu asta? M-am îngrijit eu de toate. Te vei îmbrăca, femeia o să te ajute; o toaletă de bal a şi sosit şi peste o jumătate da oră vin să te iau să mergem cu trăsura la prinţul Utaşin. Vrei?

Alice îl priveşte cu ochi strălucitori. De ce-l iubeşte atât pe omul acesta?

— Tot… tot ce vrei! zice ea în şoaptă, aruncându-i-se în braţe.

Rammont o sărută, apoi porneşte spre uşă şi dispare cu un zâmbet mult promiţător.

Alice e din nou singură. Abia de-şi poate reveni. Un baron de Bergen! Şi ea să fie soţia lui? O, cum îi vâjâie toate astea prin cap!

Toate misterele vor lua sfârşit, se va duce chiar în astă seară la un bal. Va vorbi deschis unui prinţ… despre iubirea, despre viitorul ei.

Sărmana fată nu bănuieşte că a căzut victima unei noi înşelăciuni. Se şi aud paşi pe gang. Femeia ei de serviciu vine, ca să-i ajute să se gătească. O roşeaţă arzătoare îi năvăleşte în obraji. Da, vrea să fie frumoasă, ca să nu facă de ruşine pe iubitul ei! Se aşază la oglindă, se priveşte şi zâmbeşte fericită, căci în curând soarta ei va lua o întorsătură fericită!

Deodată tresare. O răsuflare fierbinte i-a atins ceafa. Asta nu-i bătrâna care o serveşte… e cu totul altcineva!

Vrea să se întoarcă… să strige după ajutor… dar se simte apucată de umăr şi o voce şuierătoare îi izbeşte urechea:

— Ah, te bucuri de pe acum de succesul pe care-l vei avea la noapte, mizerabilo? Dar râzi prea devreme! Mie-mi aparţine Masca-Roşie, şi, înainte de la mă da eu în lături, el şi tu… şi toţi veţi fi distruşi!

Alice cască ochii la chipul aprins al unei doamne, care se află înainte-i înfăşurată într-o mantie neagră. E oare în mâinile unei nebune? Ce vrea de la ea persoana aceasta? N-a mai văzut-o niciodată!

Deschide gura ca să strige.

Cu repeziciunea fulgerului însă, străina îşi scoate braţul de sub mantie. Un stilet îi licăreşte între degetele pline de inele.

— Du-te în iad! gâfâie răguşit femeia.

Şi înşfacă de gât pe Alice care încearcă zadarnic să se elibereze; cuţitul pluteşte deasupra ei. Scoţând un ţipăt, fata detectivului cade în genunchi.

Dar… în ultimul moment când să şi intre în domeniul morţii, Alice capătă ajutor.

Uşa sare în lături şi Rammont apare în odaie, dându-şi seama de situaţie dintr-o singură privire. Ce imprudenţă că n-a încuiat adineauri

uşa! Dar voise să trimită numaidecât Alicei rochia, fiind sigur că ea nu va mai fugi.

Aranka trebuie să se fi furişat după el, de sus, şi probabil că a stat ascunsă pe undeva prin gang, a ascultat ce-au vorbit poate până ce a ieşit el, şi, mânată de gelozia ei turbată, s-a repezit în camera tainică.

În momentul însă în care Aranka vrea să înfigă cuţitul în gâtul rivalei, Alice mai apucă o dată de braţ pe turbata femeie. Frica de moarte îi insuflă puteri.

A căzut desigur, în genunchi, de spaimă, dar lovitura a dat greş.

Şi acum, Rammont a ajuns lângă cele două fete.

Scoate un strigăt de mânie şi, apucând braţul Arankăi, i-l răsuceşte cu forţă.

Un strigăt de durere scapă de pe buzele geloasei, care cată ţintă la faţa lui descompusă de mânie. Cuţitul mic, foarte ascuţit, îi cade pe podea.

— Dă-mi drumul, gâfâie ea, smucindu-se de sub strânsoarea mâinilor lui, pe când Alice tremurând din tot trupul se refugiază în fundul camerei.

La un moment dat s-ar putea crede că Rammont cotropit de furie, o va sugruma pe Aranka cu propriile lui mâini; vinele de pe frunte i se umflă…

Cu o singură smucitură o trânteşte în genunchi pe amanta lui, care poartă o elegantă rochie de bal sub mantie. Ea nu se mai împotriveşte, şi de groază, nu-şi mai ia ochii de la faţa lui. El o strânge de gâtlej; o clipă numai şi ar fi pierdută.

— Îndrăzneşti să pătrunzi în tainele mele… tu… tu?…

Atunci Alice scoate un ţipăt răsunător.

— N-o omorî… iart-o… Franz… Franz!

Intervenţia aceasta îl face să-şi vină în fire. E mai bine aşa; în clipa asta nu-i nevoie să făptuiască o crimă!

Târăşte după el spre uşă pe Aranka, pe jumătate leşinată şi o azvârle afară pe gang, trântind uşa.

Apoi se apropie de Alice respirând din greu.

— Ce ţi-a spus nebuna asta, Alice?

Fata tremură de agitaţie, stând cu privirile aţintite spre uşă.

— N-am înţeles-o… a fost ceva îngrozitor! exclamă ea. Cred că voia să mă omoare. De ce oare? Şi a mai spus ceva despre Masca-Roşie, pe care voia să-l distrugă…

Rammont o cuprinde pe Alice în braţe. Dar în ochii lui e o licărire ciudată.

— O neroadă, o nebună! răspunde el. E una din amantele omului misterios cu mască şi o mistuie o gelozie turbată.. Nu mai are pace de câteva zile încoace, doar o afla pe cine ţine ascuns aici Masca-Roşie… căci ea crede, fireşte, că tu ai fi iubita acelui om bizar. Gelozia ei i-a

mai jucat unele feste. Iartă-mă, Alice, în mânia mea faţă de acest atac, a cărei victimă era să cadă o fiinţă cu totul nevinovată şi scumpă mie, mi-am pierdut pentru un moment cumpătul şi era cât p-aci s-o sugrum pe descreierata aceea. Gândul că ea te-a ameninţat cu cuţitul a fost prea îngrozitor pentru mine. Dar de acum încolo nu mai ai de ce te teme. Voi ruga încă în astă-seară pe Masca-Roşie să se explice cu fata asta geloasă şi apoi sper să te pot adăposti într-altă parte, de îndată ce vei fi câştigat inima unchiului meu, prinţul! Pentru o viitoare baroană, nici nu mi se mai pare prea potrivit locul!

Alice se lăsă cu dragă inimă convinsă de vorbele lui liniştitoare. Doar gândul la tatăl ei o chinuie mereu.

— Ce o să se întâmple cu bătrânul meu tată? Mi-e aşa de frică de soarta lui! şopteşte ea.

— Mă îngrijesc eu şi de asta, odorul meu. Cu bani se poate orice! Dar trebuie să mai ai puţină răbdare; fac eu să-i parvină un bilet anonim, ca să ştie că e supravegheat de poliţia secretă sau măcar pus sub observaţie. Cel mai bun lucru ar fi ca, după lichidarea tuturor formalităţilor să plecăm în străinătate… la Nisa… pe Riviera. Ce fericiţi vom fi acolo, Alice!

Cineva bate uşor în uşă. Rammont se retrage.

— Şi acum îmbracă-te, zise el. Peste o jumătate de oră vin să te iau!

Alice îi zâmbeşte în culmea fericirii şi cum camerista tocmai intră, el părăseşte încăperea, nu fără a fi schimbat mai întâi o privire tainică cu femeia.

Afară pe gang faţa-i se schimbă cu desăvârşire. Pumnalul cel mic, care a căzut din mâna Arankăi, îl ridicase înainte de a fi părăsit camera, ascunzându-l într-un buzunar de la spate.

— E timpul s-o sfârşesc cu diavoliţa cea nebună, murmură el. Dacă Alice n-ar fi o oaie atât de îndrăgostită, demult şi-ar fi dat seama că sunt chiar eu omul cu masca roşie! Nu bănuieşte câtuşi de puţin de ce o duc în noaptea asta cu mine la „prinţ”!

Urcă repede treptele. Uşa de legătură nu e încuiată. Aranka s-a furişat adineauri înăuntru, într-un chip oarecare şi acum a fugit. Diseară, desigur că o să asiste şi ea la bal, la comedia aceea. Rammont a ajuns sus. Încuie de data asta cu grijă, deschide uşa spre parc şi ascultă.

În clipa aceasta se aude o detunătură.

— Drace! exclamă el. Pare-se că vine din interiorul parcului! Ce-o fi însemnând asta?

Şi, cum se pregătea să cerceteze cauza, urechea lui percepe un zgomot de parcă un om ar străbate desişul spre a se apropia de casă. În lumina nesigură apare o siluetă. Rămâne pitulat, întoarce capul, se ridică apoi ca să meargă mai departe.

Masca-Roşie scoate un şuierat uşor.

Omul se apropie îndată de Rammont şi amândoi intră în interiorul casei.

— Tu eşti, Joe! zice Masca-Roşie, examinând pe complice, care a îmbrăcat bluza de grădinar. Mi-am închipuit! Tu ai azi paza parcului. Cine a tras focul de revolver de adineauri?

— Eu, şefule, se aude răspunsul.

Şi Joe îşi şterge obrazul cu mâneca hainei.

— În cine ai tras?

— Cine să fi fost, nu ştiu! Dar e de datoria mea să te previn!

— Raportează, dar scurt!

— Făceam rondul obişnuit, mă furişasem pe după copaci şi ascultam la nişte zgomote. Deodată se furişează cineva pe lângă mine, se aude ca un foşnet, de rochie de mătase. Sar repede şi pornesc în întuneric după persoana ceea. Dar n-am putut-o ajunge aşa de repede, căci s-a folosit ca şi mine, de desiş. Tot mai mult ne apropiam de zid, când iată că luna se ivi de sub nori.

— Şi ai recunoscut pe cine aveai înaintea ta?

— Doar silueta; era o femeie… Aranka cu siguranţă! Am strigat scurt: „Opreşte”! Dar ea fugea mai departe şi eu după ea.

— Ai ajuns-o?

— Nu, dar chestia devenea tot mai suspectă căci se apropia de portiţa din zid. Mai strigai o dată şi cum nu-mi dădu niciun răspuns, descărcai un foc, căci o auzisem întorcând cheia în broască. Ivindu-se din nou luna dintre nori, am putut-o recunoaşte bine!

— Ai atins-o? întreabă Masca-Roşie, rece.

— Nu, a fugit în stradă, unde n-am vrut s-o mai urmăresc, fiind prea primejdios. Dar cred că geloasă cum e ar fi cu putinţă să plănuiască vreo lovitură şi să se fi pus şi în legătură cu agentul de poliţie!

Masca-Roşie zâmbeşte. Dar e un zâmbet rece, crud.

— O să ne putem încredinţa… şi apoi o voi judeca! zice el liniştit. Deocamdată n-am încă nicio dovadă, deşi nu mă mai prea încred în ea!

— Se face serbarea astă seară?

— Desigur! Rajahul va apărea azi, poate că mâine va fi şi plecat!

— Şi dacă se plănuieşte ceva tocmai pentru serbarea asta?

— Lăsaţi pe mine! Voi aveţi instrucţiunile voastre. De îndată ce veţi auzi de la mine ţignalul cunoscut, semnul de retragere, atunci… repede jos, în camera secretă. Acolo să poftească să ne caute! Fii cu ochii în patru! Că Aranka a fugit fără să dea vreun răspuns n-are nicio însemnătate, m-am întâlnit cu ea cu puţin înainte şi n-a prea fost încântată de aceasta!

— Bine, şefule, voi fi cu băgare de seamă. Zicând acestea, omul

deghizat ca grădinar se furişează din nou în parc.

Capitolul 22 – Prinţul Utaşin

La opt seara Ochi-de-Pisică îşi instruise oamenii la prefectura poliţiei. Inspectorul Möerner li se alătură de asemeni. Apoi Hartenberg dispare; celelalte dispoziţii le are asupră-i inspectorul.

Nu e de văzut nici o singură uniformă măcar în apropierea vilei prinţului Utaşin. S-ar putea zice că poliţia se ţine dinadins departe. În schimb, lampagii, măturători şi tot felul de trecători fără vreo însemnătate trec încoace şi-ncolo, aruncând priviri spre zidul pe după care se află vila princiară.

Să cam fie ora nouă, când poarta de fier se deschide şi o trăsură închisă iese, îndreptându-se repede spre oraş. Înainte de a coti după colţ trebuie să treacă pe lângă un felinar, şi lumina cade pentru o clipă în fundul trăsurii.

Lucrătorul care tocmai îşi aprinde pipa prin apropiere s-a uitat în trăsură, foarte indiferent, cum e şi firesc. Trăsura s-a depărtat, lucrătorul şi-a aprins luleaua şi porneşte agale pe trotuar. Un coleg îi iese în cale. Se cunosc, îşi scutură mâinile, salutându-se şi râzând voioşi, spre a intra apoi într-o bodegă care se află mai încolo, sub bolta unei porţi.

Mai găsesc acolo alţi doi cunoscuţi, care salută zgomotos pe noii sosiţi.

— Ura! a venit Willem! strigă unul dintre ei, un individ murdar de-a binelea. Willem face cinste, că-i galanton!

Cârciumarul aduce cele comandate, iar cei patru bărbaţi ciocnesc paharele.

Cârciumarul părăseşte camera unde se aflau aceşti consumatori.

Atunci, omul cu pipa puturoasă se apleacă peste masă şi şopteşte:

— Tocmai a ieşit pe poartă trăsura. Şedea înăuntru o femeie tânără.

— Alice Hartenberg! zise unul dintre cei trei.

— Lângă ea un cavaler elegant…

— Masca-Roşie! Ce naiba o mai fi însemnând şi asta? O fi prins ceva de veste şi a şters putina?

— Prostii! răspunde „lucrătorul” de adineauri. Se înapoiază el, de asta sunt încredinţat; să ne întoarcem la posturile noastre.

— Dar Ochi-de-Pisică?

— Până la zece sau unsprezece nu va fi în vilă.

— Ce îndrăzneală diabolică! El singur de tot în văgăuna leului! Cel puţin de-ar fi luat cu sine pe câţiva dintre noi.

— Dar cum am fi putut intra? Masca-Roşie e al naibii de viclean şi complicii săi nu mai puţin.

— Dar cum va pătrunde el în vilă?

— Asta-i taina lui! Noi să facem întocmai tot ce a orânduit el. De îndată ce o trăsură cu geamul felinarului drept spart va intra pe poarta cea mare de fier, vila trebuie împresurată!

Cârciumarul intră din nou. Convorbirea e continuată pe altă temă şi la urmă cei patru lucrători se despart şi dispar unul câte unul.

Pe la zece vine o trăsură în goana cailor, îndreptându-se spre poarta vilei princiare. Ici-colo vine hoinar pe stradă câte un lucrător care se întoarce acasă. Poarta se deschide şi trăsura dispare în parc.

Unul din lucrători, care tocmai trecea pe acolo cu mâinile în buzunare, îşi zice:

— Vasăzică, totuşi! Tânărul cel elegant trebuie să fie Masca-Roşie. Se întoarce iar cu fata.

Porneşte repede spre primul colţ de stradă. Acolo, tocmai sare dintr-o trăsură un om, plăteşte şi trăsura pleacă mai departe.

Se opreşte un moment lângă lucrătorul care-şi aprinde o nouă ţigară.

— Ei, întreabă lucrătorul repede. Ai putut afla unde s-a dus omul cu fata?

— Desigur, domnule inspector, răspunde lucrătorul tot atât de repede, dar cu glas foarte scăzut. Am urmărit trăsura pas cu pas. N-a făcut decât o simplă plimbare, străbătând străzile în zigzag ca, la urma urmelor, să se întoarcă înapoi!

— Aha! înţeleg! Dă-te mai încolo. Văd venind un trecător pe care nu-l cunosc!

Cei doi se despart în tăcere.

Noul sosit e un bărbat mai tânăr, îmbrăcat în bluză de grădinar. Merge agale şi nepăsător de-a lungul zidului, dar în schimb cu atât mai zeloase şi mai pătrunzătoare îi sunt privirile.

În clipa în care luna e acoperită de un nor el dispare pe portiţa parcului.

— Ei, drăcia dracului! murmură el stând sub copaci. Seara asta mai aduce ea ceva. Îmi pun rămăşag capul! Afară e deocamdată linişte, nu e de văzut nicio uniformă, dar toţi lucrătorii ăştia care trec pe aici ca în nici o altă seară! Nu ştiu de ce s-o fi îndărătnicind aşa maestrul!

Abia a rostit cuvintele acestea că se şi aude un foşnet prin apropiere. Se-ntoarce cu repeziciunea fulgerului.

— Cine-i? strigă el.

Niciun răspuns, dar… colo pe după tufiş stă chircit un om! Atâta tot mai poate vedea.

Scoate încet revolverul şi, cu capul plecat înainte, porneşte spre acea matahală. Luna trebuie şi ea să iasă îndată de sub nori.

Dar Joe, căci el e, nu vede decât pe omul acela de sub tufiş, nu şi pe celălalt care s-a ridicat fără de zgomot în spatele lui.

De un sfert de oră e supravegheată ieşirea parcului dinspre partea aceasta de către doi agenţi, care s-au furişat înăuntru de cum s-a îndepărtat Joe.

O săritură, un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit… apoi, Joe se simte trântit la pământ, pe la spate.

Nu se mai poate servi de revolver spre apărare, căci braţul aproape că-i e răsucit din încheietură şi arma îi scapă.

Al doilea poliţist s-a aruncat şi el asupra lui. Joe vrea să strige, putând astfel cel puţin preveni pe Masca-Roşie, dar prea târziu, căci un căluş i s-a înfundat în gură; braţele îi sunt legate. El se zvârcoleşte sălbatic pe pământ, dar fără folos, căci e redus la neputinţă, şi aceasta aproape fără zgomot.

— A mers straşnic! râde primul poliţist.

O lumină albă ţâşneşte. Poliţistul a deschis clapa felinarului său orb, făcând să joace lumina pe chipul descompus de furie al lui Joe şi pe ochii lui holbaţi.

Îndată după aceea, lumina se stinge iar.

— Să aduc o trăsură? întreabă al doilea poliţist.

— Nu, trebuie evitat tot ce ar putea bate la ochi, sună răspunsul. Banda e vicleană ca diavolul însuşi. N-are să-i strice ticălosului nimic, o noapte la aer liber. Să-i legăm picioarele şi apoi să-l împingem ceva mai deoparte în desiş. Pentru orice eventualitate însă, unul din noi rămâne de pază lângă el.

Manevra e executată îndată.

Pe când cei doi oameni duc pe Joe, legat cobză, de-a lungul zidului spre un locşor izolat, se aude răsunând muzica dinspre vila prinţului.

— Începe uvertura pentru dansul nostru nocturn! zice unul, din poliţişti, râzând pe înfundate.

*

Serbarea din vila prinţului Utaşin a început; e o reuniune într-un cerc restrâns, cum explică prinţul, în chipul cel mai amabil, musafirilor săi.

Sala de primire, de jos, e scăldată în lumină, plante exotice formează nişe primitoare, pe după un perete verde e postată o orchestră de ţigani, care face să răsune melodiile ei aprinse.

Prinţul Utaşin e o persoană înaltă, cu ţinută plină de demnitate, barbă albă, îmbrăcat cu o eleganţă desăvârşită; pe piept, un diamant de o valoare imensă. Lângă el, prinţesa, o femeie de vreo cincizeci de ani, dar bine conservată, face onorurile, vorbeşte cu musafirii care sosesc şi recomandă pe unii altora.

După cum anunţase prinţul, se serbează aniversarea căsătoriei sale, dar festivitatea mai avea pe de lături şi alt scop: să dea prilej nepotului său, tânărului baron de Bergen, să-i prezinte lui, unchiului, pe

logodnica sa.

Datorită amabilităţii amfitrionilor, se creează în curând o atmosferă din cele mai animate. Uşile ce dau spre parc sunt deschise, adierea blândă a serii trimite înăuntru mireasma tufişurilor înflorite. Seara, cu lumina ei mată, îmbie pe musafiri la plimbare.

Servitori în livrele bogate oferă şampanie şi alte răcoritoare, când iată că lacheul postat la intrare anunţă o nouă pereche:

— Domnul baron de Bergen cu logodnica!

O vie animaţie se produce printre cei de faţă.

Doamnele – sunt peste zece la număr – toate în toalete foarte elegante şi scumpe, îşi şoptesc între ele, domnii ridică curioşi capul.

Prinţul schimbă, la rându-i, câteva cuvinte cu soţia sa.

Perechea aşteptată apare: Hector Rammont, în elegantă ţinută de bal şi la braţul lui, Alice, fiica detectivului!

Tânăra, naiva fată pare cam speriată. Nu se simte în largul ei în eleganta rochie de bal, care-i scoate în evidenţă şi avantajează silueta zveltă, frumoasă. De asemeni şi strălucirea şi bogăţia care o înconjoară o orbesc, o uluiesc.

Sărmana! Acum vreo oră şi ceva, Hector Rammont a scos-o din camera secretă, a dus-o sus pe scara cea mică, de unde a ieşit în parcul întunecat.

Acolo aştepta o trăsură, în care se urcase îndată cu încrezătoarea fată. Închise portiera tot atât de repede şi trăsura porni, fără ca Alice, în tot timpul drumului, să fi avut, măcar o singură dată prilejul să se orienteze prin priviri aruncate pe fereastră, unde se afla de fapt. Astfel că nu-şi putu deloc da seamă că Rammont nu făcuse cu ea decât o plimbare circulară, după cum se înţelesese din vreme cu vizitiul, şi după o anumită vreme se întorsese iar la vila prinţului, intrând de astă dată cu trăsura pe poarta cea mare.

Masca-Roşie o acaparase şi-i distrăsese atenţia până într-atâta, încât fetei nu-i mai rămăsese timp să se preocupe de locurile pe unde se află, lucru ce de altfel ar fi fost foarte greu şi fără asta.

Toată făptura ei se afla într-o agitaţie fără seamăn. Nu-i spusese oare Erwin, cum îl numea ea acum pe criminal, că totul depindea de impresia pe care o va face asupra prinţului?

Şi acum se afla în faţa mult temutului bărbat! De unde putea ea să bănuiască cum că acest domn bătrân, venerabil, cu ochii inteligenţi şi cu zâmbetul atrăgător era şi el un criminal ca şi ceilalţi domni, care îl înconjurau, tipi care nu se aveau bine cu lumina, la fel ca şi doamnele, care în toalete splendide, încărcate de bijuterii, stăteau aici de vorbă atât de volubil!

Mască-Roşie convocase vreo cincisprezece complici şi complice pentru lovitura de azi. În afară de aceştia, mai era de faţă un mic număr de musafiri neutri, servind numai ca decor şi cu totul

nesuspecţi. Dar fiecare dintre aceşti neiniţiaţi trebuia să fie adus de către un membru al bandei, care garanta pentru musafir şi dădea oarecare siguranţă lui Mască-Roşie.

Rammont o conduse pe Alice spre prinţ şi soţia acestuia.

— Iată, onorate unchiule, zice el ţinând mâna Alicei, ţi-o aduc pe Alice a mea, despre care ţi-am vorbit aşa de adesea şi atât de mult, încât la urma urmelor m-ai amenințat, zâmbind, că nu mă vei mai primi fără de perla aceasta. Ia pe buna copilă sub ocrotirea dumitale.

Prinţul întinde Alicei mâna şi întâmpinarea lui prietenoasă ajută fetei să iasă din uluiala în care a aruncat-o emoţia.

Prinţesa e şi ea de o drăgălăşie încântătoare şi pe când ia cu sine pe Alice pe o canapea mică, ca să stea împreună cu ea de vorbă, Rammont face cu „unchiul" său un mic tur prin sală, schimbând ici şi colo saluturi şi strângeri de mână.

Zâmbitor, şopteşte prinţului:

— Unde-i Aranka? N-o văd!

— N-a venit încă! sună răspunsul prinţului.

— Dacă proiectează vreo trădare?

— Nu cred! Ştie că atunci ar fi pierdută, că mai devreme sau mai târziu va trebui să cadă de mâna noastră!

— O femeie geloasă e capabilă de orice. Terenul de sub picioare începe sa mi se-ncingă. Dacă lovitura de azi izbuteşte, dispărem pentru câtva timp. Rajahul?…

— Încă nu-i aici. Dar n-are nicio importanţa. A anunţat doar că va apărea ceva mai târziu.

— Şi aduce piatra cu el?

— Desigur. L-am rugat chiar special.

— Toate celelalte pregătite?

— Fii fără grijă! De cum s-o ivi prilejul, aduc Rajahului un pahar cu şampanie, care o să-l ameţească de-a binelea. Pun pe oamenii noştri să-l ducă într-un cabinet şi să-l culce pe un divan.

— Bine! întrerupe Masca-Roşie. Restul e treaba mea! S-a pregătit în parc o groapă în care să-l putem arunca pe Rajah?

— De azi după-amiază încă; nu se poate descoperi aşa de uşor locul!

— Tăcere, aud o trăsură!

Trăsura, pe care poliţiştii trebuiau s-o recunoască după geamul spart al felinarului drept.

— Rajahul din Mahory! anunţă cu glas puternic maestrul de ceremonii de pe pragul sălii.

De astă dată surpriza celor de faţă era chiar veritabilă şi nu simulată.

Însoţit de un servitor înfăşurat în vestminte indiene, o apariţie ciudată îşi făcu intrarea pe uşa salonului. Era un bărbat de vreo şaizeci

de ani, dacă se putea trage vreo concluzie sigură în privinţa vârstei Rajahului, după acea faţă galbenă cu ochii strălucitori, cu barba de un alb lucitor şi sprâncenele stufoase.

Un fel de turban încorona capul uscăţiv, un vestmânt indian luminos cu bogate broderii înfăşura întreaga-i statură, până la pământ.

Marelui principe indian îi plăcea să-şi păstreze şi aici în Berlin portul naţional. Dar ceea ce interesa pe cei prezenţi era giuvaerul pe care-i purta, şi anume, acel unic şi uriaş diamant, care se răsfăţa la pieptul lui, lucrat într-o montură provizorie şi prins de o panglică.

Un fulger ţâşni din ochii lui Mască-Roşie.

Musafirul acesta indian purta asupră-şi o avere de milioane! Vinderea acestei pietre ar fi fost un lucru greu pentru oricare altul afară de Masca-Roşie! Dar criminalul acesta genial ştia de pe acum omul de la care avea să primească valoarea deplină a acestei nestemate, mai ales că Rajahul n-ar mai ajunge niciodată în situaţia de a-şi reclama diamantul.

Ceea ce uşura în general conversaţia era faptul că Rajahul nostru poseda la perfecţie limba engleză; afară de asta vizitase toate oraşele mari ale Europei şi era foarte în curent cu toate formele societăţii înalte.

După ce se făcură prezentările, se auzi muzica intonând un imn indian de salut, fapt ce făcu pe musafir să mulţumească în cuvinte pline de înduioşare şi recunoştinţă.

Până atunci fusese înconjurat de domni; acum însă voiau şi doamnele să-l admire, pe el şi superba bijuterie. Îl înghesuiau aproape.

Rajahul vorbea spre toate părţile, zâmbea politicos, ridica însă doar arareori pleoapele pe jumătate aplecate ale ochilor săi vioi.

— Îmi daţi voie, prinţul meu, zise în clipa aceea Hector Rammont, care nu-şi mai ridica privirile de pe diamant, să vă prezint pe logodnica mea?

Şi, zicând aceasta, o trase mai aproape pe Alice, care-l urmă roşind.

Un moment Rajahul şi Alice stătură faţă în faţă. Îşi căuta oare musafirul cuvintele, de deschisese de câteva ori gura spre a vorbi?

Nici Alice nu se simte în largul ei în apropierea acestui om care o sperie cu îmbrăcămintea lui străină şi manierele lui neobişnuite.

Celorlalţi însă, aceasta nu le bate la ochi defel.

— Aceasta… e logodnica dumitale… baroane? întreabă în sfârşit Rajahul pe englezeşte.

Masca-Roşie răspunde, zâmbind:

— Da, prinţe! N-aţi voi să-i spuneţi câteva cuvinte pe care desigur că nu le-ar mai uita niciodată?

Rajahul apucă mâna Alicei şi spuse cu voce gravă:

— Zeii aibă-te sub ocrotirea lor!

Alice nu înţelegea bine de tot cuvintele acestea deşi a învăţat ceva

englezeşte şi franţuzeşte, iar tonul în care a vorbit indianul vibrează, parcă în sufletul ei. Ea caută să citească în obrazul acela oacheş; încet, se ridică pleoapele sub sprâncenele stufoase ale Rajahului şi… ochii lui Hartenberg se cufundă timp de secunde în cei ai copilului său.

Are în faţă-i pe aceea pe care bărbatul de lângă dânsa, omul acesta misterios, i-a răpit-o, şi pe care o ţine pe lângă sine ca mijloc de apărare!

Putea doar să-ntindă mâna ca să i-o smulgă, dar toate aceste persoane care-l înconjurau aparţineau doară lui Mască-Roşie şi i-ar fi luat parte înainte ca Ochi-de-Pisică să le fi putut explica ceva.

Nu, oricât de îngrozitoare era situaţia, înţelepciunea îi poruncea să fie prevăzător.

Şi, ciudat… la privirea stranie a Rajahului faţa Alicei îşi pierdu orice culoare. Ea simţi un fior de gheaţă cutremurându-i trupul, fără ca de fapt, să-şi poată explica pricina.

Rammont nici acum nu nutreşte cea mai mică bănuială. De astă dată se pare că Ochi-de-Pisică l-a întrecut totuşi în rafinament.

După o jumătate de oră, indianul şedea într-un mic cabinet, vorbind auditorilor atenţi, care se aşezaseră în jurul lui, spre a asculta povestea diamantului minunat, care, fireşte, era cu mult mai bizară şi care se asemăna cu un roman fantastic.

— Oricui şi l-a dorit, aceluia i-a adus întotdeauna nenorocire! îşi încheia tocmai Rajahul povestirea. Mie însumi mi-a fost vândut aproape cu de-a sila de către un indian care şi-l însuşise după o serie de crime şi apoi fusese cuprins de o spaimă superstiţioasă, nemaivoind să păstreze în niciun chip piatra preţioasă. Plătind o sumă mare de bani guvernului, piatra a trecut în posesia mea, dar nu ţineam cine ştie cât la ea… vroisem să fac mai mult un serviciu guvernului, păstrând-o!

Rammont exclamă:.

— Zău, cu riscul de a atrage asupră-mi cine ştie ce nenorociri prin această piatră, mărturisesc că mi-aş dori-o din toată inima!

Toţi râd, dar Rajahul priveşte serios pe cel care vorbise.

— Uneori, este de ajuns chiar numai dorinţa, spre a abate nenorocirea! zice el cu jumătate glas.

Servitorii se apropie cu băuturi. Prinţul Utaşin oferă Rajahului să ciocnească cu el un pahar de şampanie în sănătatea suveranului său, regele Angliei.

Dar indianul refuză.

— Nu beau niciodată vin, zice el zâmbind.

Şi ia câteva bomboane.

— Blestem! murmură Rammont care se afla în apropiere. Trebuie încercat pe altă cale!

În aceeaşi, clipă, Rajahul observă că un servitor înmânează tânărului un bileţel. Rammont îl citeşte îndată, după care face să

alunece hârtiuţa în buzunarul vestei.

Fâlfâie însă parcă ceva… numai Rajahul a observat! Hârtia n-a nimerit în buzunar şi zace acum pe jos.

În mijlocul animaţiei, Hartenberg izbuteşte cu uşurinţă să pună mâna pe foiţă. O citeşte şi el:

„În seră, lângă fântâna arteziană, te aşteaptă un prieten. Ameninţă primejdie!”

Asta-i tot! Dar destul pentru Ochi-de-Pisică. Privirea-i zboară prin sală. Rammont pare să nu fi găsit încă momentul prielnic de a se duce la seră; desigur că obţinerea diamantului îi stă mai aproape de inimă. Vorbeşte insistent Alicei, care a fost luată în primire de câteva doamne.

Hartenberg înţelege. Masca-Roşie nu vrea ca Alice să-l urmeze cumva, când se va duce în seră.

Neobservat de nimeni, Rajahul se strecoară şi el în seră, dispărând repede pe după frunzele cele mari. Odată în casa de sticlă, înaintează cu paşi repezi. Iată-l ajuns la mica fântână arteziană, care-şi aruncă în înălţime apele ei înmiresmate. Locul este încă gol.

Prevăzător, cercetează tufişul următor. Apoi merge mai departe, de parc-ar fi venit încoace ca să se mai odihnească. Dar a şi găsit o uşă care nu e încuiată şi răspunde spre parc. Noaptea e liniştită; nu se simte nicio mişcare afară.

Rajahul face deodată o mişcare în sus cu mâna… o rază orbitoare, ca o ţâşnire de flacără zvâcneşte printre copacii parcului, spre a se stinge curând iar.

Unul – două minute trec… departe, undeva, zvâcneşte de asemeni ceva ca un fulger.

Hartenberg dă din cap. Se strecoară încet înapoi în seră. Şi tot aşa de fără zgomot se furişează spre locul cu fântâna. Prin golurile frunzelor poate vedea ce se petrece acolo.

Locul nu mai e gol… o femeie aşteaptă iscoditoare lângă bazinul de marmură: Aranka, trădătoarea!

Capitolul 23 – Trădare

Ochi-de-Pisică aşteaptă în tăcere. El trebuie numaidecât să ştie ce se petrece pe aici. Aranka poartă sub mantia de mătase neagră, o rochie de bal foarte elegantă, dar toată înfăţişarea ei nu se potriveşte la rochia aceasta de gală.

Trebuie să fi sosit chiar acum, căci pe pantofii ei de lac se mai văd urme de nisip. Probabil că mai există o intrare în seră, pe care detectivul n-o cunoaşte.

Chipul Arankăi e palid, dar ochii ei negri strălucesc ca nişte cărbuni încinşi; între buzele ei roşii se întrevăd dinţii albi; murmură

cuvinte neînţelese, trecând pe dinaintea ascunzătorii detectivului.

Deodată se opreşte, faţa i se acoperă de o roşeaţă subită.

— Vine! îngână ea, apăsându-se cu amândouă mâinile pe pieptul zbuciumat.

Se aude un pas uşor, apoi apare sub palmieri o siluetă: Masca-Roşie!

Din câţiva paşi a şi ajuns la locul indicat cu fruntea încruntată, pe buze cu un zâmbet plin de dispreţ.

— Tu, vasăzică? începe el, tu eşti bunul prieten care vrea să mă prevină de o nenorocire?

Aranka răsuflă adânc, ochii-i sunt pironiţi pe faţa lui.

— Hector! exclamă ea plină de patimă, îndură-te de mine! Nu-mi smulge iubirea ta, care înseamnă totul pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu sau al diavolului, n-am fost a ta cu trup şi suflet? M-am dat eu vreodată de o parte în faţa unei crime, când mi-ai cerut tu? Dar am voit să nu te posed decât eu singură. Îmi vine să înnebunesc la gândul că o alta ar putea avea aceleaşi drepturi asupra ta, pe care le avusesem eu!

Şi, aruncându-se la picioarele lui, caută să-i cuprindă genunchii. Dar bărbatul numit Mască-Roşie se smuceşte brusc din mâinile ei.

— Asta e tot ce aveai a-mi spune, Garoafă-Neagră? o ironizează el.

— Nu mă numi cu porecla pe care mi-au dat-o tovarăşii tăi, exclamă ea, zăcând încă la picioarele lui. Pentru tine am fost Aranka ta, căreia i-ai jurat adesea iubire!

— Atunci fii mulţumită! Ce-nseamnă toată purtarea ta? Gelozia ta furioasă te înnebuneşte! Dar ia seama! De-o vreme încoace nu mai îmi prea placi! Nu te gândeşti cumva, din răzbunare, să mă… să ne trădezi?

Şi, cu un gest fulgerător o apucă de umeri şi o priveşte ţintă în ochi.

— Tu ştii care-i pedeapsa trădării! gâfâie el, îmbrâncind-o.

Privirile ei alunecă în sus spre el, spre omul acesta care păşeşte prin lume întocmai ca o fiară setoasă de sânge şi care poate, totuşi, până într-atât încătuşa o inimă de femeie, încât aceasta să i se dăruiască până la pierzanie!

— Sunt nebună, da, ai dreptate, Hector! Nu mai ştiu ce fac, nu mai mi-e frică nici de moarte! Astă seară m-am furişat după tine, voiam s-o omor pe fata pe care o ascunzi jos în camera secretă şi ai avut dreptate să mă arunci în gang, în mânia ta. Spune-mi, jură-mi, că ţii sechestrată pe persoana aceea numai pentru realizarea scopurilor tale secrete, că n-o iubeşti, că te prefaci numai c-o iubeşti… şi mă arunc din nou ca odinioară la picioarele tale, întocmai ca un câine credincios!

Şi imploratoare ridică braţele spre el.

Dar râsul lui aspru, batjocoritor, o izbeşte în obraz.

— Nu merită să dai răspuns unei nebune!

— Hector, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vorbi astfel, astăzi mai ales! Tu nici nu ştii în ce hal mă aflu! Nu mă mai tem nici de moarte! Spune-mi că voi fi iar a ta ca odinioară… şi te salvez…

— Tu să mă salvezi? Ce să însemne asta?

— Nu întreba mai departe! Eu pot, te-aş apăra cu propriul meu trup! Dar dă-mi asigurarea că cealaltă nu e nimic pentru tine… nimic!

— Să sfârşim odată, Aranka! răspunde el rece. Ce-ai vrut de la mine? În ce constă primejdia de care voiai să mă previi?

— Nu, dă-mi mai întâi răspunsul: o iubeşti pe cealaltă?

— Şi dac-aş răspunde da?

Ea se aruncă din nou la picioarele lui, cu respiraţia precipitată. Mantia de mătase neagră s-a desfăcut şi ea zace înaintea lui în rochie de bal, adânc decoltată; o femeie de o frumuseţe fascinantă, mistuindu-se de o patimă sălbatică!

Dar el a profitat destul de ea şi acum nici măcar nu se mai încrede într-însa. Graţiile ei îl lasă azi rece.

— N-ar fi trebuit s-o spui! oftează ea. Dar nu! Vrei numai să mă chinuieşti. Minţi! Fie-ţi milă de zbuciumul meu nebun!

Se aude răsunând uşor muzica ţiganilor…

— Sunt aşteptat în casă! Isprăveşte odată! se răsteşte el. Va mai fi de lucru acolo, pentru mine, în noaptea asta!

— O, ştiu ce vrei să spui! Vrei să jefuieşti pe Rajahul indian… să-l omori!

— Ce-ţi pasă ţie? Vezi-ţi de drum! În halul în care te afli, n-am ce face cu tine!

— Nu! Aici o să zac, pe jos, până ce te vei îndura să mă asculţi, până ce mă vei fi strâns iar la pieptul tău! Sunt ca turbată, mi-am ieşit din minţi! Am făcut un lucru de care mă căiesc, pentru care m-ai putea omorî… dar ar mai fi vreme, aş mai putea înlătura primejdia!

Masca-Roşie ridică dispreţuitor din umeri.

— Ameninţări! Le cunosc eu demult de la tine! Din fericire, nu ai curajul să le aduci la înfăptuire! Mâine vei primi dispoziţiile mele pentru eventuala noastră plecare! Şi acum, du-te!

Aranka sare în sus. Tremură toată.

— Pentru cea din urmă oară, Hector, nu mă respinge cu ironie! Tu nici nu ştii ce se poate naşte în inima unei femei dispreţuite; tu… tu nu cunoşti chinurile prin care trec, adevărate chinuri ale iadului! Nu mai însemn oare chiar nimic pentru tine?

— Pe mâine! răspunde el ironic, nerăbdător.

— Stai! Opreşte-te! N-o vei mai vedea vie pe cealaltă, dacă pleci aşa de lângă mine!

— Ce… e asta?

— Te am trădat… pe voi toţi! Poliţia a împresurat parcul, o ştiu!

Nu aşteaptă decât un semn din parte-mi spre a pătrunde înăuntru. Dar vreau să fug cu tine pe drumul cel tainic, mai putem scăpa, dacă o părăseşti pe cealaltă! Acum ştii totul… acum alege între mine şi cealaltă!

O schimbare înfricoşătoare se petrece cu Hector Rammont. Ochii-i se holbează, privirile îi sunt ca nişte fulgere distrugătoare, iar degetele i se zgârcesc de furie, ca nişte gheare.

Stă în faţa victimei sale ca o fiară gata să sară asupră-i.

— Te-ai încumetat tu să faci asta? Te-ai unit cu câinii de poliţişti… azi… tocmai azi? strigă el furios.

Ea îşi dădu capul pe spate cu un gest de disperare.

— Am făcut-o… din gelozie… înnebunită la gândul că te voi pierde! Dacă mă respingi pe mine, să nu mai aparţii cel puţin nici alteia! Dar mai e timp… Hector… Hector…

Ea se dă înapoi, înfricoşată de privirile lui fulgerătoare.

— Bestie! strigă el cu glas sugrumat, înarmându-se cu pumnalul cel mic.

Dând un ţipăt, Aranka se aruncă în genunchi, ridicând amândouă mâinile…

— Opreşte! Înapoi! se aude în clipa aceasta un glas răsunător.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi… se holbează la Rajah.

Îi scapă un strigăt răguşit. Vocea asta a mai auzit-o el o dată. Indianul vorbeşte deodată curent de tot limba germană.

— Ce… voieşti dumneata aici? gâfâie el, ferindu-se în lături.

— Revanşa pentru renghiul de la „hotelul Călăului” dragul meu! În sfârşit, tot mi-ai căzut în cursă, piatra minunată şi-a făcut datoria! Nu te-aş fi crezut aşa de prost ca să te laşi momit de o bucată de sticlă strălucitoare! Mâinile sus! Altminteri, trag! La ce bun rezistenţa? Ai auzit doară că parcul e împresurat… aşadar…

Mască-Roşie se clatină de parcă n-ar putea suporta lovitura ce a primit-o acum. Apoi, face o mişcare, ca şi cum ar vrea să se predea.

— Ca om inteligent, trebuie să mă supun fatalităţii, zice el cu glas aşa de slab, încât abia se aude. Fără femeia asta, însă n-ai fi pus mâna pe mine… şi acum…

Aranka se repede la el.

— Iartă-mă!… iartă… strigă ea.

Şi atunci se întâmplă ceva cu totul neaşteptat! Cu o mişcare uimitor de repede, de nici Hartenberg nu l-a putut împiedica, o smuceşte pe Aranka spre el, şi cu vorbele: „Asta-i răsplata trădării!” îi înfige pumnalul în piept.

Cu un strigăt răsunător, înfiorător, cu mâinile încă agăţate de el, nenorocita se prăbuşeşte la pământ. În acelaşi moment, pare că vechiul spirit a reluat în stăpânirea-i pe Masca-Roşie: a văzut sânge!

Cu o putere herculeană, criminalul smuceşte în sus fata rănită şi o

zvârle în braţele detectivului.

— Aşa de uşor nu se lasă prins Masca-Roşie.

Hartenberg îl vede repezindu-se spre sala de festivităţi şi e cuprins de o spaimă sălbatică. Dacă punea iar stăpânire pe Alice, atunci tot planul s-a năruit! Nu poate ţine seamă de rănita din braţele sale; acum e momentul să pună totul în joc, spre a prinde pe Mască-Roşie, până a nu fi ajuns la Alice.

Ca un fulger îl străbate pe Ochi-de-Pisică înfricoşătorul gând: omul acesta îndrăzneţ a convins-o pe Alice s-o însoţească azi la bal, doar pentru ca s-o aibă pe lângă el, ca mijloc de apărare, căci probabil că presimţise primejdia!

Un fluierat lung, ascuţit, răsună prin seră. Deoarece oamenii poliţiei se furişaseră prin apropierea vilei încă de la semnalul luminos al detectivului, trebuia ca ei să fie aici în clipa următoare.

Se şi aude zăngănitul geamurilor.

Hartenberg dă drumul Arankăi; nenorocita cade jos horcăind.

Nu e de pierdut nicio clipă, altminteri izbânda e din nou de partea ticălosului!

Răsună glasuri… doi trei poliţişti năvălesc înăuntru. Se trag uimiţi îndărăt, la vederea Rajahului indian. Unul din ei ridică chiar revolverul, crezând că are în faţa lui vreun complice de-ai lui Mască-Roşie deghizat ca indian.

— Eu sunt! strigă detectivul. După mine! Masca-Roşie e în sală!

În vremea aceasta au mai sosit trei agenţi secreţi, care de asemenea, o lasă pe Aranka să zacă pe jos însângerată. Ochi-de-Pisică o fi ştiind mai bine ce-i de făcut în momentul de faţă!

Rajahul se repede pe gangul serei. Dincolo, în sală, muzica se întrerupe, un murmur înăbuşit de voci se aude până aici..

— Aha! Masca-Roşie dă alarma? strigă Ochi-de-Pisică.

În clipa următoare, luminile se sting. Domneşte un întuneric de mormânt.

Hartenberg scoate un blestem!

— Înainte! Altminteri e prea târziul Deschideţi felinarele oarbe!

Câteva lumini fulgeră prin întuneric.

În grup compact, cu revolverele gata de tras, poliţiştii înaintează grăbiţi. Nu se aude decât gâfâitul lui Hartenberg, care ştie foarte bine ce este în joc azi pentru el.

Ajunseră la uşa sălii de bal. Dar… ce să fie asta? Uşa e încuiată!

Poliţiştii nu şovăie decât o clipă.

— Spargeţi-o! sună comanda.

Două, trei izbituri puternice cu un ghiveci de flori şi uşa cedează.

Dar ce se petrecuse în sală în vremea aceasta?

Tocmai începuse muzica să cânte un ceardaş săltăreţ, când, deodată, apăru presupusul baron Bergen, gâfâind, în mijlocul veseliei

generale. Faţa îi era pământie, ca a unui cadavru, ochii-i păreau că zvârl scântei. Pe plastronul alb al cămăşii se vedea o pată roşie: sânge!

— Alice! strigă el cu un glas care covârşea totul.

Muzica conteni îndată şi toţi cei de faţă începură să strige.

Alice stătuse de vorbă cu prinţul Utaşin; se simţea acum pentru întâia oară fericită, cum nu se simţise de multă, multă vreme, căci domnul cel bătrân îi făgăduise doară să facă tot ce-i va sta în putinţă, ca să înlesnească unirea ei cu „dragul şi zvăpăiatul său nepot"

În clipa aceasta o izbi strigătul lui Rammont. Sări în sus, îl privi stând palid ca un cadavru sub candelabrul sălii, cu disperare, groază – cum le interpreta ea – în ochi!

Se smulse din mijlocul convorbirii, repezindu-se la el, urmată de prinţ şi de ceilalţi din juru-i.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Erwin! Ce s-a întâmplat? zise ea speriată la culme.

Dar Rammont o trase doar cu o mişcare sălbatică spre el, având încă în mână oţelul ucigător pătat cu sângele Arankăi. Privirea lui de şoim zbură în cerc deasupra complicilor săi, care atârnau toţi parcă de buzele lui.

— Să se stingă lumina! strigă el cu glas pătrunzător. Suntem trădaţi! Aranka a fost judecată de mine! Toţi jos în gang!

Alice nu-l înţelese, căci îi atârna de braţ, ca ieşită din minţi.

— Dar ce să fie oare… Sfinte Dumnezeule! Erwin… Erwin!

Deodată se făcu întuneric beznă. Blesteme sălbatice, oameni alergând zăpăciţi încoace şi încolo, uşi trântite... şi dintr-o direcţie oarecare se auziră şuierături ascuţite de ţignale.

— Cine-l întâlneşte pe Rajah să-l doboare! Este Ochi-de-Pisică! răsună prin întuneric vocea lui Mască-Roşie.

Lovituri puternice duduiau în uşa sălii, care se năruie în clipa următoare şi lumina albă, tăioasă, a felinarelor poliţiştilor zvâcni prin sală.

Cei care erau dintre iniţiaţii lui Masca-Roşie îşi făcuseră drum în învălmăşeală, spre o uşă mică, dosnică, înghesuindu-se şi luptând sălbatic să poată fugi mai repede.

Ceilalţi precum şi muzicanţii alergau încoace şi încolo, fără a putea înţelege ceva. Şi chiar dacă se apropia vreunul din ei de ieşirea liberă încă, căpăta câte-un ghiont atât de straşnic chiar din partea vreuneia din elegantele complice ale prinţului criminal, încât se retrăgea ameţit.

La lumina felinarelor poliţiştilor, Rammont văzu pe cei din urmă din banda lui dispărând pe uşa cea mică. El singur mai rămăsese în sală, cu Alice în braţe, ţinând în mâna dreaptă cuţitul. El era căpetenia întunecatei adunări, el trebuia să le acopere la toţi retragerea, pe cât îi sta în putinţă.

Fără îndoială că parcul era împresurat; ar fi fost o nebunie să se mai îndoiască de asta, dar chiar în momentul acesta critic Masca-Roşie nu socotea jocul pierdut.

Îşi închipuia oare cu adevărat Ochi-de-Pisică că cel mai temut duşman al său nu şi-ar fi făcut pregătirile pentru orice eventualitate?

Bărbatul în costum de Rajah indian apăru înaintea criminalului.

— De astă dată ai pierdut jocul, omule cu mască roşie! Predă-te! strigă Ochi-de-Pisică.

Încă mai străluceşte piatra trădătoare la pieptul Rajahului, trezind furia lui Rammont.

— Opreşte! strigă el cu glas răsunător, înfiorător. Înapoi cu voi! Altfel vă dau morţii!

Cu mâna stângă o ţine pe Alice, pe jumătate leşinată, iar cu cea dreaptă ridică revolverul. Pumnalul îi dispăruse în răscroiala vestei.

La lumina felinarelor, detectivul îşi recunoaşte copila.

— Alice! strigă el din răsputeri. Tu zaci în braţele unui criminal! Respinge-l!

Un râs batjocoritor îi răspunde, apoi fulgeră o împuşcătură, descărcată de arma lui Rammont.

Hartenberg aude şuieratul glontelui aproape de tot de urechea lui. Însoţitorii lui se pregătesc să tragă… o secundă şi Masca-Roşie trebuie să cadă sub gloanţele poliţiştilor!

Dar au pierdut, pe semne, din vedere rafinamentul îndrăzneţului bărbat.

Ridică pe sus trupul Alicei care stă atârnată de gâtul lui, ca un copil neputincios şi plin de spaimă.

— Şi acum împuşcaţi-mă! zice el batjocoritor.

Ochi-de-Pisică vede ochii plini de groază nebună ai fiicei sale, îndreptaţi asupra lui. Îl apucă ameţeala.

Cu propria-i mână smuceşte în jos braţele poliţiştilor.

— E fata mea… gloanţele voastre o ating întâi pe ea! gâfâie el. Nu trageţi! Mizerabilul nu ne va scăpa în niciun caz!

Şi, până ce Mască-Roşie să mai fi putut trage un glonte, potrivnicii lui s-au despărţit şi-l împresoară din trei părţi.

Cu o săritură, strângând-o pe Alice la piept, Rammont dispare pe uşa care servise de refugiu complicilor săi, care trebuie să fie cu toţii jos în camera secretă. Cu piciorul trânteşte înapoi uşa în ţâţâni.

Pentru câteva minute şi-a făcut loc, poate respira.

Trage mai departe, după el, trupul mlădios al fetei printr-un coridor scurt, spre o încăpere deschisă, slab luminată. Într-un colţ, covorul e tras în lături; se arată un chepeng prin care poate intra în adâncime.

Abia răsuflând, Rammont lasă pentru o clipă să-i lunece povara la pământ.

Dar iată că şi fata îşi vine în simţiri. Cu priviri îngrozite, priveşte pe criminal.

— Erwin, m-ai înşelat! Toate jurămintele, toate încredinţările tale nu sunt adevărate! Tu nu eşti baronul Bergen. Eşti Omul cu masca roşie!

Rammont o apucă de încheietura mâinii.

— Taci, nenorocito, că de nu, eşti pierdută! gâfâie el. Dincolo se află tatăl tău, spion de poliţie, omul în vestminte indiene! Da, trebuie să afli, eu sunt Masca-Roşie… dar te iubesc!

Ea se aruncă la picioarele lui, îi cuprinde genunchii, ultimul lui cuvânt a îndepărtat de la ea orice groază, orice silă. Îi e devotată cu trup şi suflet, tremură să nu-i fie viaţa în pericol.

— Alice!… Alice! se aude ea chemată, şi-şi astupă urechile, ca să nu înnebunească.

Tatăl ei o cheamă doară de dincolo.

— Lasă-mă bătrânului de colo… lasă-mă… lasă-mă! imploră ea.

— Nu! Vei rămâne la mine, acum şi-ntotdeauna… căci tu m-ai salvat azi!

Şi el vrea s-o tragă pe gura chepengului, s-o ducă peste scara cea mică, dar ea se opune.

Deodată un blestem sălbatic scapă de pe buzele lui Rammont.

Uşa de dincolo a căzut… Prea târziu… Poliţiştii se şi reped înăuntru!

Dar şi nenorocita Alice vede aceasta. Ea ştie că bărbatul pe care-l iubeşte, cu toate că o minte şi o înşală, e pierdut, dacă un înger nu-l salvează.

— Pentru ultima oară, mizerabile… predă-te! Eliberează din mâinile tale pe nenorocita pe care mi-ai răpit-o! striga Hartenberg.

Alice se ridică deodată. Ochii-i sunt pironiţi asupra tatălui ei; un oftat adânc i se urcă din piept.

Dar apoi, văzând că trei revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont, strigă ca înnebunită;

— Iartă-mă, Dumnezeule Sfinte… iartă-mă, Tată ceresc! Nu pot, nu pot să-l văd murind!

Şi, întinzând braţele, acoperă ca propriul ei trup pe Rammont, pe al cărui chip scapără un zâmbet diabolic.

Poliţiştii se retrag, uluiţi. O apăsare a mâinilor lor şi fata s-ar fi scăldat în propriul ei sânge. Dar chiar şi aceşti oameni cu firea aspră şovăie.

Ochi-de-Pisică ştie că Masca-Roşie i-a luat şi acest unic copil; e mai mult decât dacă ar fi omorât-o. Se clatină ca lovit de trăsnet.

Apoi însă, îşi aminteşte de acele cuvinte ale femeii din cabinetul şefului poliţiei, când ea încă nu ştiuse că el ar fi tatăl Alicei: „Chiar de-ar fi să omoare pe propriul său copil, când e vorba de pus mâna pe un

astfel de criminal!”

— Alice! strigă el abia respirând, vino încoace la mine, la tatăl tău! Omul de lângă tine ni se cuvine nouă!

Dar un zâmbet sfâşietor pluteşte pe buzele sărmanei fete. A şi pus piciorul lângă Rammont pe prima treaptă.

— Mă poţi omorî, tată, dar şi atunci tot lui îi voi aparţine! zice ea încet.

— Dacă-i aşa… o să mă ierte Dumnezeu odată şi odată... mori dar! spune el ca ieşit din minţi.

Poliţiştii privesc cu adevărată groază pe Ochi-de-Pisică.

Hartenberg ridică revolverul, cu privire disperată, dar deodată i se face negru înaintea ochilor… nu poate apăsa degetul pe trăgaci: ochii copilului său îi iau orice putere.

În clipa următoare, Rammont şi Alice dispar în adânc şi aproape tot atât de repede cade şi chepengul.

La ce mai foloseşte că răsună câteva împuşcături? Niciun glonte nu nimereşte şi când poliţiştii izbutesc să ridice cu forţa chepengul, văd sub ei un gang întunecos.

Hartenberg se reazemă de perete ca ieşit din minţi şi zgâieşte ochii la poliţistul de lângă el?

— A fugit… cu el? geme dânsul.

— Da… cine s-ar fi gândit la una ca asta! răspunde poliţistul.

Hartenberg vâră revolverul în buzunar.

— Dacă nu izbutesc nici azi să prind banda, îmi pierd şi postul şi renumele! murmură el. Propriul meu sânge mă distruge!

— Ei, ei, încearcă să-l consoleze un coleg, n-o fi chiar aşa de rea situaţia! Cine ar fi în stare să-şi doboare fiica cu un glonte?

Chepengul e deschis, primii poliţişti se reped pe scară jos, în gangul subteran.

— Îi mai putem prinde, strigă în sus primul. Întreaga vilă e împresurată. Parcul e plin de ai noştri. Dacă nu-şi pun singuri dinamită, tot îi scoatem noi din gaura de şoareci de colo de jos!

Aceasta mai redă ceva curaj lui Hartenberg.

Face o sforţare ca să-şi revină.

— De acum nicio îndurare, nicio şovăială! scrâşneşte el.

A ajuns şi el în gangul de jos. Se află acum în coridorul ce duce spre camera secretă, în care locuise Alice. Ea însăşi crezuse azi, fireşte, că se află în cu totul altă casă.

Poliţiştii năvălesc înainte cu felinarele oarbe.

Iată-i în faţa unei uşi în dosul căreia se aud voci.

— Aici s-a cuibărit cu banda lui! râde inspectorul poliţienesc Möerner, care e încă în bluza de lucrător. Acum o să-i putem lua îndată în primire. Câţi suntem?

— Şase! răspunde Hartenberg, tare.

— E de ajuns! Deschideţi! De nu… forţăm uşa, strigă el cu glas puternic prin uşă.

Înăuntru se face tăcere.

— La naiba, ce s-o fi petrecând iar acolo? mormăie Möerner. Nu trebuie să pierdem timpul. Hanke, înfige instrumentele de spargere în crăpătura uşii… aşa!

Lemnul pârâie… încă o smucitură… Cu un strigăt, având pe obraz toate semnele groazei, omul se trage îndărăt, clătinându-se.

— Ce-i… ce s-a întâmplat oare? vrea să întrebe Hartenberg.

Dar nici n-apucă să vorbească şi pe după uşa pe jumătate năruită, răsună un duduit scurt, ciudat, misterios… apoi şi restul uşii sparte sare în lături trosnind, iar poliţiştii, presimţind instinctiv primejdia, se trag în lături, dar sunt trântiţi la pământ ca spicele de către vijelie.

Un nor de aburi se revărsă peste ei şi tavanele parcă se năruie, pământul se cutremură, ca şi când ar vrea să se deschidă, ca să-i înghită pe toţi.

Apoi se face tăcere.

Hartenberg e cel dintâi care se ridică din colţul lui. Din pricina aburului nu poate încă recunoaşte nimic, dar încearcă cel puţin să se facă înţeles de către poliţişti:

— Ei, inspectore… Hanke... Hei, mai trăiţi sau v-a măturat vijelia?

Din diferite părţi vine răspunsul. Ce-i ciudat, e că niciunul din oamenii poliţiei n-are vreo rană mai grea, cu toate că toţi au fost trântiţi la pământ cu mare putere.

Acum începe să se risipească şi norul greu de aburi. Dar nu; e fum! Arde în ochi! Ce naiba s-o mai fi întâmplat pe aici?

Fără a lua în seamă primejdia ce-i mai poate pândi, poliţiştii se reped totuşi înainte în gang.

Hartenberg, care şi-a pierdut turbanul indian, e iar primul.

Acolo unde se aflase uşa încuiată şi apoi forţată de Hanke, oamenii se trag înapoi, nu puţin surprinşi.

Uşa a dispărut, dar ceea ce văd o un morman oribil de dărâmături şi scânduri, mobile sparte şi o parte a tavanului. De vreo intrare oarecare, nici urmă.

Möerner apucă de braţ pe Hartenberg.

— Ce-o fi însemnând asta? exclamă el, gâfâind.

Detectivul îşi trece mâna peste frunte.

— Câinele mi-a scăpat şi de astă dată! A purtat de grijă ca să nu-l mai urmărim!

— Ce crezi, oare, despre asta?

— Nu vezi şi dumneata? A pus pur şi simplu dinamită sau vreun alt exploziv în odaie, ca să sară în aer!

— Dar el… el însuşi şi toţi complicii săi? Trebuie să fie mulţi la număr?! întreabă inspectorul încă buimăcit.

Detectivul întoarce spre el chipu-i aspru.

— Sau sunt îngropaţi sub dărâmăturile astea… sau – şi aş paria mai curând pe această din urmă părere – sub conducerea individului cela şi-au croit o cale de ieşire pe care noi nu le-o putem tăia, aşa cu una, cu două!

— Să fi izbutit chiar una ca asta, Masca-Roşie?

— Precum vezi! Dar iată că începe să ardă! Dă un semnal… se mai poate stinge!

Hartenberg avea dreptate. De cum se apucară de lucru poliţiştii, flăcările se înăbuşiră sub apă.

Möerner luase în vremea aceasta măsuri să fie arestaţi toţi cei care se mai aflau sus în sală. Un număr de trăsuri îi duse la prefectura poliţiei. Dar li se dădu drumul chiar în noaptea aceea, dovedindu-se că n-au niciun amestec în crimele lui Mască-Roşie.

Aranka fu dusă la spitalul „Charité”, în stare de arest. Oţelul ucigător al lui Rammont i se înfipsese adânc în piept, dar şi de astă dată probabil că el cam tremurase… sau poate că furia pricinuită de trădarea ei îi răpise calmul obişnuit; cert era că trăia încă, chiar dacă starea ei părea foarte gravă.

Pe când, jos în gangul secret, care da în camera năruită, un număr de oameni lucrau spre a înlătura dărâmăturile, fie spre a găsi cadavrele bandiţilor, fie vreun drum nou, Hartenberg, căruia i se raportase prinderea lui Joe, porni grăbit, însoţit de doi poliţişti, spre locul din parc, unde zăcea omul de încredere al lui Mască-Roşie.

Un om rămăsese de pază lungă el, pentru orice eventualitate. Nu fără dreptate sperase Hartenberg că omul acesta i-ar putea da indicaţii importante, atât asupra lui Mască-Roşie cât şi asupra acestei case, în care se mutase de curând falsul prinţ Utaşin şi care fusese, în orice caz, amenajată pentru scopurile bandei.

Dar aci îl aştepta o nouă surpriza.

Ajunsese cu cei doi poliţişti la locul luminat de lună, unde trebuia să zacă Joe.

— Aşteaptă, băieţele, râde mânios unul dintre poliţişti. Ai să ispăşeşti tu pentru toţi ceilalţi!

Dar unde-i omul de santinelă? Să fi fugit? E aproape inadmisibil, de vreme ce criminalul legat cobză, zace întins în iarbă!

Hartenberg aruncă o privire repede în juru-i. Apoi îşi deschide felinarul.

Se apleacă asupra trupului întins pe iarbă.

De ce o fi rămânând omul atât de nemişcat? Doar n-o fi dormind!

Îi scapă un blestem pe jumătate înăbuşit.

Cei doi poliţişti se apropie, consternaţi, presimţind ceva rău…

— Colegul nostru! zice cu glas înăbuşit Hartenberg. E mort! Sugrumat cu o curea de piele, care a fost aruncată asupră-i de peste

tufiş!

La lumina felinarului orb, ei văd faţa descompusă a poliţistului şi gura lui pe jumătate întredeschisă, ca pentru a striga.

— O victimă a neprevederii sale, murmură Ochi-de-Pisică.

— Cum să fie cu putinţă aceasta? întreabă un poliţist, desfăcând laţul de piele din jurul gâtului nefericitului lui coleg.

Detectivul stă mohorât înaintea lor.

— Totul mi se limpezeşte. Unde e mantaua omului? Masca-Roşie i-a luat-o ca să poată scăpa mai uşor. Şi acum mai ştiu că nu zace sub dărâmături, că s-a strecurat foarte repede afară din casă. El însuşi s-a încărcat cu această nouă crimă…

Faptul însă care rămânea: sentinela era moartă, iar omul pe care-l păzea fugise.

Întors iar la vilă, Hartenberg găseşte în odaia groaznic devastată, aceea în care locuise Alice, ieşirea secretă, o gaură în perete, acoperită prin nişte scânduri.

Explozia care a smuls podeaua, aruncând-o în tavan, a scos la iveală şi intrarea aceasta. Poliţiştii se târăsc sub conducerea lui Hartenberg, în gaura din pământ. Nu e făcută de multă vreme, se vede foarte desluşit aceasta. Tavanul şi pereţii laterali sunt proptiţi în scânduri sau bârne.

Masca-Roşie ar fi putut prea bine să facă să se surpe şi gangul acesta, scoţând doar o bârnă din loc, dar misteriosul bărbat socotea că asta nici nu merita osteneală.

Chiar atât de repede doar nu-l puteau urma agenţii!

După câteva minute, Ochi-de-Pisică ajunse la un canal uscat al fostei canalizări. Probabil că ducea sau aproape de tot de poartă, ori undeva sub pământ, prin apropierea parcului.

Urme de paşi în pământul mocirlos arăta desluşit, spre care direcţie se îndreptase banda..

— Ei, am ajuns! zice Hartenberg gâfâind.

Şi arată câteva trepte stricate, ce duc în sus. Se caţără cu toţii pe ele, căci aerul de aci, de jos, aproape că-i înăbuşe. Încă o cotitură… şi, pe o gaură semi-rotundă, Ochi-de-Pisică vede luna pe cerul nopţii.

Iată-l afară, urmat de ceilalţi.

Se pomenesc într-un loc izolat al parcului; în apropiere curge noul canal. Apa se izbeşte, plescăind, de pereţii canalului. Cât despre banda de criminali, fireşte că nu-i nimic de văzut nici de auzit. Au dispărut cu toţii demult.

Dar acum se ştie cum au scăpat ticăloşii. Pe aici au ieşit din adânc, aici a predat probabil Masca-Roşie unui tovarăş pe Alice leşinată, şi pe când cu toţii se urcau într-o barcă pe care o ţineau pe după un tufiş pentru asemenea eventualitate, Masca-Roşie s-a dus de şi-a adus din parc, complicele prizonier.

Trăsătură cu trăsătură, le expuse Ochi-de-Pisică întreaga stratagemă.

— Acolo-i cârligul pentru lanţul bărcii… aici în pământul moale urmele pantofilor săi de lac… colo ramurile frânte… iar că purta o fiinţă leşinată cu el o dovedesc urmele unui trup omenesc, îndată lângă intrare. Probabil că o lăsase jos.

Poliţiştii stau în jurul lui, consternaţi.

Ce-i de făcut? Nu pot nici măcar să-i urmărească pe apă, căci le lipseşte o barcă şi tocmai în partea asta parcul nu fusese supravegheat.

Cu capul plecat, mormăind cuvinte neînţelese, Ochi-de-Pisică păşeşte înapoi spre vilă. Înc-o dată a triumfat asupră-i Masca-Roşie.

Capitolul 24 – Îngerul cel bun

— Hei… vizitiu! se aude strigat, deodată, birjarul care moţăie pe capră.

Trăsura lui închisă aşteaptă de mai bine de un ceas în locul acesta singuratic.

El deschide ochii şi vede în lumina cea slabă care domneşte aici, un poliţist care ţine în braţe o doamnă.

— Eşti aici ca să dormi, sau ca să duci muşterii? se răsteşte la el domnul. Porneşte! Doamna asta tânără e rănită. Trebuie dusă la secţia 63. Hai! Grăbeşte!

S-a şi urcat cu povara în trăsură şi birjarul, trezit de-a binelea, dă bice Rosinantei sale.

Tot mai mult se apropie de secţia 63. Dac-ar fi fost vreun altul decât un agent poliţienesc, care să se răstească aşa la el, şi-ar fi găsit el naşul! Dar aşa! Văzuse doar uniforma, nasturii lucitori ai mantalei. Destul de caraghios, că domnul poliţist îşi încheie mantaua până la gât într-o noapte ca asta.

E smuls, deodată, din şirul gândurilor sale. Bate cineva din interiorul cupelei. Opreşte caii şi se dă jos de pe capră.

Dar iată că portiera trăsurii se şi deschide şi capul poliţistului se iveşte.

— Doamna şi-a venit în fire şi mi-a spus unde-i locuinţa părinţilor ei. Nu trebuie să ne mai duci la secţie. O duc eu îndată sus la ea. Vino mâine dimineaţă să-ţi iei banii. N-ai decât să întrebi de locotenentul de poliţie Falke.

Vizitiul clatină din cap. E bucuros să se ştie scăpat de poliţie cu de-alde ăştia ai numai buclucuri!

Domnul cu tânăra au coborât din trăsură. Ea tot nu pare încă să-şi fi revenit de-a binelea, dar când vrea şi birjarul să privească fata, care părea neînsufleţită, poliţistul se răsteşte la el furios:

— Cară-te, la naiba… *allons!*

Mormăind şi mai apoi înjurând de-a binelea… la o bună bucată de drum de acolo, birjarul porneşte în goana cailor.

Omul care a cuprins cu amândouă braţele pe tânăra cea leşinată, priveşte de-a lungul străzii. Nimeni pe drum! Bine! Cunoaşte doar regiunea; de aceea a şi cerut birjarului să oprească aici.

În clipa următoare şi-a ridicat din nou povara şi porneşte mai departe. Paşi se apropie; se retrage repede sub bolta unei porţi.

Un poliţist trece… dar nu observă nimic.

A plecat!

— Asta a trecut destul de bine! îngână cel ghemuit în gang.

Porneşte şi mai repede acum şi iată-l că şi-a atins ţinta: Birkenstrasse. Încă vreo câţiva paşi şi a dispărut într-un gang întunecos.

Faţada casei arată, în lumina felinarului de peste drum, o firmă: Hotelul „La Bradul Verde”.

Dar omul nu se foloseşte de intrarea principală, ci de o uşă laterală, ce duce într-o curte întunecoasă.

Chiar şi în întunericul acesta el îşi găseşte calea, deşi tocmai aici ar fi fost nevoie de ochi de pisică.

Iată-l ajuns la o uşă, dar care nu cedează la zgâlţâielile lui.

Ce ghinion! N-are cheia la el, aşa că trebuie să se întoarcă iar, până la o fereastră închisă cu oblon, unde bate de câteva ori într-un chip deosebit – tac-tac-tactactac!

O rază de lumină ţâşneşte de sub oblonul întredeschis.

— În sfârşit! murmură omul.

Uşa de adineauri se deschide şi pe prag se iveşte patronul „Bradului Verde”. În mână ţine o lumânare şi cum îşi adumbreşte ochii, în întuneric, şi întreabă: „Cine-i?” primeşte răspunsul:

— Stinge lumina! Îmi trebuie numărul 18. Ia-o înainte!

Şi se şi făcu îndată noapte neagră. Omul dispare. O scară scârţâie, deoparte se află coridorul luminat, care duce spre câteva camere ale hotelului. Patronul bâjbâie însă mai departe în direcţie opusă.

Apoi se aude o cheie într-o broască şi amândoi intră într-o odaie.

— Totul e închis, se aude un răspuns.

— Nimeni nu-i găzduit pe alături? Cum se poate?

Se face lumină şi patronul rămâne cam năucit, văzând pe musafirul său nocturn, aducându-i o fiinţă neînsufleţită în casă.

— E moartă? bâlbâie el, scărpinându-se pe după ureche.

— Prostii! îi răspunde cel întrebat. Adu o sticlă de vin, dar de cel mai bun care se află în pivniţa de otrăvuri. Sunt ca măcinat. Poate că mai capăt vreo vizită. Şi, de altminteri, e cu putinţă să mai dispar chiar în cursul nopţii.

Patronul se uită cu coada ochiului spre tânăra cea frumoasă, pe care omul cu mantaua o depune pe patul din camera vecină şi în

momentul în care acesta iese din nou, patronul exclamă cu glas răguşit:

— Sfinte Dumnezeule! N-oi fi cumva dumneata vreunul din aceia mari de la poliţie?

Abia acum a observat că mantaua e poliţienească.

— Poate că în curând să solicit un astfel de post; deocamdată am împrumutat obiectul ăsta, răspunde străinul.

În acelaşi timp omul îşi desface mantaua pe care o aruncă împreună cu chipiul, pe un scaun, într-un colţ.

Este Masca-Roşie!

Patronul a părăsit camera. Rammont întinde urechea spre camera alăturată şi clatină din cap.

— A fost prea mult! Nu se trezeşte ea aşa de repede! Cu atât mai bine! În vremea asta, pot să mai văd ce am de făcut.

Se întinde şi-şi desţepeneşte oasele.

— Sunt deşelat! râde el, sinistru. Dar a fost iar o ispravă care m-a amuzat. Dar că m-a putut prosti câinele de detectiv cu înscenarea lui şi din pricina lui mi s-au evaporat cele două milioane ale bancherului, asta, pe toţi dracii! mă face să turbez! Ce-aş putea face ca să pot pune mâna măcar pe bani?

Se plimbă întunecat prin odaie. Gândurile şi combinaţiile lui se fugăresc unele pe altele.

— Dacă nu m-aş fi lăsat prins de comedia aceea cu diamantul, aş fi putut încasa mâine dimineaţă milioanele şi să plec neîmpiedicat de nimeni din Berlin!

Apoi îşi dădu din nou pe spate capul şi printre buzele-i fin arcuite, se ivesc dinţii lui albi, puternici.

— Ha-ha-ha! Dar la urma urmelor tot a fost nostim, cum le-am jucat farsa ălora de colo şi cum ne-am furişat pe sub pământ ca şobolii! Şi am calculat exact când am presupus că-l prinseseră pe Joe; altminteri, ar fi dat la timp semnalul!

Zăreşte mantaua poliţienească din colţ şi câteva minute stă de-şi muşcă buza.

— N-a mers altfel! Nu e el întâiul şi nu va fi nici ultimul! Lupta va urma între mine şi ceilalţi din partida adversă, atâta vreme cât voi fi în stare să-mi mişc braţul.

Se aude un bâjbâit la uşă. E patronul. Aduce o sticlă din cel mai bun vin al său. Şi o farfurie cu mezeluri. Când vine „omul fără nume” la el, atunci pică un câştig bun.

— Mai porunciţi ceva? întreabă el.

— Nu… hârtie şi cerneală ai? Bagă de seamă, dacă bate cineva iar în oblon, lasă-l să intre! Şi ţine-ţi gura… oricine ar întreba ceva! Cea mai mică trădare şi „Bradul verde” şi-ar putea căuta alt patron! Pe cel vechi l-am redus la tăcere, la repezeală.

— Puteţi fi fără de cea mai mică grijă, bâlbâie patronul, înfricoşat.

Masca-Roşie se aşază la masă şi dă pe gât un pahar de vin.

— Trebuie să-mi întăresc puterile; în noaptea asta mai e mult de lucru, îşi zice el, clătinând din cap.

Ciudat, aceleaşi mâini albe, care au dat dovadă de o putere atât de surprinzătoare, când se încleştaseră pe după gâtul unui om, se pricep şi să mânuiască cu eleganţă cuţitul şi furculiţa!

Faţa lui Masca-Roşie se calmează tot mai mult. Mănâncă tacticos şi cu plăcere cele servite.

Deodată se anunţă o vizită.

Rammont se ridică foarte calm şi încuie mai întâi uşa alăturată. Apoi deschide.

Intră Joe. E în costum de comisionar. Trăsăturile-i dovedesc că pe lângă el evenimentele din noaptea aceasta n-au trecut aşa de lin ca pe lângă maestrul său.

— Iată-mă, maestre, nu mai e niciun pericol, zice el repede. Toţi ceilalţi sunt în siguranţă.

— Bine! Şezi! Aş vrea să-mi isprăvesc mâncarea; munca de azi n-a fost tocmai uşoară şi mai am una straşnică de dus la capăt! zice Rammont.

— Vrei să mai ieşi în astă seară, maestre? Dar e în picioare toată poliţia!

— Cu atât mai mult! Pe mine nu pun ei mâna… şi am de lucru!

Joe priveşte pe şeful său, plin de admiraţie.

— Tare-aş vrea să am curajul şi agerimea ta, maestre; m-aş lua la întrecere şi cu diavolul! zise el.

Masca-Roşie spuse, aşa, în treacăt:

— Atunci, probabil că nu ţi-ai fi dat în petec ca-n noaptea asta! De n-aş fi fost eu, ai fi stat acum la răcoare şi le-ai fi putut chiar da informaţii!

— Mai bine mi-aş fi tăiat limba. Îţi datorez viaţa mea, maestre, şi n-am s-o uit niciodată! M-ai chemat încoace. Ce am de făcut?

Masca-Roşie privi un moment în gol, apoi dădu din cap.

— Dă-mi tocul şi hârtia de pe masa de colo… nu, lasă! Copoii ăia afurisiţi caută să se informeze din orice. Ia bine seama, ce-mi trebuie. În cel mult o jumătate de oră trebuie să am aici obiectele. Banii n-au nicio importanţă în chestia asta.

Joe ascultă atent ce-i spune maestrul, apoi se ridică.

— În cel mult o jumătate de oră sunt iar aici, zice el. Îngăduie-mi doar o întrebare, maestre: Vrei într-adevăr s-o iei cu tine… pe fată? Singur e cu mult mai uşor de fugit; e doar o povară!

— Te-am întrebat eu care sunt părerile tale? Când întocmesc eu un plan, ştiu şi de ce îl fac. Tăcere! O aud trezindu-se… şterge-o de aici!

Joe se furişează repede pe uşă afară.

Masca-Roşie deschide încet uşa spre camera alăturată. Prin raza de lumină ce se răsfrânge acolo, vede pe Alice întinsă în pat.

Sărmana s-a ridicat pe jumătate şi priveşte zăpăcită în juru-i.

— Unde… mă aflu oare? îngână ea.

Rammont se apropie de ea. A luat lampa de pe masa primei camere şi ea îl recunoaşte.

Îşi acoperă, scâncind, faţa, cu amândouă mâinile şi face o mişcare, de parc-ar voi să fugă.

Rammont a observat toate acestea. Scoate şi el un oftat, pentru ca apoi să cadă pe un scaun de lângă pat.

— Urăşte-mă, Alice, dispreţuieşte-mă, ştiu că sunt un mizerabil, un om pierdut! îngână el, cu buzele zvâcnitoare. De ce n-ai lăsat cale liberă tatălui tău, spionul poliţiei, care s-a furişat în casa prinţului ca Rajah indian? Îndreptase doară arma spre pieptul meu, s-ar fi răzbunat – şi tu ai fi acum liberă!

Alice holbează ochii la el. Îşi ţine tâmplele în mâini. Omul care stă în faţa ei pe scaun e un criminal; o ştie de acum fără niciun dubiu. Şi totuşi l-a ocrotit, chiar ea împotriva tatălui, care voia să-l prindă, a fugit cu el, s-a făcut complicea lui!

Cum o să se lovească cu pumnii în cap bătrânul ei tată, care nu e un criminal, ci în slujba poliţiei secrete, şi cum o s-o blesteme pe Alice a lui!

Un fior scutură trupul mlădios al fetei.

— Erwin… Franz… Dumnezeule îndurător! geme ea. Cum să-ţi zic? Nu ştiu unde mi-e capul.

Masca-Roşie îşi ridică ochii, acei ochi mari, adânci, care pătrund până în fundul sufletului Alicei.

— Fă ce-ţi dictează inima, Alice! Orice crimă aş fi făptuit, una trebuie să mă crezi: că te iubesc! Dar ştiu bine că nu pot încătuşa viaţa ta abia înmugurită de a mea. Depinde de tine să pleci de aici… drumul e liber, n-ai decât să porunceşti şi te părăsesc, iar patronul casei acesteia îţi face rost de o trăsură, cu care să poţi pleca acasă.

Sărmana tremură de durere.

— Acasă! Eu mi-am pierdut şi căminul şi totul, de vreme ce am ales între tine şi între tatăl meu! spune ea cu tristeţe.

Şi apoi exclamă ca înnebunită:

— Erwin, o, Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se încrucişeze drumurile? De dragul tău am alungat de la mine şi ultima afecţiune sfântă pe care o mai posedam, aceea pentru tatăl meu! De ce mi-ai spus că ar fi un criminal?

— Nu ştiam alt mijloc cum să te cuceresc, Alice!

— Şi miile acelea multe din biroul lui?

El rosteşte cu greu:

— Le-am pus eu acolo, ca să te conving pe tine!

— Atunci… eşti tu însuţi falsificatorul!

— Sunt un izgonit de oameni şi de Dumnezeu, Alice! Am avut şi eu o mamă, dar m-a dat pe mâna străinilor, nu s-a sinchisit de mine, şi când m-am făcut mai mare, s-a cuibărit în mine o ură nebună împotriva a tot ce e bogat, vesel şi fericit. Nicio mână blajină nu mi s-a pus pe frunte, ca să potolească furtuna din sufletul meu! Da, trebuie să ştii totul, totul! Mă numesc de fapt Hector Rammont, dar baronul de Bergen era tatăl meu… o poveste lungă, pe care am să ţi-o povestesc mai târziu. Am cunoscut pe fiul lui, pe fiul lui legitim, pe care el nu l-a mai văzut de asemenea de ani de zile şi pe care acum voia să-l reprimească. Semănând foarte mult, şi furându-i tânărului conte – care aştepta la Paris veşti de la tatăl său – toate actele, m-am instalat aici la palatul Bergen. Bătrânul m-a recunoscut… de fapt chiar sunt fiul său, ca şi celălalt, şi jocul mi-a reuşit… până aseară. Tatăl tău, pe care ei îl numesc Ochi-de-Pisică, mi-a dat de urmă şi voia să mă prindă la prinţul Utaşin!

— Dar prinţul ce rost are? geme Alice.

— Face şi el parte din grupul amicilor mei secreţi.

— Vasăzică, şi el şi toţi domnii aceia grăbiţi… numai răufăcători?

— Am vrut să mă descotorosesc de ei, cât s-o putea mai repede, dar soarta a hotărât împotriva mea. De ce să te mai silesc, să te chinui mai departe? S-a sfârşit farmecul cel scurt. După ce te vei fi întărit puţin, te poţi întoarce la tatăl tău, care e în acelaşi timp şi cel mai vajnic duşman al meu; îi vei implora iertare, căzându-i la picioare şi… mă vei trăda! E doară datoria ta de copil!

Sărmana fată lunecă pe jumătate de pe pat. Toată fiinţa îi e într-un zbucium îngrozitor. Nimic în lume n-ar fi abătut-o de pe făgaşul dreptăţii… şi acum nu resimţea decât o durere negrăită, o milă supraomenească pentru omul de lângă ea, pe care-l iubea, de care nu se putea despărţi nici acum, cu toate că era unul din cei excluşi din sânul societăţii…

— Franz, Franz! izbucneşte ea în hohote de plâns. Lasă-mă să-ţi spun aşa, căci acesta e numele pe care l-am auzit de la tine! Ce-i de făcut? Îndură-te, arată-mi o cale pe care să pot apuca!

— La tatăl tău! zice el respirând greu.

Ea clatină sălbatic din cap.

— Nu pot… nu mai pot! Dacă te pierd pe tine, sunt nenorocită şi distrusă!

— Alice! exclamă el, înviorat. Rămâi atunci la mine, rămâi! Fă din visul unui om pierdut o realitate! Fii îngerul meu cel bun, rămâi lângă mine! Înapoi nu mai pot da! Dar unele se pot îmbunătăţi, dacă ai fi tu în preajma mea, dacă aş şti că există o singură inimă care să creadă în mine, care nu mă părăseşte chiar dacă ceilalţi toţi din jur mă părăsesc descurajaţi!

A pus mâna pe umărul ei gol, îi trage apoi braţele spre el; dar ea vrea să se smulgă, o voce îi sună la ureche: „Salvează-te! Nu-l crede! Omul acesta e un vampir, care bea sângele tău roşu… fugi de el!”

Dar buzele lui calde se lipesc de gura ei… ea îi e robită, fără de mântuire!

— Vrei să rămâi la mine, Alice? şopteşte el.

Ea plânge amarnic.

— O, aş vrea să mor, ar fi cu mult mai bine pentru un biet obiect făr’ de conştiinţă ca mine! Bunul meu tată! Nu mai trebuie să mă arăt niciodată… niciodată înaintea ochilor săi! Franz… încă o dată, spune-mi: E oare prea târziu pentru tine ca să te abaţi din calea greşită pe care ai apucat? Nu poţi spera graţiere, îndurare, dacă te-ai înfăţişa de bună voie judecăţii? Aş îndura cu tine orice lipsă, orice ruşine, te-aş aştepta, dacă te-ar arunca în închisoare! Iubitul, bunul meu Franz, fă-o de dragul meu.

Rammont zâmbeşte dureros.

— Îţi mulţumesc, Alice, dar e cu neputinţă. Chiar de-ai vrea să mă aştepţi până ce ţi-o încărunţi părul, până ce şi ultima suflare a pieptului tău va fi stinsă… jertfa ta ar fi zadarnică. Sunt învinovăţit de a fi omorât un om… a fost o luptă pe viaţă şi pe moarte! El sau eu! Dar sentinţa ar fi fost: moarte de mâna călăului! Să-mi pun eu capul pe eşafod, Alice?

Ea nu poate decât să-l cuprindă şi mai tare, strigătul de groază îi rămâne în gâtlej.

— Atunci rămâi şi fugi încă în noaptea asta cu mine! zice el.

— Încotro oare?

— Ne ducem în străinătate, unde vor veni pe rând şi tovarăşii mei. Fireşte că nu ştiu încă dacă în noaptea asta vom putea ajunge mai departe decât afară din Berlin. Dar lasă asta în grija mea. Înainte de toate, e chestie de o deghizare bună. Eşti pregătită şi la asta, Alice?

Ea îşi sprijină căpşorul înfrigurat de mâna lui şi şopteşte:

— Orice, dacă rămâi lângă mine!

Acum el ştie că a învins şi o privire triumfătoare alunecă peste trupul fraged, frumos, de la picioarele lui.

Îi apare ca o minune şi lui, omului care cunoaşte totuşi femeile! Fiinţa aceasta naivă, pe care el a amăgit-o, căreia i-a luat şi tată şi cămin – căreia i-a mărturisit deschis că e un criminal – nu se poate smulge de lângă el, pentru că iubeşte, supraomeneşte, uitând toate celelalte.

Rammont tresare uşor. A auzit un hârşâit la uşa antreului… Joe se va fi întors.

— Un moment, Alice! Unul din prietenii mei îmi aduce veşti şi, probabil, şi alte haine, pentru tine şi pentru mine! zise el grăbit.

A şi ieşit cu lumina, trăgând uşa după el. Apoi, afară, deschide. E

Joe, aduce un pachet maro pe care-l pune pe un scaun.

— M-am îngrijit de toate, maestre! A mers cam greu, dar banii şi-au făcut efectul!

Rammont îi face semn să vorbească încet. Apoi desface sforile cu care e legat pachetul.

Iese la iveală un costum complet, bărbătesc, o pălărie moale şi un pardesiu negru, apoi şi o toaletă de damă, cam demodată, cu o pălărioară de dantelă, de acelea pe care obişnuiesc să le poarte încă doamnele bătrâne din provincie. Două peruci, amândouă albe, şi o barbă de aceeaşi culoare, completează toaleta. Într-o cutiuţă, agrafe şi substanţe de lipit.

Masca-Roşie dă din cap.

— E bine! Totul în regulă! Noapte bună! Vezi de scapă! De azi în două săptămâni veţi găsi parola mea la oficiul poştal parizian cunoscut de voi. O să ştiţi atunci unde sunt şi ce va mai fi de făcut.

Întinde lui Joe mâna, pe care acesta i-o strânge mai multă vreme într-a sa.

— Maestre, aş prefera să rămân cu tine zice el.

— Nu se poate acum, băiete! Ne vedem noi iar în curând, sper!

Joc pleacă. Nici el nu vede în Masca-Roşie pe criminal; îi admiră doar geniul.

Rammont încuie iar uşa şi apoi trece în camera alăturată. Exact după treizeci de minute, o pereche ciudată părăseşte camera aceasta. El, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb şi barba de asemeni, are aspect de profesor din vreun oraş de provincie. Pălăria moale şi-o ţine cam stângaci în mână şi ajută însoţitoarei sale să-şi înnoade sub bărbie panglicile de dantelă.

E şi ea bătrână: un obraz rotund, drăguţ, cu şuviţe cărunte ce-i acoperă fruntea şi tâmplele; sprâncene sure, cearcăne uşoare în jurul ochilor. În mâini mănuşi negre de mătase.

— Nimeni nu ne va recunoaşte, Alice, fii curajoasă, şi putem lupta împotriva întregii poliţii; iar până să prindă cineva de veste, noi am şi dispărut cu trenul de dimineaţă. Bunul Joe s-a îngrijit chiar şi de hârtii, le am în buzunarul pardesiului.

O aşază pe însoţitoarea lui pe un scaun, căci o zguduie hohote de plâns. Apoi sună.

Iar hârşâitul convenţional la uşă.

Patronul hotelului a şi venit.

Cu ochii larg deschişi, se trage îndărăt, văzând perechea cea străină.

— Doamne… cum de aţi ajuns dumneavoastră aici? se bâlbâie el.

Rammont schimbă cu el câteva cuvinte, dar atât de încet că Alice nu poate înţelege nimic. Ea vede doar că patronul dă din cap şi că vâră o bancnotă de o mie în buzunar.

Apoi pleacă repede.

— Şi acum, vino, Alice! zice Rammont Trăsura o să şi fie la scară până ajungem noi jos. Sunt servit repede aici!

Şi într-adevăr, când ajunseră în curtea întunecată şi păşiră în stradă pe sub gangul întunecos al unei porţi, se şi auzi o trăsură oprindu-se.

Masca-Roşie spune vizitiului numele unei străzi, se urcă cu Alice şi pleacă.

— Un diavol şi jumătate!! mormăie patronul, uitându-se după ei din firida unei ferestre.

Capitolul 25 – Vizita nocturnă

Trăsura se opreşte într-o străduţă lăturalnică. Rammont a făcut dinăuntru un semn birjarului.

— Aşteaptă-mă aici, Alice! roagă criminalul pe nenorocita fată care a renunţat la totul numai ca să-l urmeze. În cel mult un sfert de oră sunt înapoi. Nimeni nu se va atinge de tine. Îl instruiesc eu pe birjar!

Sărmana se agaţă de el.

— Franz, mi-e inima atât de strânsă! Ce ai de gând? De ce vrei să mă părăseşti tocmai acum? strigă ea.

— Dar, prostuţo, o liniştеşte el, gândeşte-te că înainte de a pleca din Berlin, mai am de rezolvat în toată graba unele afaceri importante. Până la trenul de patru dimineaţă trebuie totul aranjat. Bizuie-te pe mine, mă întorc curând!

Strânge la piept trupul tremurând al fetei şi coboară.

Iar schimbă cu birjarul câteva cuvinte. Omul îl înţelege cu atât mai bine cu cât Rammont i-a vârât în mână o monedă de aur.

— Să fiţi fără nicio grijă, domnule! răspunde el.

Masca-Roşie priveşte în juru-i. Nu se poate să fi greşit direcţia. Într-adevăr, uite colo casa bancherului Grosser! Doar câţiva paşi şi Rammont a şi ajuns la grilajul grădinii.

Priveşte cerul şi zâmbeşte. Azi îi e şi vremea prielnică. Nu-i lună pe cer. S-a înnourat.

Înfăşurat în mantia neagră, a ajuns la o poartă care duce în parcul bancherului. Bogătaşul e celibatar şi, după cum ştie şi Rammont, n-are decât puţini servitori la el.

Masca-Roşie scoate repede câteva chei din buzunar; cât despre unealta lui din cel mai fin oţel englezesc, nu-l părăseşte niciodată.

— Cele două milioane trebuie să intre în stăpânirea mea, cu orice preţ! mormăie el. Îmi trebuie bani de drum!

Sărmana Alice nu bănuieşte că iubitul ei, în aceeaşi oră în care ea l-a urmat ca îngerul lui bun, e pe cale să săvârşească o crimă.

Strada e goală, nici ţipenie de om; departe, la o bună distanţă, staţionează trăsura! Rammont a şi descuiat poarta: o jucărie pentru el.

A intrat în parc. Deasupra-i a început să tune înăbuşit, dar nu cade nicio picătură. Doar vântul şuieră şi zgâlţâie pomii, care vâjâie jalnic.

— Aşa-i bine! râde înfundat regele criminalilor, – vremea asta e tocmai pe placul meu.

Se apropie prevăzător de casă. Totul pare acolo adormit. Cine să stea de veghe aşa de târziu?

Rammont dă târcoale casei, tot aşa de prevăzător, furişându-se tiptil ca o pisică. Curând de tot a izbutit să stabilească cu precizie unde e situată odaia în care se află casa de bani.

Una din ferestrele acestei încăperi dă într-un balcon. Masca-Roşie măsoară din ochi depărtarea, apoi cercetează zidul şi dă din cap mulţumit.

Tulpinile bătrâne ale viţei sălbatice se înalţă până sub balcon.

Musafirul nocturn începe îndată să se caţere pe ele. În vântul care zgâlţâie copacii, zgomotul acesta mic, aproape că nici nu se aude. Iată-l ajuns la capătul viţei, care pârâie cam suspect.

Deodată, o avântare îndrăzneaţă şi Masca-Roşie a ajuns la balustrada balconului. După o clipă, a şi ajuns la uşa acestuia, se ghemuieşte şi ascultă… linişte deplină peste tot. Nici măcar un câine nu pare să fie aici.

Începe din nou să lucreze la broască şi izbuteşte s-o deschidă; Bancherul nu se gândeşte la vreo spargere, circumscripţia de poliţie e la o distanţă de câteva străzi şi apoi e şi el în legătură telefonică cu acea circumscripţie.

Desigur că Masca-Roşie nu ştie de asta, dar nici aceasta nu l-ar fi reţinut să-şi încerce norocul.

O a doua uşă se deschide şi mai uşor… şi iată-l în aşa-numita cameră de lucru pe care o părăsise mai acum câteva ore.

E dominat de vechea lui îndrăzneală. Bâjbâie pe pereţi în căutarea comutatorului, pe care-l ştia cam în partea aceea. Într-adevăr… o mişcare şi camera de lucru a banchetului se umple de lumină strălucitoare.

Masca-Roşie priveşte în juru-i. Colo, în apropiere se află casa de bani pe care amabilul bătrân i-a descris-o atât de precis!

Dar unde doarme Grosser? Asta trebuie s-o afle Rammont înainte de toate. Deschide încet uşa camerei alăturate… o încăpere elegantă! Merge mai departe, mereu în vârful picioarelor şi iar deschide alta, de astă dată a dat de ce căuta!

Are în faţa sa camera de dormit a bătrânului. E luminată de o lămpiţă de noapte.

Masca-Roşie îşi alunecă privirile licăritoare către omul care doarme liniştit în perne.

L-ar putea suprima cu o singură apăsare a mâinii, l-ar putea trimite pe lumea cealaltă, dar strânge dispreţuitor din buze. La ce munca asta

inutilă! Deschiderea casei de bani e doar un joc de copil, în cel mult zece minute treaba s-a făcut şi Rammont e în siguranţă. Trage încet uşa după el, dar întoarce cheia. Aşa… acum bancherul e încuiat şi mâine n-are decât să bată până i-o veni servitorul. Masca-Roşie e ferit de orice surprindere!

Sigur de el, ca şi cum s-ar învârti ca musafir în cel mai distins salon, se întoarce în camera de lucru.

Se apucă îndată de treabă. Taie sârmele cu un cuţit ascuţit, sârmele subţiri electrice, ce i le-a arătat Grosser. Acum e sigur! Bancherul are dreptate, pe afară e greu de atacat casa, tăbliile de oţel sunt prea groase, prea puternice; dar cuvântul secret îi e doar cunoscut lui Rammont.

„Masca-Roşie”.

Încă o mică sforţare şi uşa cea grea se deschide.

În ochii lui Masca-Roşie se aprinde o flacără demonică. Nu mai are decât să întindă mâna şi două milioane sunt ale lui! E un simţimânt ameţitor, care nu se poate asemăna cu niciun altul!

Afară cade un trăsnet. Geamurile zăngănesc, dar Rammont nici că se sinchiseşte. Râde singur.

— Iacă şi o mică geantă! Foarte drăguţ din partea dumitale, domnule bancher, mă voi folosi numaidecât de ea! zice el.

Şi îndeasă în mica servietă pacheţelele de bancnote de câte o mie, unul câte unul, numărându-le tacticos, de parc-ar fi fost vorba de o afacere în toată regula.

— E surprinzător de exact! În despărţitura asta ferită se află chiar şi un mic supliment – hm – omul trebuie să ştie să profite de ocazie. În cazul acesta, nu trebuie să atac îndată cele două milioane.

Mai face să dispară un număr de alte bancnote în buzunarul lui şi se trage îndărăt, zâmbind.

— Întotdeauna ordine! Să încuiem din nou casa, zice el.

În clipa următoare, cum vrea să-şi pună în aplicare gândul, răsună la spatele său un strigăt.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi holbează ochii la faţa descompusă de groază a bancherului. Grosser a intrat pe o uşă secretă, trezit de un tunet puternic. Intrarea aceasta îi era cunoscută numai lui şi servitorului său, şi ceea ce-l adusese mai ales în camera de lucru, era împrejurarea că visase că cineva ar fi voind să-i fure cele două milioane. L-a urma urmelor tot fusese un fapt uşuratic să lase acolo o sumă atât de mare.

Deschide uşa secretă… lumina orbitoare îl uluieşte… şi vede într-adevăr un om lângă casa de bani.

Rammont scăpă un blestem sălbatic. Ţine la subsuoară geanta cu bancnotele. Privirea-i zboară spre balcon, uşa e întredeschisă. O sărituri şi a ajuns în prag!

Dar bancherul se uluise doar pentru o clipă; apoi, cum criminalul dă să fugă, se repede după el şi-l înhaţă cu amândouă braţele.

Se-ncinge o luptă scurtă. Grosser ştie despre ce e vorba, căci vede geanta îndesată… caută să citească în trăsăturile bătrânului cu care se luptă; zadarnic: e un străin, un om care nu pare nicidecum un criminal! Dar hoţul cel bătrân are puteri uriaşe. Grosser se simte răpus.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

Dar glasul abia de se aude prin bubuitul tunetului care se rostogoleşte pe întinsul cerului.

Dar… ce să fie asta? În lupta disperată a celor doi, Masca-Roşie îşi pierde deodată peruca şi iese la iveală părul său negru, pieptănat cu cărare.

Bancherul se trage îndărăt.

Se apucă de frunte… nu-i acesta…

— Dumneata, domnule baron de Bergen? strigă el.

Rammont face să-i dispară peruca în buzunar şi respiră adânc.

— Admir spirtul dumitale inventiv, domnule bancher, zice el cu un zâmbet sarcastic, da, eu sunt baronul de Bergen, care şi-a permis să-şi ridice ceva mai devreme şi personal cele două milioane ale sale!

Bancherul şi-a revenit.

— M-ai jefuit, dumneata! Sfinte Dumnezeule, parcă mi se ia o ceaţă de pe ochi… dumneata nici nu eşti măcar adevăratul baron; celălalt este. Dumneata nu eşti altul decât Masca-Roşie!

— Şi asta e exact, onorabile… şi acum dormi liniştit mai departe! Masca-Roşie îţi spune noapte bună!

Grosser se repede spre perete! Semnalul dă alarmă! Apasă butonul… desigur că-l vor auzi.. au să fie îndată aici! Dar şi Rammont ghiceşte ce vrea să însemne mişcarea asta. Dintr-o săritură de pisică a ajuns lângă bătrân… prea târziu, semnalul îşi va şi îndeplini funcţiunea.

O lovitură de pumn trânteşte pe bancher cât colo… criminalul trebuia să-şi facă doar puţintel loc, pe urmă tot scapă el. Grosser îşi adună ultimele puteri ca să ţină pe mizerabil; doar câteva clipe încă şi Masca-Roşie e prins!

Dar Rammont se răsuceşte cu dibăcie şi priveşte ţintă în ochi pe bătrân.

— Dă-mi drumul, că de nu, eşti al morţii! gâfâie el, cu obrazul descompus.

— Ba nu, te ţin zdravăn, mizerabile! N-ai să-mi scapi! strigă bancherul ca înnebunit. Ajutor!… Ajutor!

— Fiindcă nu vrei altfel… eşti un prost ca şi ceilalţi, care au ispăşit ca şi tine… na…

Bancherul scoate un strigăt şi cade înapoi. Masca-Roşie i-a înfipt în

beregată pumnalul. Acum drumul e liber.

O clipă în urmă, arătarea de afară de pe balcon a şi dispărut.

După alte cinci minute, Rammont sare în trăsură, care porneşte îndată..

Masca-Roşie se ghemuieşte gâfâind într-un colţ.

— Franz!… Franz!… Ce s-a întâmplat? strigă Alice, cuprinzându-l cu braţele.

— Nimic, nimic, prostuţo! A mers totul de minune! Izbucneşte, furtuna. Am alergat prea repede, atâta tot! Ia geanta asta şi păzeşte-o bine! Înainte de a ajunge la gară, mai am de rezolvat ceva… la palatul Bergen!

— Trebuie cu tot dinadinsul, Franz? Primejdia e, desigur, din ce în ce mai mare! zice înspăimântată sărmana fată.

— Trebuie! răspunse el. Tu nu poţi face decât un singur lucru: să-mi urezi noroc şi izbândă!

— Asta o şi fac, Franz, pentru că tu o vrei! şopteşte ea supusă.

Şi nu presimte deloc că e vorba de înlăturat în pivniţa palatului Bergen, o martoră incomodă, pe Margot, sora ei.

Capitolul 26 – Un vampir

Palatul Bergen avea un mare număr de subterane, la care puteai ajunge pe o scară lată, şi odată jos, te pomeneai în faţa a două uşi groase, ce duceau, la rândul lor, în două direcţii opuse. Într-una din cele două părţi, cea mai veche, care aproape că nu mai fusese folosită, zăcea biata Margot, într-o gaură înăbuşitoare situată într-o înfundătură. O uşă groasă o despărţea de gangul de afară.

Încăperea n-avea nicio fereastră. Doar de sus, de deasupra uşii, cădea o lumină slabă ce se revărsa înăuntru, venind dinspre gang, ce avea la o oarecare depărtare o fereastră cu gratii.

Când o târâse Rammont aici jos, ea îşi venise în fine chiar în clipa când o trântise într-un colţ. Avea pe dânsa doar lenjeria şi cuvertura pe care Rammont o aruncase peste ea. Atâta tot!

Margot observă cu groază unde se afla.

Un chip rânjind batjocoritor se aplecă asupra ei, astfel că ea sări în sus ţipând şi înfăşurându-şi trupul cu cuvertura.

— Vrei să mă omori, demon fioros… ucigaş al contelui… seducător al surorii mele? strigă ea.

El nu răspunse, dar întinse mâinile spre gâtul el alb, ca s-o sugrume.

Ea se repezi spre uşă, strigând ajutor, dar nimeni n-o auzi.

În ultimul moment, cu moartea dinaintea ochilor, apucă o piatră, care se desprinsese din zidul cel vechi şi în clipa următoare îl şi izbi pe Rammont în frunte. Apoi, se trase îndărăt, rămânând cu arma aceasta

în mâna dreaptă, iar cu cea stângă strângând pe trupu-i cuvertura.

Rammont se dădu înapoi ameţit, scoţând un strigăt de furie, după care se năpusti afară, trântind uşa grea de stejar.

Margot era acum prizoniera lui. Strigătele ei nu puteau fi auzite, astfel că renunţă repede la ele. Dacă n-o salva o minune, era pierdută.

Ceasurile se transformau în veşnicii, locul devenea mai înfiorător, vietăţi scârboase se căţărau pe nenorocita fata şi aerul ameninţa s-o înăbuşe.

Să moară aici de foame şi de frig, aici jos?

Câte ceasuri or fi trecut, nu mai putea şti, dar iată că în sfârşit – domnea noapte neagră – se apropiau paşi.

— Ajutaţi-mă… ajutor! strigă ea cu glas vibrator.

Uşa se deschise, şi apăru un om luminat de un felinar: o faţă albă, încadrată de o barbă căruntă, cu părul ciufulit, aruncând asupră-i priviri aprinse, demonice.

Margot îşi duse mâna la frunte. Acesta nu era un salvator, nu era nimeni altul decât Masca-Roşie! Îl recunoscu după ochi, după expresia feţei, cu toată deghizarea.

Rammont îşi potrivise din nou în trăsură, cât putuse mai bine, barba şi peruca, dar neavând oglinda, e de la sine înţeles că exterioru-i nu era tocmai în bună rânduială.

Pe Alice o lăsase să aştepte în trăsură, spunându-i că are neapărată nevoie să se ducă la palatul Bergen. De altfel, nu se expunea la nicio primejdie, căci cunoştea toate intrările, avea chiar cheile, şi la urma urmelor nu voia nimic altceva decât nişte hârtii de care avea nevoie pentru călătoria lor comună.

Cu toate că era încă zguduită de spaimă, zbătându-se între sentimentele cele mai contradictorii, dar supunându-se şi lăsându-se biruită cu toate astea de demonii patimii, sărmana fată îl crezuse şi de data asta.

Cum putea Alice, când el o rugase să-i ureze noroc la întreprinderea lui, să bănuiască câtuşi de puţin, că ora vorba de uciderea lui Margot, nefericita ei soră!

Masca-Roşie pătrunsese nestingherit în parc şi intrase în palat. Totul zăcea în pace adâncă, nicăieri nu era de zărit o rază de lumină.

Bătrâna Fernbach, proxeneta aceea, care se afla în slujba lui, se dusese cu siguranţă la culcare. Nici ea nu ştia unde se afla Margot.

Regele criminalilor exercita o putere nelimitată asupra creaturilor sale. Nu le era îngăduită îndrăzneala să-l împovăreze cu întrebări indiscrete, sau să se intereseze cumva de soarta unui om pe care el l-a făcut să dispară.

Astfel pătrunse fără zgomot în interiorul marii clădiri şi în primul rând, se îndreptă spre scara ce ducea în beci.

La coborâre, îşi lumină cu bricheta. Aici, într-o firidă, trebuia să se

afle un felinar, pe cât ştia. Îl găsi repede şi-l aprinse. Cheile cele mari de la uşa mare de jos le ascunsese la vizita lui de data trecută, într-un loc sigur din gang şi acum le scoase la iveală.

Nu era absolut deloc tulburat, doar puţin curios să ştie ce se petrecuse cu Margot în răstimpul acesta.

Plăcut nu era, desigur, adăpostul, mai ales că nu-i lăsase nenorocitei nici măcar veşmintele.

O azvârlise în pivniţa aceea fioroasă aşa cum o smulsese din camera de culcare, cu cuvertura de mătase pe ea.

Ea îl lovise în frunte cu piatra şi asta îl făcuse să se retragă fără de voie. În după-amiaza asta nu voise să se ocupe de ea. Era în mâna lui, se putea juca cu ea ca pisica cu şoarecele.

Dar lovitura cu piatra avea s-o ispăşească, era lucru hotărât. Acum trebuia să spele putina, căci mâine chiar, palatul Bergen va fi luat în primire de către noul său stăpân… dar pierderea celor două milioane, gentilul domn va trebui s-o înghită frumuşel, el sau bancherul!

Cu banii aceştia Masca-Roşie spera să poată rezista o bucată de vreme şi să-şi poată susţine întrucâtva şi complicii.

Mai avea la el pumnalul cel mic, pe care-l smulsese Arankăi şi pe care-l înfipsese şi bancherului în gâtlej. Dar aici jos voia să procedeze fără vărsare de sânge. Margot nici nu trebuia să fie găsită de către noul stăpân, deşi era probabil că acesta nici nu va ajunge vreodată în partea aceasta a pivniţelor. Şi chiar dacă da, Rammont cunoştea topografia locului; cunoştea o groapă în care ar putea zvârli cadavrul bietei Margot.

Şi cum se apropia de uşa închisorii ei, auzi strigătul ei de ajutor şi nu se putu stăpâni să nu râdă. Comedia – pentru el nu era nimic altceva decât o comedie, – se va termina repede.

Cei doi vrăjmaşi se priveau acum ţintă.

Margot, cutremurându-se de groază, se îndeasă în colţ, vrea să scoată un nou strigăt de ajutor, dar spaima i-a paralizat limba.

Masca-Roşie închide încet uşa în urma lui şi se apropie de victima sa.

— Ei, cum îţi merge, frumoasă Margot? o ironizează el, ba chiar se şi aşează pe lada veche de scânduri, singurul obiect ce se află în încăpere. Ai petrecut bine în răstimpul acesta? Ah, te miră înfăţişarea mea? O, Doamne, un om în situaţia mea trebuie uneori să se servească de asemenea mici trucuri. Nu trebuie însă să te simţi câtuşi de puţin stingherită.

Încetul cu încetul, nenorocita îşi recapătă graiul. Mizerabilul a venit ca s-o ucidă, de asta o încredinţează privirea ochilor lui perfizi.

Şi iar, ca şi altădată, ea ar voi să se agate de viaţă, acum când ştie cine a săvârşit crima de la castelul Hohenegge şi are dovezi sigure că Leonie, femeia aceea demonică, e în legătură tainică cu Masca-Roşie.

Cum ar fi fost altminteri posibile groaznicele întâmplări din ultimele zile şi ore?

Se înfăşoară şi mai strâns în cuvertura de mătase; în tremurul ce a cuprins-o caută din ochi uşa; nu-i decât pe jumătate închisă.

Gândurile îi zboară prin capul îndurerat, cu repeziciunea fulgerului. De ce vine Masca-Roşie iar la ea şi astfel deghizat?

S-a întâmplat ceva sus în palat?

Şi-n el e baronul de Bergen? A izbutit oare să părăsească închisoarea – unde ea presupunea că el se află acum – ca să vie încoace?

Nicio mirare că nu putea găsi un răspuns la toate aceste întrebări; căci nu cunoştea adevărul.

Rammont izbucneşte în hohote de râs.

— De ce priveşti aşa disperată spre uşă, frumoasă Margot! Părăseşte orice nădejde de evadare. Data trecută ai avut amabilitatea să mă loveşti în frunte cu o mică piatră de zid; a fost o lipsă de galanterie, mai ales că trebuia să mă duc la un bal foarte distins… şi chiar cu sora dumitale Alice!

— Mizerabile! Sărmana mea soră tot se mai află în mâna ta? exclamă Margot. Ce ai de gând cu ea? Vrei s-o omori şi pe ea, ca şi pe mine?

— Ce-ţi trece prin minte, Margot! Ar însemna să nu am inimă în piept. Alice mă iubeşte doară! zice el râzând.

— E orbită; ea nu ştie cărui vampir i s-a aruncat în braţe!

— Şi de astă dată ai nimerit greşit, odorule! o ironizează el. Alice îmi ştie în clipa de faţă trecutul, ştie că la Paris călăul aşteaptă demult să mă ia în primire.

— Şi… Alice… le ştie astea? îngână ea.

— Pe cuvântul meu de onoare… da! Şi ce crezi dumneata? Iubirea ei e atât de mare, că în noaptea asta, când iubitul tată al dumneavoastră, Ochi-de-Pisică, detectivul cel mai temut al Berlinului, Sherlok Holmesul ţării, voise să pună mâna pe mine, ea s-a dat de partea mea. Mi-a salvat aşadar de bunăvoie viaţa!

Margot întinde braţele, ca şi cum ar vrea, îngrozită, să înlăture un mare rău.

— Fost-a în stare Alice să facă aceasta? Nu, nu! Nu te cred! Minciună e fiece cuvânt ce-ţi iese din gură! strigă ea, cutremurându-se. Sărmana mea soră, Alice, ar fi putut să cadă victima unui seducător mizerabil, dar ea-l iubeşte pe bătrânul nostru tată, ea are oroare de orice nelegiuire! Cum s-a putut ea alătura, de dumneata, monstru cu chip de om?

El râde iarăşi.

— Regret, Alice însă gândeşte cu totul altfel despre acest monstru! Ea vrea să devină îngerul meu cel bun! Ce nu-i în stare iubirea! Am

primit sacrificiul ei şi în prezent aşteaptă afară într-o trăsură, într-o stradă lăturalnică, până ce eu… voi fi rezolvat aici o afacere urgentă. Mi-a urat chiar noroc.

— Ştie că eu sunt aici?

— Nu poţi cere de la mine chiar una ca asta! Cum aş fi eu în stare s-o sperii până într-atâta pe biata fetiţă? Suntem, cu destulă părere de rău, nevoiţi, eu şi ea, să întreprindem încă în noaptea asta o călătorie. Palatul Bergen capătă mâine alt stăpân şi de aceea deghizarea asta. Deocamdată Alice mă aşteaptă cu două milioane de mărci în trăsură.

— O nouă crimă? Monstru mizerabil, dar ce s-a petrecut în noaptea asta?

— Ceva foarte obişnuit! Tatăl dumitale, care-şi pusese în cap, cu tot dinadinsul, să mă predea pe mine, Masca-Roşie, în mâna poliţiei, mi-a făcut unele neplăceri. Pe scurt, trebuie să mă retrag pentru o vreme. Pentru aşa ceva e doar nevoie de bani. Astfel că, cu ajutorul surorii dumitale, Alice, l-am uşurat pe bancher de două milioane. Dacă lucrurile n-au mers chiar atât de lin precum am dorit, – sfinte Dumnezeule, de ce nu-mi îndeplinesc oamenii dorinţele? Vina e a lor, dacă plătesc cu viaţa, într-un asemenea caz!

Lui Margot i se părea că va muri de groază şi silă. Alice se afla în apropiere, aşteptând pe mizerabilul ăsta, care pusese deplină stăpânire asupră-i. Ea voieşte să fugă cu omul care venise încoace să-i omoare sora.

Nu erau toate astea nespus de îngrozitoare? Şi tatăl ei era detectiv. Acum abia îşi lămurea unele lucruri pe care nu le putuse înţelege bine odinioară.

— Da, da, afirmă din nou Masca-Roşie, râzând. Fireşte, că nici prin vis nu ţi-ar fi trecut aşa ceva: că sora dumitale m-a ferit cu propriul ei trup de câinele de poliţist, copoiul Berlinului, tatăl dumitale, că jefuieşte şi fură cu mine, şi că la urma urmelor şterge putina cu mine.

Margot simte pământul clătinându-i-se sub picioare, i se pare că o să moară de atâta jale.

— Cu ce mijloace diabolice ai otrăvit sufletul Alicei! strigă ea. Într-o bună zi, nenorocita pe va trezi din scurtul ei vis îngrozitor, de a fi urmat pe un bărbat pe care crede că-l va putea salva ca înger bun din calea sângeroasă pe care a păşit. Dea Domnul să nu fie prea târziu! Dar eu nu am decât un blestem pentru tine, mizerabile, cum n-a mai fost rostit de gură de femeie! Să deznădăjduieşti în ceasul tău din urmă şi să te prăbuşeşti sub chinul remuşcărilor, să înduri mii de morţi pentru toate grozăviile pe care puterea ta demonică le-a săvârşit.

Râsul lui Rammont se stinge. El se ridică.

— S-o sfârşim! Am stat de am ascultat destul la palavre stupide şi mă plictiseşti! zice el tăios.

Felinarul aprins se află lângă el, pe jos. Lumina galbenă îşi

împrăştie razele prin încăperea posomorâtă.

Colo, în colţ, mai este piatra cu care-l izbise Margot. De-ar mai putea avea o dată îndrăzneala asta!

Face o mişcare… dar Rammont i-o ia înainte.

— Regret, zice el cu ironie, n-am poftă de repetiţii!

Chipul i se descompune dintr-odată – braţele-i se întind – ea îi vede ochii căpătând o expresie îngrozitoare şi iată-l că se repede la ea, s-o apuce de beregată.

Margot ştie că-i este viaţa în joc! O, numai de n-ar muri acum, când e în posesia atâtor taine!

Nu există oare nicio putere de salvare?

Loveşte cu pumnu-i mic, în obraz, pe regele criminalilor tocmai între ochi. Nici ea singură nu ştie cum a putut avea în clipa aceasta îngrozitoare atâta curaj şi putere.

Rammont gâfâie… se trage o clipă în lături, clătinându-se, un blestem îngrozitor îi scapă de pe buze. Nu şi-ar fi închipuit că va avea vreo supărare din partea fetei acesteia.

— O, ispăşeşti tu, vrăjitoare!

Dar n-apucă decât o bucată din stofa ce acoperea umerii albi, căci ea, Margot, îi alunecă printre braţe şi, cu o smucitură supremă deschide uşa.

El aleargă după ea; nu-i poate scăpa.

Dar afară e întuneric, fără felinar n-o poate urmări.

Cum se aplecă să ridice felinarul, uşa pivniţei e trântită înapoi închizându-se.

— Mii de tunete şi de trăsnete! scrâşneşte el; m-a închis aici!

Dar acum se arată puterea lui, pe care nimeni n-o bănuieşte în trupul acesta zvelt. Se opinteşte cu umărul de uşa cea grea – ea trosneşte din toate încheieturile – dar tot nu cedează încă!

Încă o dată – vinele tâmplelor i se umflă; el ar vrea să doboare uşa aceasta ca şi Samson coloanele de piatră.

Şi lucrul nemaiauzit se petrece într-adevăr: zăvorul ruginit de afară sare sfărâmat; drumul e liber.

Rammont iese afară în gang cu felinarul, pe care-l ridică sus de tot… ha, colo, în faţa scării ce duce în sus poate zări silueta lui Margot.

În câteva sărituri a ajuns la locul acela. Dar nenorocita îl vede venind; scosese un strigăt pe jumătate înăbuşit, de cum trebuise să constate că zăvorul cedase – şi acum trebuie să se întoarcă, căci nu mai simte puterea să poată ajunge sus înaintea lui.

Afară de aceasta, e şi acolo o uşă încuiată.

El şi crede că o va putea prinde, când iată că-n ultimul moment îi scapă din nou.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Încotro să-mi îndrept paşii? Nu

mai există nicio salvare?

S-a refugiat în partea cealaltă. Un gang îngust, întunecos, duce într-acolo.

Unde o s-ajungă nu ştie, frica morţii nu-i dă răgaz să cumpănească… N-o preocupă alta decât să fugă… să fugă!

Dacă n-o salvează vreo minune sau un înger apoi e pierdută!

Aude la spatele ei gâfâitul urmăritorului, i se pare că vede înaintea ei chipul lui batjocoritor, descompus… mâinile care se întind după gâtul ei!

— Sfinte Dumnezeule! Ajutor!… Ajutor! mai încearcă ea să strige, dar glasul ei înăbuşit de groază abia de se mai aude.

Masca-Roşie e aproape de tot de ea; criminalul rânjeşte iar cu râsu-i plin de cruzime. Nu i s-a auzit gura în timpul urmăririi, căci doar ştie bine că ea nu-i mai poate scăpa.

Dar iată că Margot se izbeşte cu capul de o uşă de fier. Lovitura îi spune, deodată, că aici poate că ar mai fi vreo ieşire.

Pipăie după un mâner… după vreun zăvor… apucă ceva, smuceşte… şi o deschizătură întunecoasă se cască înaintea ei.

La lumina cea proastă pe care o revărsă felinarul lui Rammont nu poate recunoaşte nimic desluşit, dar n-are încotro şi astfel pune piciorul în deschizătură.

Un pumn o înşfacă de umăr… prea târziu ca s-o tragă înapoi.

Pământul piere sub picioarele lui Margot; ea scoate un strigăt sfâşietor şi cade în adâncime. Un zgomot înăbuşit şi apoi linişte de moarte!..

Masca-Roşie se trage înapoi cu o smucitură.

— Unde a dispărut? se întreabă el.

Afurisit lucru că arde aşa de prost felinarul ăsta!

Vrea să lumineze în juru-i, vrea să vadă unde a dispărut Margot, ce este golul unde s-a prăbuşit. Dar iată că i se stinge lumina şi întuneric complet îl înconjoară.

Trânteşte furios felinarul în gang, unde se sparge zăngănind. Trebuie să mai aibă în buzunar bricheta. Într-adevăr, o flăcăruie ţâşneşte.

Criminalul îngenunchează la pământ, aproape de tot de uşa de fier, şi observă că foarte aproape sub ea, se află o groapă adâncă, o subterană pe jumătate năruită. Întinde braţul în adânc, ca să-şi poată mai bine da seamă, şi mai ales ca să vadă unde a rămas trupul lui Margot. Dar flăcăruia ce stinge îndată.

Atunci se ridică necăjit.

— La ce să-mi mai risipesc vremea în zadar? îngână el. Trebuie să mă grăbesc! Acum ea e la adăpost şi bine îngrijită!

Ascultă de nu se-aude vreun horcăit, vreun geamăt. Strigă din răsputeri numele lui Margot… dar nimic nu-i răspunde. Totul rămâne

învăluit în tăcere, ca într-un mormânt.

— E la adăpost sigur şi bine îngrijită! mai spune el o dată, râzând în întuneric. Haidem sus!

Capitolul 27 – Răpus

Grav rănită, Aranka a fost dusă într-o trăsură închisă la „Charité”, unde doctorii încercară zadarnic s-o readucă în simţiri. Lovitura de cuţit pare să fie mortală; de la această singură arestată nu se poate afla nimic despre Masca-Roşie şi legăturile lui prezente.

Poliţistul ucis a fost dus la morgă.

După ce vila aşa-zisului prinţ Utaşin fu închisă şi câţiva agenţi puşi de pază, Ochi-de-Pisică şi inspectorul Möerner se duseră să raporteze şefului lor, încă în cursul nopţii, cele întâmplate.

Cuvintele pe care le rostea Hartenberg erau parcă lipsite de sens. Trebuia doar să-şi mărturisească propria înfrângere, să vorbească despre ruşinea propriului său copil, propriului său sânge.

Şi jalnicul rezultat al nemaipomenitelor eforturi al întregii acestei nebuneşti îndrăzneli: O persoană rănită mortal, un poliţist asasinat! Şi omul cu Masca-Roşie a putut să scape, să fugă cu toată banda lui de ticăloşi!

Ceea ce era şi mai rău totuşi, era faptul că avea pe fiica lui Hartenberg la el, că se folosea de nenorocita pe care o făcuse unealta lui, pentru a-şi apăra propria lui persoană de gloanţele revolverului tatălui ei.

Şeful ascultă în tăcere şi cu multă gravitate, raportul. Vedea doar singur cât îi sta la inimă lui Ochi-de-Pisică chestia asta.

— Şi acum? întrebă el, după ce sfârşi detectivul.

Hartenberg ridică uşor capul.

Faţa lui, încă galbenă de sulemenelile cu ajutorul cărora îşi alcătuise masca de indian, abia mai era de recunoscut; părea că se descompune, nu alta. Doar ochii, ochii aceia aspri, mobili, de o agerime neobişnuită, grăiau despre furtuna care se dezlănţuise în pieptul său.

— Criminalul trebuie să mai fie prin oraş, Excelenţă, răspunse el încet. El şi tovarăşii săi ştiu foarte bine, că toate gările sunt foarte sever păzite. Pentru o deghizare, care să nu trezească vreo bănuială abia de mai are timp mizerabilul.

— Şi ce-i cu asta? Crezi serios că, după încercarea aceasta neizbutită, se va arunca îndată iar în plasă? obiectă şeful.

— Excelenţă, răspunse Ochi-de-Pisică cu un calm nestrămutat, aproape sinistru, de n-aş avea nădejdea că o să izbutesc să-l mai arestez pe mizerabil încă în noaptea asta, eh… n-aş mai sta aici!

— Ai fi şters-o în voiaj?

— Nu, mi-aş fi tras un glonte în cap!

Şeful poliţiei întinde detectivului mâna.

— Şi omul cel mai isteţ poate fi nenorocos! Nu lua lucrurile chiar aşa în tragic.

— Excelenţă, aici e vorba de onoarea mea… aşa că v-o spun şi v-o jur: De nu izbutesc, înainte de ivirea dimineţii, să-l pot preda pe Masca-Roşie închisorii, recunosc că toată reputaţia mea nu face doi bani şi… mă retrag din arenă!

— Dar, Hartenberg! strigă şeful. Nici nu-ţi dai seamă ce-ţi propui să faci! Nu mai avem decât câteva ceasuri până la ziuă. Omul cu masca roşie a fugit, e prevenit, ştie că este urmărit, ca vulpea de câini. O să se ferească să fie descoperit tocmai acum. Unde presupui că ar fi?

— Nu prea sunt încă dumirit, asupra acestui punct… dar îl voi găsi. Şi ne răfuim apoi. M-aţi văzut slab încă o dată, ar fi trebuit să trag… Întâi în ea, în Alice a mea, şi apoi să-l dobor pe el! Festa sângeroasă pe care mi-o joacă pentru a doua oară, m-a vindecat. N-am să mai cruţ nici propria mea carne, propriul meu sânge. Vipera a avut dreptate: Datoria mai presus de fericire şi viaţă! Şi acum vă rog să-mi daţi voie să mă retrag.

— Îţi trebuiesc câţiva oameni?

— Trei sau patru. Dacă-mi îngăduiţi, Excelentă, mi-i aleg eu singur!

— Ai mână liberă. Eu rămân aici peste noapte, în eventualitatea că se petrece ceva. Nu mai e chip de dormit!

Hartenberg priveşte un timp ţintă înainte-i, apoi deodată faţa îi zvâcneşte.

Ochi-de-Pisică şi-a schiţat planul.

— O rugăminte, Excelenţă! N-ar fi cu putinţă ca baronul de Bergen, care se află în arestul preventiv să fie liberat în momentul acesta? Domnia sa e descărcat de orice vină şi prelungirea stării lui de arest nu mai are niciun rost.

Surprins, şeful poliţiei ridică ochii.

— Nimic nu stă în calea eliberării lui, dacă urmăreşti dumneata vreun scop cu asta, Hartenberg, zice el. Dar, gândeşte-te… la o astfel de oră! Domnul baron o fi dormind!

— O, sunt încredinţat că îndată ce va auzi de la mine ce am de gând cu el, se va înviora numaidecât!

— Ei bine, cum voieşti! Uite mandatul de eliberare, cu toate că, fără iscălitura judecătorului de instrucţie… dar iau asupră-mi răspunderea. Îţi predau cu plăcere pe baron.

— Mulţumesc, Excelenţă! N-aş vrea să mai pierd timpul.

Se depărtează cu o înclinare respectuoasă a capului.

*

Care nu fu uluirea lui Erwin de Bergen când se pomeni trezit în mijlocul nopţii.

Ochi-de-Pisică intră la el. Nu îl cunoaşte pe omul acesta decât din vedere şi priveşte cu îndoială faţa aceea serioasă, palidă, din care pierise orice picătură de sânge.

Defectivul şi-a schimbat hainele în mare grabă. Portul Rajahului indian îl stânjenea acum.

Fără înconjur, Hartenberg comunică tânărului baron ce s-a petrecut, îi spune că poate părăsi îndată arestul preventiv şi ce doreşte de la el.

Erwin îşi cuprinde mai întâi fruntea în mâini ca să poată pricepe.

Toate astea vin atât de uluitor, atât de neprevăzut, încât tot i se mai pare că visează.

Dar apoi e cuprins de sentimentul atotcovârşitor: e liber! Nevinovăţia lui e recunoscută! Criminalul s-a prăbuşit! Baronul poate iar umbla cu fruntea sus, uşile i se deschid!

Hartenberg nu lasă mult timp tânărului ca să se mire.

— Ceea ce trebuie să mai ştiţi, neapărat, domnule baron, vă voi povesti în trăsură, zise el hotărât. Vă rog urmaţi-mă! Am obţinut eliberarea la o astfel de oră neobişnuită, numai cu condiţia ca şi dumneavoastră să-mi faceţi un mic serviciu.

— Tot ce doriţi! exclamă Erwin. Încotro mergem?

— La proprietatea dumitale, la palatul Bergen!

Cei doi bărbaţi părăsesc închisoarea. Afară îi aşteaptă o trăsură, care-i duce cu mare iuţeală spre casa în care murise bătrânul baron îndată după sosirea presupusului fiu.

Pe drum, Hartenberg îi tot vorbeşte tânărului buton, care din când în când rosteşte câte un blestem la adresa lui Mască-Roşie.

Trăsura se opreşte în apropierea palatului Bergen.

— Să coborâm, zice Ochi-de-Pisică. Chiar dacă nu cred că mizerabilul să fie prin împrejurimi, aş voi totuşi, ca de astă dată să domnească cea mai desăvârşită prevedere. O ultimă întrebare: Te simţi destul de tare, domnule baron, să-mi sari într-ajutor în cazul că m-aş încurca într-o luptă cu Masca-Roşie?

— Dacă sinistrul bărbat ne mai întâlneşte în noaptea asta, atunci poţi conta pe mine, asta-i de la sine înţeles! sună răspunsul. Dar ce-ai de gând?

— Vei vedea îndată! N-avem, din nefericire, o cheie de la poarta principală sau de la vreo intrare lăturalnică, dar la urma urmelor… vino, te rog, o să meargă şi aşa!

Detectivul pare-se că a şi studiat împrejurimile. Şi în timp ce şopteşte birjarului câteva cuvinte la care acesta răspunde clătinând capul, baronul, mişcat şi îndurerat, îşi îndreaptă privirea spre casa cea mare, ale cărei contururi le distinge în lumina nesigură.

— Pare-se că vine o furtună, zice Hartenberg, apropiindu-se de el, dar mi-ar fi foarte pe plac.

Erwin, însă, nu ştie încă decât o parte din ceea ce a proiectat de fapt detectivul. Se încrede însă orbeşte în omul acesta şi dacă ar fi vorba să pună mâna pe omul cu masca roşie, criminalul acesta internaţional, i-ar sări cu bucurie într-ajutor detectivului.

Ochi-de-Pisică s-a oprit lângă o portiţă dosnică. Lucrează de zor la broască; iată că poarta de fier se deschide şi amândoi intră în parc.

— Cum ai putut deschide? întreabă mirat Erwin şi Hartenberg răspunde:

— Cu un „pase-partout". Port întotdeauna astfel de unelte la mine.

Se apropie de casă, care este cufundată în întuneric complet. Ici şi colo câte un fulger îşi revarsă lumina palidă asupra zidurilor.

— Linişte peste tot… dar vulpoiul e viclean, nu trebuie să ne lăsăm nici noi mai prejos! murmură detectivul.

— Crezi cumva că ar mai îndrăzni să calce pe aici? zice Erwin.

— Nădăjduiesc chiar, pentru că presupun că mai sunt aici destule lucruri de care n-ar vrea să se lipsească: bani, hârtii; în scurt, dacă vine, să ştii că numai în noaptea asta vine!

Găsiră o uşă dosnică a clădirii, care putu fi deschisă fără osteneală, şi intrară foarte prevăzători şi foarte încet. Înăuntru nu mai rostiră niciun cuvânt.

Dar oricât îşi încorda detectivul urechea, nimic nu indica prezenta lui Mască-Roşie în casă.

— Cu atât mai bine, îşi şopti el.

Erwin de Bergen se gândeşte la clipa în care, plin de dragoste şi de dor, apăruse în casa aceasta, – când abia aşteptase să-şi revadă tatăl – şi în locul acestuia era aşteptat de poliţişti! Nici măcar la înmormântarea părintelui nu-i fusese îngăduit să ia parte.

O lacrimă fierbinte îi izvorăşte din ochi, dar acum nu-i timpul să se dedea unor astfel de sentimente, căci dacă criminalul ar cădea azi, avea să-şi ispăşească fapta!

Cei doi bărbaţi ajunseră la intrarea apartamentului ocupat de Mască-Roşie şi în care locuise şi răposatul baron. Uşile nu sunt nici măcar încuiate; cât despre vreun servitor, nu se aude, nu se vede nimic.

De asemeni, nu arde nicio lumină prin coridoare, fapt ce-ar trebui să bată la ochi. Poate că astea au fost aranjate dinainte, aşa de către Rammont.

Erwin intră cu Hartenberg în aşa numita cameră de lucru a tatălui său, o încăpere mare, cu multe firide. În jurul acestei odăi sunt celelalte camere de locuit.

— O clipă! zise Ochi-de-Pisică încet. Nu te clinti din loc, orice s-ar întâmpla. Aşteaptă-mă. Peste cinci minute sunt iar aici!

Erwin se aşază în jilţul tatălui său, lângă birou. E întuneric, dar când fulgeră, lumina cade pe una din ferestrele înalte şi astfel se pot recunoaşte obiectele din încăpere.

Cu capul între mâini, Erwin se cufundă în gânduri întunecate. Strânge pumnii de mânie la gândul că un ticălos i-a putut juca şi lui şi răposatului o astfel de farsă.

Deodată sare în sus… într-o odaie de alături se aude un zgomot.

S-a spart un geam. Ce-nseamnă asta?

Urmează apoi tăcere adâncă.

Puţin după aceea se aude un scârţâit în dosul jilţului lui Erwin.

— Suntem numai noi şi asta-i bine, zise detectivul cu jumătate glas.

— Fereastra de adineauri?

— Eu am spart-o. Dacă mizerabilul ar pândi pe aici prin apropiere, s-ar fi arătat. Încă nu-i aici. Să pornim la a doua parte a programului nostru!

Un felinar orb luminează camera.

Mai întâi de toate, Hartenberg închide bina perdelele groase de pluş de la ferestre. Apoi deschide un dulap din perete. Sunt arme în el.

— Serveşte-te, domnule baron! zice el rece. Este, de fapt, avutul dumitale. Cine ştie ce servicii îţi mai poate aduce un revolver bine încărcat!

Erwin urmează povaţa şi vâră în buzunar o armă frumos cizelată, gata încărcată.

— Dar dumneata? întreabă el pe detectiv.

— O, eu port întotdeauna la mine material propriu! Mulţumesc!

Din nou începe să caute; se opreşte apoi dinaintea unui cap de Cezar, care, cu ochii lui de lemn – artă sculpturală italiană – priveşte în jos de pe soclul lui.

Hartenberg dă din cap.

— Vino, domnule baron! zice el.

Şi, fără a sta pe gânduri, ia capul sculptat în lemn de pe postament şi dispare în încăperea alăturată, urmat de Erwin, care nu se poate dumiri de ciudata purtare a detectivului.

. . . . . .

Tunetele s-au înteţit, dar nu cade încă nicio picătură. Lumina albăstrie a fulgerelor cade asupra parcului şi peste acoperişurile palatului Bergen. Nimic nu pare să se fi schimbat prin casă; totul zace încă într-o linişte de mormânt.

Deodată se aude scârţâitul uşor al unei uşi care duce în parc. Un om păşeşte prin întuneric, stă să asculte în juru-i şi ocoleşte apoi încet clădirea.

Iar scapără un fulger şi vântul smulge o craca uscată de pe un

stejar bătrân, astfel că ea cade trosnind, la picioarele bărbatului.

În lumina palidă îl recunoaştem: este Masca-Roşie!

Hector Rammont vine din pivniţă. Dar e prevăzător. Înainte de a urca la încăperile de sus, spre a goli biroul şi să ia ce i se pare demn de dorit şi necesar, vrea să cerceteze mai întâi casa, pe din afară. Nu se poate şti niciodată…

Deodată tresare şi se opreşte contrariat.

— Mi-am pierdut minţile? îngână el. Ce să fie asta?

E lângă camera de lucru, pe care o cunoaşte foarte bine. Încăperea e luminată! Luminată! la o astfel de oră? Ce se petrece aici?

Chiar şi una din draperiile ferestrelor e trasă pe jumătate, şi în lumina, cam mată, fireşte, a unei lămpi cu abajur, vede un om… un bărbat şezând la birou. Masca-Roşie îşi duce mâna la frunte. Nu se poate dumiri. Când a intrat în palatul Bergen, domnea linişte mormântală, nici ţipenie de om, nicio luminiţă măcar, şi acum?

Urcă pe o mică balustradă de piatră ca să poată vedea mai bine… şi, o clipă mai apoi, îi scapă de pe buze un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit.

— Câinii! L-au eliberat pe celălalt. Individul stă acum la birou în carne şi oase şi holbează ochii la hârtii ca un idol de lemn! Poliţia a lucrat al naibii de repede. Abia am fost detronat şi poliţia a şi instalat pe adevăratul stăpân. E lesne de închipuit că somnul nu se lipeşte de domnul baron în noaptea asta şi dumnealui preferă să-i cerceteze hârtiile tatălui său. O mai fi simţind şi acum în oase zilele de arest! Doar nu m-o fi aşteptând chiar pe mine aici şi, la drept vorbind, nu voi mai găsi un prilej mai nimerit decât acesta, de a înfăptui o ultimă ispravă înainte de plecarea mea din Berlin. *Allons!* Să ne grăbim! Îmi trebuie hârtiile!

Lunecă încetişor jos de pe balustradă şi se furişează înapoi.

Se opreşte încă o dată şi cumpăneşte. Pare-se că tot are vreo presimţire…

Şi nici nu posedă altă armă decât micul dar ascuţitul pumnal al Arankăi.

Scoate la iveală lama lucitoare, o lustruieşte de haină şi o face să licărească în lumină.

— Nu se poate altfel! îngână el. E ca un făcut că nu mai pot înainta fără vărsare de sânge! Şi, la urma urmelor, groaza pe care eu o împrăştii preţuieşte şi ea! Nu toţi, nici măcar puţini nu sunt aşa de îndrăzneţi ca blestematul de Ochi-de-Pisică… sau Vipera!

Se furişează fără zgomot pe gangurile palatului, până a ajuns la încăperea care se află lângă camera de lucru şi aceea în care locuise chiar el.

Stă secunde întregi să asculte. Se prea poate ca noul stăpân să fi pus pe bătrânul servitor al răposatului baron să stea de veghe în

anticameră.

Deschide uşa încet de tot. Dar camera e goală şi nu arde decât o singură lumină. Totul e cufundat într-o tăcere de moarte.

Ca un şarpe se târăşte Masca-Roşie pe covorul cel gros, spre uşa cabinetului de lucru, care nu e închis decât de o draperie.

Cu băgare de seamă, trage la o parte, cu mâna stângă, stofa grea şi privirea lui de şoim zboară prin îngusta crăpătură în camera de lucru.

Tânărul baron tot mai şade la birou, nemişcat, cufundat în gânduri. Nici nu bănuieşte că-l paşte o primejdie grozavă. Judecând după toată atitudinea-i, e cu desăvârşire distrus de ultimele evenimente, de moartea tatălui său.

Pe chipul lui Mască-Roşie se schiţează un rânjet urâcios. Încet, fără de cel mai mic zgomot, trage atât de mult draperia, încât să se poată furişa în odaie.

Cel de la birou tot n-a observat nimic.

Pe jumătate aplecat, pe jumătate târându-se, Rammont se apropie de baron, care stă cu spatele întors spre el. Încăperea e slab luminată, abia de se poate recunoaşte silueta tânărului. Doar pe hârtia asupra căreia îi sunt aţintite privirile, se răsfrânge o pată mai luminoasă.

Acum Masca-Roşie nu mai e decât la un metru de scaunul baronului şi se ridică întocmai ca un şarpe care stă la pândă în iarbă. Are în mână lama mică, tăioasă. Măsoară mica distanţă… lovitura va nimeri pe la spate în nodul vital şi tânărul se va prăbuşi aproape fără a scoate vreun sunet.

Cu mână sigură Rammont ridică pumnalul ca să-şi înfăptuiască gândul – un şuierat scurt al buzelor sale – lama se înfige cu putere în gâtul nenorocitului.

Dar ce a fost asta? Masca-Roşie scoate un strigăt sălbatic, răguşit – ucigaşul deschide larg ochii – cu un duduit puternic, capul victimei sale se rostogoleşte pe jos! În zadar încearcă Rammont să smulgă din lemn lama înfiptă… iată-l dezarmat!

Se înăbuşe de furie. Cu repeziciunea fulgerului îşi dă seama că a fost păcălit. În lumina cea slabă şi pentru că nici măcar nu se gândea la aşa ceva, n-a recunoscut că omul din scaun nu era decât un manechin care fusese aşezat acolo cu un cap de lemn şi o perucă veche, astfel ca să fie luat de către Rammont drept tânărul baron.

Dar şi ştie în clipa aceasta că fusese prins în cursă.

Se întoarce cu un strigăt de furie.

Deodată, becurile electrice se aprind şi, în lumina cea puternică se pomeneşte faţă-n faţă cu Ochi-de-Pisică.

Nu schimbă între ei niciun cuvânt. Doar privirile lor se încrucişează ameninţător.

În clipa în care Rammont se repede asupra detectivului ca o fiară turbată, primeşte în cap o lovitură puternică, astfel că ameţit şi

învârtindu-se pe loc, cade întins la pământ.

Din camera alăturată se iveşte Erwin, care vrea să-i vină în ajutor detectivului.

Hartenberg face un semn negativ, zâmbind rece.

— Lasă! Deocamdată e destul! zice el. Cu beţişorul ăsta elastic dobor şi un bou, la nevoie!

Vârâ în buzunar cravaşa de cauciuc şi se apleacă apoi asupra lui Rammont, care zace la pământ leşinat. Cu o repeziciune uimitoare, i-a pus cătuşe la mâini şi la picioare, o măsură de prevedere cât se poate de nimerită în cazul de faţă.

După aceea abia, îşi şterge sudoarea de pe frunte şi respiră adânc.

— Acum îţi pot spune, domnule baron, că în noaptea asta era pentru mine chestiune de viaţă şi de moarte. Dar acum mi-am ţinut cuvântul dat. Masca-Roşie, să sperăm, şi-a jucat ultima carte. Dea Domnul, ca să mai pot găsi în noaptea asta şi pe însoţitoarea lui!

Erwin sta cu mâinile încrucişate în faţa omului lungit jos.

În cădere, Rammont îşi pierduse peruca căruntă şi barba i se dezlipise. Zăcea cu fălcile încleştate.

— Şi, acum, ce-i de făcut? întreabă înfiorat baronul.

— Am dat ordin vizitiului să aştepte într-un loc mai izolat, răspunse detectivul. Până una-alta, ia te rog bine seama la individul ăsta periculos; peste două minute sunt iar înapoi. Vreau să dau doar un semnal, ca vizitiul să tragă la poartă. Ai poate vreo cheie ca să se poată descuia pe dinăuntru, domnule baron?

— Trebuie să se găsească vreuna pe-aici.

— Atunci nu-l slăbi din ochi pe criminal; se spune că ar fi legat cu Satana!

Cu aceste cuvinte, Hartenberg părăseşte camera.

Erwin de Bergen păşeşte către portretul tatălui său, care atârnă în perete.

Vederea acestui criminal, care zace pe jos încătuşat şi ghemuit, îi produce silă. De scăpat nu mai poate scăpa.

— Iată-mă, tată! În mijlocul nopţii viu la tine! şopteşte el. Îmi închipuisem altfel – o, cu totul altfel – revenirea! Blestemat să fie mizerabilul acesta care mi-a furat ultima ta binecuvântare!

N-a isprăvit bine şi deodată se aude un zgomot ca de lanţuri rupte.

— Sfinte Dumnezeule! Să fie oare cu putinţă?

Omul care zăcuse pe jos leşinat şi încătuşat, sărise în picioare, eliberat de orice piedică.

Erwin abia de mai are timp să-şi smulgă revolverul din buzunar, când Rammont se şi repede la el.

— Blestemată să fie toată comedia voastră păpuşărească! zice Masca-Roşie gâfâind. În sfârşit, am înainte-mi pe cel adevărat!

Se aude o detunătură, dar… glontele dă greş. Între cei doi bărbaţi

se iscă o luptă sălbatică. Fiecare din ei ştie că e luptă pe viaţă şi pe moarte.

Şi iată că Erwin se împiedică de covor… cade! Şi de data asta să-l biruiască celălalt?

Rammont i-a şi smuls arma… Omul acesta are trucuri şi o îndemânare cu care nu te poţi măsura. Tânărul baron şi vede ţeava armei la frunte… când iată că criminalul se trage îndărăt.

Lui Rammont i se pare că se aude un zgomot… afară în anticameră. Se întoarce oare Ochi-de-Pisică?

Să lase să ajungă lucrurile la o luptă cu acela?

O săritură care ar fi făcut cinste oricărui gimnast… şi iată-l pe prichiciul ferestrei. Una, două lovituri puternice – şi în mii de ţăndări sar şi geamul şi cerceveaua şi drumul spre parc e liber.

Cu un râs diabolic, Masca-Roşie se pregăteşte să facă săritura, când deodată se auzi strigătul răsunător:

— Stai! înapoi!

Un fulger scapără… urmează un trăsnet bubuitor, copacii parcului parc-ar înota într-o mare de foc… E Hartenberg, care la auzul împuşcăturii a dat fuga pe după casă; calculase exact când presupusese că Rammont se va folosi probabil de fereastră pentru a fugi, după ce izbutise să se desfacă de cătuşe, într-un chip atât de neînţeles.

— Blestemul iadului! strigă Rammont surprins, îndreptând asupra lui Hartenberg revolverul pe care-l smulsese lui Erwin.

Dar detectivul i-o ia înainte: detunătura revolverului se amestecă cu bubuitul tunetului. Criminalul atins de glonte se prăbuşeşte peste marginea ferestrei în parc.

Ruperea lanţurilor nu i-a fost de mare folos de astă dată. Cu asta şi-a înrăutăţit doar situaţia, căci acum nu i-a fost cu putinţă să joace comedie… dintr-o rană din piept se scurge sânge şi, după o zadarnică încercare de a se împotrivi detectivului, Rammont cade înapoi horcăind.

— Lumină! Aduceţi lumină! strigă Hartenberg..

Îngenunchiat pe pieptul mizerabilului, îl cuprinse o dorinţă sălbatică, nebună, de a-l sugruma pe nemernicul acesta, care-şi bătuse joc de el, care-i răpise fiicele.

— Unde-i Alice a mea, tu diavol cu chip de om. Vorbeşte! Vorbeşte că nu ştiu, zău, ce aş fi în stare să fac! gâfâie detectivul.

Soseşte şi Erwin cu servitorul cel bătrân, pe care-l trezise. Aduc felinare.

Masca-Roşie priveşte ca împietrit în ochii lui Hartenberg. Chiar şi acum ironia şi cruda nepăsare învinge durerea-i groaznică.

— N-ai decât să ţi-o cauţi, Ochi-de-Pisică – da, caută-ţi-o pe fetiţa ta! zice el horcăind. Alice mi-a ajutat în noaptea asta să fur două milioane. A devenit complicea mea!

Ca lovit în cap, detectivul se trage înapoi. Ce nouă nenorocire ascund aceste cuvinte? Avea să-şi dea îndată seama..

Capitolul 28 – Şarpele geloziei

Ziua cea nouă salută cu lumină strălucitoare pe noul stăpân şi moştenitor al palatului Bergen.

La dormit nu mai fu chip să se gândească; nervii îi erau prea excitaţi. Erau şi destule de făcut până dimineaţa. Nici urmă de madam Fechinger, mijlocitoarea şi complicea lui Masca-Roşie! Dispăruse fără de urmă încă de cu noapte: de asemenea, doi servitori. Doar bătrânul, care în ultimii ani fusese în preajma răposatului baron şi care, în noaptea asta, la auzul primei detunături se repezise înăuntru, se mai afla în casă. El rămăsese în slujbă şi după dizgraţierea şi îndepărtarea tânărului Erwin din palat, nu cunoştea deci personal pe noul stăpân; totuşi, bătrânul acesta nu era câtuşi de puţin bănuit că ar face parte din banda lui Mască-Roşie.

Şi acum, nu-i mai rămânea baronului decât să-i ţină capul sus şi să apuce cu toată energia frânele de stăpân.

Chiar în dimineaţa aceea, Erwin, care se informase la bătrânul servitor despre diferite lucruri şi cercetase documentele pe care le avea la îndemână, primi o veste zdrobitoare. Vechiul bancher al baronului de Bergen căzuse peste noapte victima unei tâlhării.

Mai trăia încă, dar gravitatea rănii nu dădea nădejdi de scăpare. Tot ce putuse comunica poliţiştilor şi doctorilor, cu ultimul rest de putere, era că fusese atacat peste noapte de baronul de Bergen, deghizat şi că acesta îl rănise mortal. O sumă de nu mai puţin decât două milioane şi-o însuşise mizerabilul.

Unde erau banii aceştia?

La criminalul arestat şi păzit cu străşnicie la infirmeria închisorii nu se găsise mai nimic. Era rănit, ar fi putut da lămuriri unde depusese suma jefuită cu puţin înainte. Tăcea însă cu încăpăţânare.

Se presupuse deci că banii fuseseră luaţi în primire de vreun complice, care sta pe undeva ascuns bine. Hartenberg nu-şi da odihnă, tot cercetând cu zel, doar o da de ascunzătoarea complicelui. Totuşi, trecu sub tăcere cuvintele pe care Masca-Roşie le îngânase privitor la Alice.

Dar oricât căutase, nici urmă de Alice.

Şi, cum fu singur, se lovi cu amândouă mâinile peste faţă, gemând:

„A trecut de partea lui, ea, care s-ar fi cutremurat numai la atingerea vreunei fărădelegi. Ce puteri sălăşluiesc în el de a putut înfăptui la ea o transformare aşa de grozavă?”

Nimeni nu-i dă răspuns…

*

După furtuna, care spre dimineaţă se transformase într-o adevărată rupere de nori, soarele cel mai luminos strălucea iar deasupra Berlinului.

Cu totul abătut de evenimentele de peste noapte, Erwin de Bergen şade în cabinetul de lucru al tatălui său, când iată că bătrânul servitor îi anunţă doi domni: baronul Fred de Berwitz şi dr. Ewald Sievert.

Nu cunoaşte pe niciunul din domnii aceştia. Dar cum au venit pentru o chestiune importantă, spune servitorului să-i poftească înăuntru.

Peste o clipă cei doi domni intră.

Amândoi sunt îmbrăcaţi elegant, nu bate la ochi nimic decât seriozitatea cu care se înclină în faţa lui Bergen.

— Citesc numele dumneavoastră azi pentru întâia oară, domnilor, începe tânărul baron, curios să afle ce-i aduce încoace. Şi nici nu e de mirare, căci nu mă aflu aici decât de prea puţină vreme. Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

— Domnule baron, răspunde cu politeţe Berwitz, presupun că, cu toată lunga dumneavoastră absenţă din patrie, mai cunoaşteţi codul onoarei?

— Aha, domnilor, exclamă Bergen, veniţi la mine cu însărcinarea de a discuta condiţiile unui duel?

Cei doi se înclină din nou.

— Fiţi încredinţaţi, domnilor, zice Bergen zâmbind rece, că mai ştiu şi azi ce are de făcut un om de onoare. Dar m-aţi îndatora mult, dac-aţi vrea să-mi spuneţi, cu cine trebuie să mă bat de fapt?

— Domnule baron, camaradul nostru de regiment şi prieten ne-a împărtăşit întreaga chestiune atât de penibilă care a provocat duelul, răspunse Berwitz. E vorba de amanta dumitale!

— De amanta mea?

— De acea Margot Ernemann, pe care contele de Hohenegge a surprins-o aici la dumneata, şi pe care a părăsit-o după o scenă scandaloasă. Desigur că tânăra se mai află aici!

Erwin scutură din cap.

— Domnilor, răspunse el calm, atât dumneavoastră cât şi contele de Hohenegge vă aflaţi în mare eroare!

— Eroare? Cum… eroare?

— Pur şi simplu pentru că eu n-am nicio amantă. Spuneţi contelui de Hohenegge că nici n-am avut vreodată de-a face cu el, că deci n-a surprins în casa asta pe amanta mea, ci probabil pe amanta unui criminal, vestitul Mască-Roşie, un om care a îndrăznit să-şi însuşească un timp numele meu, dar care de azi de dimineaţă a căzut în mâinile Justiţiei! Dacă domnul conte vrea să se bată cu el „à tout prix”, atunci nu-i mai rămâne alta de făcut decât să viziteze pe falsul baron Bergen,

Masca-Roşie, la închisoare!

Cei doi cavaleri îl privesc pe Erwin uimiţi la culme. Una ca asta nu li s-a mai întâmplat în viaţa lor!

Îngânând scuze, se îndreaptă spre anticameră şi părăsesc palatul Bergen, trebuind neîntârziat să încunoştinţeze pe Eberhard de această senzaţională întorsătură; lucru uşor, căci contele se află chiar în oraş, la hotelul unde trage de obicei.

Erwin râde fără voie, la dispariţia după uşă a celor doi domni, buimăciţi de cele aflate.

— Asta-mi mai lipsea acum, zice el. Chiar dacă n-am refuzat vreodată de a mă bate în duel, trebuie totuşi să ştiu despre ce e vorba! Ce-mi pasă mie de acea Margot – sau cum s-o fi numind – în orice caz n-o fi mare lucru de femeia asta, dacă se ceartă ăştia doi pentru ea!

O oră după aceea vrea să iasă din cabinetul de lucru, când i se vesteşte un nou incident.

În prag a apărut servitorul, palid, buimăcit, luptând să-şi găsească graiul.

— Dar ce s-a întâmplat, Franz? exclamă Erwin. Ce ţi s-a întâmplat de eşti aşa de speriat?

— Domnule baron, îngână bătrânul, încă nu mi-a venit inima la loc. Adineauri am fost jos – jos în pivniţă…

— Ei şi? N-ai văzut cumva acolo o stafie?

— Cam aşa ceva, domnule baron, şopteşte bătrânul, trecându-şi mâna peste frunte.

— Prostii!

— N-am văzut, domnule baron, dar am auzit! Un geamăt lung, venind din mare depărtare – ba venea din pământ, ba din aer. Mai tremur şi acum de spaimă!

Erwin privi cu atenţie pe servitor. Să fi băut? Nu, nu pare defel să fie aşa!

Dar la urma urmelor, de când a intrat în casa asta s-a deprins cu atâtea ciudăţenii! E foarte uşor de crezut că Masca-Roşie să fi ascuns pe cineva în pivniţele cele vechi.

— Trebuie să dăm de rostul lucrurilor, Franz, şi numaidecât! strigă el. Stafii, fireşte că nu sunt, dar mizerabilul care a jucat aici pe stăpânul şi-a încărcat poate cugetul cu vreo nouă crimă. Nu-ţi aminteşti cumva ca în ultimele zile să fi dispărut vreo persoană?

Servitorul se scărpină pe după ureche.

— Domnule baron, a fost aici o femeie tânără; într-o dimineaţă ne-am pomenit cu ea, ştiu foarte bine, Fechingheroaia i-a procurat o cămaşă de noapte, de mătase… apoi veni un domn elegant, care avu o scenă cu tânăra aceea, scenă la care fusese de faţă şi falsul baron – şi după aceea nu se mai văzu şi nu se mai auzi nimic despre ea. Crezusem că plecase în taină.

— Bine! Cheamă pe grădinar, îngrijiţi de scule şi felinare. Dacă dăm de vreo uşă încuiată, o forţăm. Înainte!

După câteva minute baronul coboară în pivniţe, însoţit de cei doi oameni. Cu atenţie stau de ascultă în toate părţile. Peste tot tăcere!

Caută prin gangurile mai vechi, cheamă tare… iată, în sfârşit – Sfinte Dumnezeule, de unde o fi venind geamătul acela înăbuşit, stins?

Grădinarului îi vine deodată o idee.

— Dac-o fi căzut cumva cineva în fântâna cea secată din pivniţă?

Iată-i în curând la uşa de fier, luminând adâncurile… Priveliştea care li se înfăţişează, face să le îngheţe sângele în vine.

La o adâncime simţitoare, într-o firidă a fântânii pe jumătate năruite, zace un trup femeiesc. Cu faţa ei albă, priveşte cu nespusă groază, în sus, spre salvatorii ei. Dar sunt oare aceştia salvatori? Sau îşi râde numai călăul de chinul ei? Nu şi-a frânt nimic în cădere, molozul a micşorat puterea căderii, dar nu poate să urce nici să coboare.

Zăcând în gaura cea umedă, e condamnată să se prăpădească.

— Ajutaţi-mă, dacă în inimile voastre mai sălăşluieşte vreo scânteie de îndurare! imploră ea.

Vocea asta!? Unde a mai auzit-o oare Erwin?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai ţine-te un timp, altminteri cazi în apa mocirloasă! strigă el.

După un sfert de oră, Margot era salvată. Dar în clipa în care simte teren solid sub picioare şi priveşte pe Erwin, care abia acum o recunoaşte, cade leşinată la picioarele lui. Ce-a îndurat a fost prea mult pentru o fiinţă omenească!

Doar o clipă şovăie Erwin; tot sângele îi năvăleşte la inimă – se luptă ca să-şi recapete respiraţia – fata aceasta, al cărei chip l-a văzut în noaptea aceea, când a luat în trăsura lui pe femeia rănită, ochii aceştia, care i-au aprins în piept scânteia iubirii, ochii aceştia să-i fi zâmbit lui Mască-Roşie? Şi nu numai lui, ci şi contelui Hohenegge?

Cu toate astea, o ridică şi duce sus trupul pe jumătate gol, delicat, acoperindu-l pe cât cu putinţă, într-o odaie pe care bătrânul servitor o şi pregătise.

Ca un foc fierbinte i se transmitea de la trupul acesta moale, tâmplele îi zvâcneau; îşi plecă faţa în lături… o, numai o singură dată să poată săruta buzele acestea, care-l urmăreau până şi-n vis în celula din închisoare! Şi chiar dacă ar trebui s-o piardă după ce se va trezi, s-o piardă pentru totdeauna, va fi gustat totuşi fericirea aceasta!

Buzele lui se odihnesc pe buzele ei – un fior îl străbate – deodată răsună un strigăt furios şi înaintea lui stă cu ochii înflăcăraţi… contele Eberhard de Hohenegge! Nu-l cunoaşte, fireşte, dar bănuieşte pe cine are în faţă, căci cine altul s-ar putea astfel ocupa de fata asta, de vreme ce Mască-Roşie e arestat?

Îl cuprinde un sentiment ca de mânie faţă de omul acesta.

Margot – Sfinte Dumnezeule! Dacă ea, pe care o ţine acum în braţe, ar fi fost într-adevăr şi iubita omului acestuia?

Dar se luptă cu toată puterea împotriva acestui gând.

În clipa aceasta, când ţine în braţele lui trupul cald, frumos, al nefericitei, după ce i-a sărutat buzele, îşi dă seama că o iubeşte.

Încă din noaptea aceea nenorocită în care o întâlnise, fără ca măcar să fi ştiut de cine e vorba, chipul acesta dulce, blajin, i se întipărise în inimă. I-ar fi căutat urma a doua zi, de îndată ce se va fi văzut cu tatăl său.

Doar arestarea lui, toate întâmplările triste ce au decurs de atunci, l-au împiedicat s-o facă.

Şi acum trebuie s-o găsească aici, în palatul lui, într-o situaţie grozavă, colo jos în fântâna părăsită, de existenţa căreia nici măcar nu bănuise!

Privirea lui cade asupra domnului care respirând greu, stă înaintea lui şi-şi ţine fruntea în mâini..

Fulgere de mânie ţâşnesc din ochii contelui, dar oricât ar fi numită Margot netrebnică, o prostituată, o fiinţă de plâns, căreia îi pusese la picioare cele mai sfinte bunuri ale sale, iubirea lui caldă, nemărginită, – ea e totuşi mama copilului său, el a sărutat cel dintâi buzele ei şi în braţele ei a gustat cele mai tulburătoare şi înălţătoare emoţii ale iubirii.

Îi vine să turbeze văzând-o în braţele altuia şi oricât s-ar numi el singur slab, că nu-şi poate smulge din inimă iubirea aceasta, – ea tot mai e prezentă şi cu ea, gelozia atotdistrugătoare, care-i mistuie sufletul.

De aceea tabloul care i se înfăţişează aici îl izbeşte ca o lovitură de măciucă.

Prietenii lui care veniseră să-l provoace la duel pe presupusul baron, neavând încă cunoştinţă de demascarea acestuia, îi făcuseră cunoscut la hotel cele întâmplate. Poate că mai clătinau şi acum din cap, căci o asemenea poveste nu li se mai întâmplase. El însă dăduse fuga încoace, voi să vorbească cu adevăratul baron, să se scuze faţă de el, să întrebe de Margot.

Nu era de văzut niciun servitor; contrariat, Eberhard pornise mai departe şi acum sta în faţa unui tablou care făcea să-i clocotească sângele.

Strânse pumnii păşind în faţa Erwin.

— Ce înseamnă asta? gâfâie el pe jumătate scos din minţi. Fata asta aici – Margot – ce-i între dumneata şi ea?

— Înainte de a răspunde ciudatei dumneavoastră întrebări, domnule, trebuie să-mi îngădui mai întâi s-o duc pe nenorocită în camera ei! răspunse baronul.

Şi zicând aceasta, porneşte mai departe cu Margot până-n odăiţa de culcare, pe care bătrânul servitor a şi aranjat-o.

— Îngrijeşte numaidecât de o femeie care să vadă de tânără! porunceşte Erwin servitorului său.

Eberhard l-a urmat fără de voie. Poate gândi ce-o pofti tânărul, baron despre el şi despre purtarea lui – el nu se poate sinchisi de asta – trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu Margot!

Aici o găsise doară ca iubită a celuilalt baron de Bergen, aici primise din gura acelui mizerabil întărirea cuvintelor calomnioase ale verişoarei sale, Leonie, de aici fugise în culmea disperării.

Acum stă rezemat de uşă şi ochii îi urmăresc fiecare mişcare a lui Erwin.

Ar vrea să sară, ar vrea să-l împingă de acolo, ar vrea să strige: „mie-mi aparţine ea, Margot, Margot a mea, pe care voi toţi voiţi s-o distrugeţi, mie gâtul acesta alb, buzele astea mici, mâinile astea, care-mi cuprinseseră de atâtea ori umerii”.

Dar îşi încleştează fălcile; dacă ea a fost iubita celuilalt, nu mai trebuie s-o atingă.

Erwin de Bergen a pus-o pe Margot pe pat, acoperind-o cu plapuma şi cu ochii închişi ea se odihneşte.

Un oftat adânc îi ridică pieptul. El a uitat pentru un moment chiar şi prezenţa contelui, care-l urmase totuşi.

Dar iată-l că se întoarce spre Eberhard.

— Vă rog, fiţi bun şi mă urmaţi! zice el scurt. Servitorul meu se va întoarce îndată cu o femeie care să îngrijească de nenorocită!

Mut, urmează Eberhard invitaţia. Cei doi bărbaţi stau faţă în faţă într-una din camerele apropiate…

— Aş putea afla numele dumneavoastră, domnule? începe Erwin.

— Contele Eberhard de Hohenegge, răspunde vizitatorul. Înţeleg bine că apariţia şi felul meu de a proceda trebuie să vă fi părut ciudate, dar poate veţi găsi o explicaţie spunându-vă că fata pe care o zărisem pe jumătate goală în braţele dumitale, era logodnica mea!

— Am auzit aceasta de la cei doi domni pe care mi i-aţi trimis ca martori, răspunse Erwin, rece. În orice caz, nu ştiam absolut nimic până la venirea dumnealor. Ce vă aduce aici, domnule conte?

— De fapt socotisem că e de datoria mea să viu la dumneavoastră să-mi cer scuze pentru eroarea comisă, şi apoi, când vă voi spune că am iubit-o adânc şi cu adevărat pe Margot Ernemann, fata pe care am văzut-o adineauri în braţele dumneavoastră, cu toate că nu demult mi-a fost dat s-o întâlnesc aici ca amantă a alter-ego-ului dumitale, banditul acela, mă veţi înţelege de ce am vrut să mă interesez şi de soarta ei!

— Pardon, domnule conte! Spuneaţi că aţi iubit-o pe fata aceasta adânc şi cu adevărat! Dar atunci de ce v-aţi depărtat de ea?

— Tata a murit asasinat, Margot trecea drept ucigaşa lui şi a trebuit să fugă, pentru că toată lumea o socotea vinovată!

— Ah! şi dumneavoastră, domnule conte?

— Eu… din nefericire şi eu! Dar curând am recunoscut că nu se putea să fie aşa, că ar fi însemnat să fiu nebun ca să cred aceasta. Voisem s-o salvez, s-o ascund, aş fi luptat pentru ea împotriva lumii întregi, dar atunci ea s-a lepădat de mine şi curând după aceea, mi-a fost dat să văd cu propriii mei ochi că locuia aici în palatul Bergen, că e amanta acelui fals baron Bergen, un om care a făptuit crime peste crime, pe care-l numeşte poliţia Masca-Roşie şi care a săvârşit, probabil şi asasinatul împotriva tatălui meu – de ce? la ce? asta mai e încă o taină.

Erwin privea ţintă pe omul din faţa sa: Margot o criminală! Nu, oricât ar glăsui împotriva ei toate indiciile, nu credea pur şi simplu nimic!

— Fata asta, domnule conte, pe care a trebuit s-o salvez azi dintr-o groaznică primejdie, nu e o criminală! Căutaţi într-altă parte pe vinovaţi! rosteşte el cu asprime.

— Cum se face că-i luaţi apărarea cu atâta căldură, domnule baron? întreabă el.

— Îngăduiţi-mi să nu răspund, domnule conte, cel puţin deocamdată!!

Eberhard se ridică de pe scaun. Ochii celor doi bărbaţi se încrucişară ca tăişurile ascuţite de pumnale.

— O iubiţi pe… Margot! zice Eberhard cu buzele palpitânde.

Erwin îşi dă capul pe spate.

— Şi dacă vă interzic să-mi pretindeţi astfel de răspuns?

— Atunci… dar nu, dumneavoastră nu sunteţi încă cu totul iniţiat în cele întâmplate! rosteşte cu anevoie contele. Nu v-am spus înainte că Margot fusese amanta falsului baron?

— Daţi-mi voie – eu nu cred, pur şi simplu, nimic din toate astea!

— Cum? Am văzut-o doară aici – în camera asta de culcare – pe jumătate goală, avea pe ea doar o cămăşuţă de mătase, cu dantelă, ca de cocotă; am auzit din gura mizerabilului, fiind chiar ea de faţă, starea ei ruşinoasă… şi dumneavoastră vreţi să susţineţi că ar fi la mijloc o eroare?

— Fie ce-o fi, şi chiar dacă aparenţele îi sunt împotrivă, numai o taină adâncă, misterioasă, închide gura nenorocitei. Ce-aţi spune dacă ea n-ar fi venit aici de bună voie? Dacă criminalul acela ar fi atras-o, să presupunem, aici, împins de altcineva şi el să vă fi minţit şi pe dumneavoastră?

— Sfinte Dumnezeule! Mă tem să nu înnebunesc! geme Eberhard. Când mă gândesc că Margot ar fi putut fi victima vicleniei şi a perfidiei, că ea nu e aceea drept care a trebuit s-o socot, îndepliniţi-mi

vă rog o singură rugăminte! Este implorarea unui om care a dus lupte înverşunate cu inima lui în ultimele zile. Lăsaţi-mă să vorbesc cu Margot, doar o singură dată! De astă dată vorbele ei, ochii ei să-mi pătrundă în inimă, trebuie să restabilesc adevărul!

Erwin de Bergen priveşte cu oarecare compătimire pe conte, al cărui suflet e răscolit de disperare.

— Domnule conte, răspunde el calm, sărmana e pe jumătate moartă. Am găsit-o într-o stare care pe alta ar fi înnebunit-o desigur. Chiar dacă aş îngădui ca să-i puneţi unele întrebări, n-ar fi, totuşi, cu putinţă s-o faceţi acum. Vă voi trimite vorbă, de îndată ce Margot îşi va fi revenit.

Eberhard clătină din cap.

— Nu, nu! exclamă el. Nu pot pleca după ce ştiu câte a suferit! Dacă ne-a despărţit o taină, şi aproape că-mi vine şi mie a crede aceasta, atunci vreau să dezleg această taină, cu mii de rugăminţi! Vreau să m-arunc în genunchi înaintea ei, s-o implor să mă scape de nebunie şi atunci, dacă va mai fi păstrat o singură scânteie a iubirii ei de odinioară faţă de mine, va vorbi!

— Nu acum, domnule conte! răspunde Erwin. Nici nu aveţi dreptul s-o siliţi la o astfel de convorbire, căci în ochii dumneavoastră Margot trecuse drept o fiinţă nedemnă pe care aţi părăsit-o.

— Da, am părăsit-o şi chiar am blestemat-o, căci crezusem că voi turba de durere! gâfâie Eberhard.

Şi deodată el, mândrul conte de Hohenegge, ridică implorator amândouă mâinile spre tânărul baron.

— Ştiu că voi fi omul cel mai nenorocit, nespus de nenorocit dacă ar trebui să-mi iau într-adevăr rămas bun pe viaţă de la Margot! exclamă el. Mai bine moartă decât s-o ştiu în braţele altuia! Doi bărbaţi ne stăm faţă în faţă – nimeni nu ne aude – aveţi deci milă de mine şi îngăduiţi-mi o convorbire cu Margot, înainte de plecarea mea din acest palat! Vă rog din adâncul inimii!

— Bine, răspunse Erwin constrâns, poate că ţin şi eu mult să ştiu, ce gândeşte sărmana despre dumneavostră! O voi întreba dacă vă dă voie să intraţi la ea bineînţeles dacă şi-a revenit din leşin şi se simte destul de tare. Vă rog, aşteptaţi-mă aici până mă întorc!

Eberhard se înclină mut. Oricât i-ar veni de greu, cu forţa nu se poate ajunge la nimic.

A rămas singur şi se îndreaptă spre fereastră apăsându-şi fruntea de geamul rece şi privind afară, cu ochi sticloşi, în lumina soarelui.

— Margot, sărmana mea Margot, mult chinuită! şopteşte el. O, de-ar exista vreun mijloc să împrăştii norii posomorâţi ce planează asupra vieţii noastre – un mijloc de a dezlega tainele, ce tind să ne distrugă…

Bătrânul Franz a adus la repezeală pe nevasta fostului grădinar al parcului, şi aceasta, fără să-ntrebe ce se petrecuse aici, se apucă

numaidecât de lucru spre a veni într-ajutor bietei Margot, care tot mai zăcea leşinată.

Margot îşi revine curând, dar fiori de groază tot o mai străbat, când se gândeşte la căderea groaznică în fântâna părăsită, la ochii lui Mască-Roşie, care-i vestiseră moartea.

El o socotise moartă, când ea căzuse jos, altminteri mizerabilul n-ar fi dispărut. Şi mult nu mai lipsise ca dorinţa lui să fi fost împlinită.

Cum o doare capul! Ce-i strigase oare demonul? Nu-şi poate aduna decât anevoie gândurile… Da, despre sora ei Alice şi că nenorocita e de partea lui, că au făptuit o crimă împreună!

Sfinte Dumnezeule! Nu se poate aceasta! El nu trebuie să fugă cu ea. Margot doar trăieşte şi respiră, trebuie să facă tot ce i-o sta în putinţă spre a împiedica o asemenea grozăvie.

Dar iat-o recăzând pe perne, palidă.

Dar dacă Alice e cu adevărat părtaşă la crimă? Poate ea s-o arunce în închisoare?

O, acum nu mai exista decât o scăpare: un gând salvator! La tatăl ei nu se mai poate întoarce; el a aruncat-o printre morţi, a blestemat-o, din pricina iubirii care a făcut din ea o femeie pierdută.

Şi aici, unde se află ea oare? N-a mai văzut ea o dată faţa aceasta, care se pleca mântuitoare asupra ei? Când oare? Când?

Tocmai atunci buna femeie care o îngrijea şi care umbla cu ea atât de blajin, îşi vârî capul pe crăpătura uşii. Asta nu e mijlocitoarea Fechinger, are un chip cu totul altfel, mai cinstit.

— Domnişorică dragă, ah, Sfinte Dumnezeule, cum mă mai bucur că te văd cu ochişorii deschişii, şopteşte ea zâmbind cu bunătate…

— Unde mă aflu oare? Când m-a adus aici? întrebă Margot tremurând.

— Să nu mai ai nicio teamă, domnişorică dragă. Te-a scăpat noul domn baron; cât despre celălalt, e la închisoare! Dar las' că o să-ţi spună toate astea mai bine domnul baron… M-a trimis să întreb dacă îngădui, să vorbească cu dumneata câteva cuvinte.

Margot dă din cap; cum ar putea să refuze?

Femeia dispare şi îndată după aceea Erwin intră în odaie.

Caută din ochi pe sărmana martiră, şi, cum îi zăreşte chipul palid printre perne, se îndreaptă repede spre ea şi-i ia mâna.

— Vă mulţumesc, domnişoară Margot, că mă primiţi! Nu mă mai cunoaşteţi?

— Ba da, pare-mi-se că ne-am mai văzut o dată… Dar în capul meu e un vălmăşag de gânduri, şopteşte ea.

— Îmi dau foarte bine seama, zise el, aşezându-se pe un scaun lângă pat. În noaptea în care am luat pe femeia ceea rănită în trăsura mea…

— Ah, acum ştiu… Dumneata eşti?…

— Baronul Erwin de Bergen, fiul cel pierdut. Dacă un mizerabil nu mi-ar fi răpit numele şi binecuvântarea răposatului meu tată, dacă nu s-ar fi mutat aici în palat în locul meu, în timp ce pe mine m-au dus la închisoare, lucrurile n-ar fi ajuns aşa de departe. Dar acum ticălosul a căzut în mâinile justiţiei; iar eu m-am stabilit în palatul tatălui meu putând să săvârşesc îndată o faptă bună: să te salvez din fântâna părăsită. Cine te-a aruncat, acolo, domnişoară Margot?

Ea îşi acoperi cu amândouă mâinile chipul îmbujorat. Acum i s-au limpezit toate.

— Omul cel sinistru, omul cu masca roşie a vrut să mă omoare, zice ea în şoaptă. O, în ce mediu de răutate şi de crimă mă aruncase soarta!

— Dar acum eşti salvată, domnişoară Margot. Lasă-mă să vorbesc! Ai găsit în mine un prieten care te va apăra de orice primejdie, orice ar născoci oamenii, împotriva dumitale! Vrei să ai încredere în mine, Margot?

— Dacă o nenorocită ca mine mai merită un prieten, atunci ţi-aş mulţumi cu lacrimi că ai găsit pentru mine un cuvânt bun, blajin! zice ea încet.

Erwin duce mâna ei la buze.

— Eşti încă foarte slabă, dar îţi vei reveni în curând! Aici eşti în toată siguranţa, nimeni n-are voie să se apropie de dumneata. Despre toate celelalte ce te mai chinuie vom vorbi mai târziu.

Deodată, culoarea feţii i se schimbă. În bucuria lui a uitat cu totul de ce venise de fapt la ea. Contele aşteaptă doară.

— Margot, zice el mişcat, oricât mi-ar părea de rău, trebuie să-ţi comunic ceva foarte serios încă în această primă clipă în care te-am regăsit. Afară este cineva – cineva pe care l-ai cunoscut… şi care ar dori să-ţi vorbească.

Cu atenţie, aproape cu spaimă el îi scrutează faţa.

Margot se sperie. Se gândeşte la Eberhard, mereu şi numai la el.

Dar s-ar putea să fie şi poliţia!

— Cine… e oare? şopteşte ea cu frică.

— Contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana întinde amândouă mâinile în semn de refuz. Respiraţia ei devine greoaie şi fierbinte.

— Nu vreau, nu pot să-l văd! exclamă ea. O, Dumnezeule, de ce a mai venit o dată?

— Ţi-e frică de conte, Margot? întreabă încet Erwin de Bergen, aplecându-se asupra trupului tremurând, atunci spune-mi-o!

— Nu, nu, dar ce-o fi vrând oare? Nu-l pot vedea! gâfâie ea, nemaifiind în stare să-şi adune gândurile.

— Margot! Spune-mi doar atât, te implor: Îl mai iubeşti pe conte? În cazul acesta îi voi deschide uşa de colo, împlinindu-i dorinţa!

Atunci nenorocita îşi aminteşte de toate cele întâmplate şi scutură capul sălbatic:

— Nu, de o mie de ori nu! Nu-l mai iubesc! Nu vreau să-l văd, nu vreau să-i aud vocea! Scapă-mă de el – te rog, te rog!

— Fii fără de grijă, Margot, zice el, sculându-se. Contele de Hohenegge nu te va mai speria. Fă-te numai sănătoasă şi au să fie iar toate bune!

Zicând acestea, părăseşte camera.

Eberhard se depărtează de la fereastră, de cum îl vede intrând.

— Vrea să mă asculte, nu-i aşa? Mă aşteaptă? exclamă el grăbit.

— Regret foarte mult, domnule conte, sună răspunsul lui Erwin. Domnişoara Margot m-a rugat chiar să vă interzic intrarea la dânsa!

Eberhard sare înapoi.

— Să fi spus ea aceasta? Nu, nu e cu putinţă! I-aţi spus oare…

— Tot ce am crezut că e bine. Nu sunt destul de iniţiat în întâmplările trecutului, dar un lucru e cert: Margot nu vrea să vă vadă cu niciun preţ. Îi e chiar groază de dumneata!

— Şi dacă voi încerca să intru cu forţa? exclamă contele ca ieşit din minţi.

— Atunci, domnule conte, ar trebui să-mi chem servitorii într-ajutor împotriva unui nobil. Dar sper că nu vor ajunge lucrurile atât de departe!

— Atunci trebuie să plec cu sufletul zdrobit, pradă celei mai sălbatice deznădejdi, zice el, întorcându-se încă o dată din uşă.

Şi, deodată, ochii-i scapără ameninţător.

— Ai ţinut-o pe Margot în braţele dumitale, domnule baron de Bergen, dar te-am văzut şi sărutând buzele nenorocitei. Vai de dumneata, dacă abuzezi acum de slăbiciunea lui Margot, ca să faci din ea amanta dumitale!

Nu aşteaptă niciun răspuns, dar privirea cu care se depărtează de Bergen, spune prea bine acestuia că între ei doi s-a născut o amarnică duşmănie!

Eberhard străbate repede parcul scăldat în lumina soarelui. Tot mai mult dispare nădejdea ca s-o mai poată recuceri pe Margot, nădejdea de a putea dezlega toate acele enigme, care o înconjoară!

Ea rămâne în palatul Bergen, iar el trebuie să se întoarcă acasă la Leonie!

N-are cum să vadă că doi ochi îl urmăresc de la o fereastră, că două braţe se întind după el pline de dor şi de duioşie, şi că o gură mică, palidă, şopteşte stins:

— Eberhard – o, tu, care eşti totul pentru mine, tu, unicul meu bun pe lume! De ce nu mă pot refugia la pieptul tău, de ce nu poţi tu apăra pe Margot a ta, ferind-o de orice primejdie? Rămâi cu bine, rămâi cu bine!

Capitolul 29 – Inima chinuită

Tremurând de frică, Alice se ghemuieşte în colţul trăsurii, care aşteaptă într-un loc întunecat şi lăturalnic întoarcerea lui Rammont.

Acum ar fi liberă, acum ar putea fugi, nimeni n-ar reţine-o! Ceea ce dorise abia adineauri, ceea ce i-ar curma deznădejdea şi s-ar putea împlini dacă ar întinde mâna ca să deschidă uşa trăsurii… Rammont nu e aici, el n-o poate reţine, primul sergent de stradă ar duce-o la adăpost, la tatăl ei!

Cu un strigăt deznădăjduit, ea se loveşte cu mâinile peste obraz. Nu se mai poate întoarce acasă, a pierdut dreptul de a îngenunchea la picioarele acelui tată pe care l-a trădat, de dragul unui criminal!

Ce să facă, ce să facă?

Fiori reci o trec din nou, la gândul că e tovarăşa unui om, care i-a declarat el însuşi că e criminal. N-are decât să deschidă uşiţa trăsurii iar dacă n-o va mai primi nimeni, apa canalului se va îndura de ea!

Dar nu poate. Cuvintele lui Rammont i-au căzut în suflet ca picăturile de apă pe un fier încins: „fii îngerul meu cel bun!”

Nu poate – nu-l poate părăsi!

Lângă ea se află o geantă de piele, aceeaşi pe care i-a predat-o când se întorsese de la prima lui vizită. A cui să fi fost, n-ar şti să spună; şi aici pare-se că iubitul ei trebuie să fi săvârşit vreo nouă ispravă misterioasă.

La o crimă nici nu se gândeşte, fireşte!

Acum el se află în palatul Bergen spre a-şi lua nişte hârtii importante pentru călătorie şi să mai rezolve şi chestiuni însemnate. Îi spusese să-i ureze noroc şi ea o făcuse din toată inima, pentru că el o rugase: Noroc la uciderea propriei sale surori!

Ce mult întârzie!... Frica pentru el creşte tot mai mult.

Vizitiul a adormit pe capră; când se va întoarce Hector, îl va trezi.

Alice deschide deodată uşiţa. Abia de mai poate îndura această încordare nervoasă; vrea cel puţin să-l aştepte afară, să-l vadă venind. Locul unde staţionează trăsura e izolat, nu se vede ţipenie de om prin apropiere. Zgomotul marelui oraş nu pătrunde decât înăbuşit până aici.

Dar, ce să fie asta? N-a răsunat pe undeva o detunătură?

Alice îşi duce amândouă mâinile la piept. Sfinte Dumnezeule! E ca şi cum chiar ea ar fi fost atinsă. Aleargă o bucată de drum mai departe, stă să asculte iar, caută să străbată cu privirea orice pată de întuneric.

Nimic! Nici urmă de Hector Rammont!

S-a făcut iar tăcere, apoi se aude un ţignal. Ca orăşeancă, ştie ce înseamnă asta: alarma poliţiei! Dacă el, dacă Hector ar fi în primejdie?

Se uită la birjar. Dar acesta nu se mişcă; pe el nu l-a trezit nici măcar detunătura.

Palatul Bergen trebuie să fie la o distanţă destul de mare.

Gândurile se zbat năvalnic în capul Alicei. Să dea o fugă până acolo, să caute pe cel pe care-l aşteaptă cu inima îndurerată? Dar dacă el a căzut în mâinile poliţiei, dacă tatăl ei l-a putut totuşi aresta?

Ea nu l-ar putea libera, acum mai puţin ca oricând.

Se reazemă de un copac, apăsându-şi fruntea de coaja rece. Trebuie să ia o hotărâre. Nu poate rămâne aici până în ziuă.

Cum aranjase el? La ora patru, aveau să ia expresul, care pleacă din gara Lehrter, mai întâi spre Hamburg.

Aude voci la oarecare depărtare şi observă acum şi uniformele poliţiştilor, care în urma ţignalului se reped spre parcul palatului Bergen.

— Sfinte Dumnezeule, a căzut în mâinile poliţiei! Nu mai poate veni încoace! geme ea. Şi nu sunt în stare să-l apăr cu slabele mele puteri!

Mai aşteaptă un sfert de oră şi apoi îşi dă seama că trebuie să plece dacă vrea să mai apuce trenul de ora patru.

Tremurând ca de friguri, privind întruna spre direcţia din care avea să vină Rammont, păşeşte înapoi spre trăsură şi strigă birjarului:

— Du-mă repede la gara Lehrter, domnul, trebuie să se fi dus într-acolo pe alt drum şi aşteaptă!

Birjarul se uită somnoros la doamna, care se şi urcă în trăsură, apoi ridică din umeri şi porneşte caii.

Alice soseşte în gară puţin înainte de plecarea trenului. Dar ultima ei speranţă că Masca-Roşie ar fi de acum aici, că a scăpat cu bine de poliţie, se spulberă.

Lasă trenul să treacă. Ce să facă singură în Hamburg, când n-are mijloacele necesare ca să aştepte ascunsă undeva? Că în geanta de la subsuoară poartă două milioane bani peşin, habar n-are! Trebuie să-şi facă un plan nou. Nu poate părăsi Berlinul fără să ştie ceva despre soarta omului căruia îi sacrificase toată curăţenia ei, tot sufletul ei neatins, omul pentru care tremură şi după care tânjeşte toată fiinţa ei.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să se întoarcă la micul hotel, al cărui patron, pe cât i se păruse, depindea de Hector, şi care o s-o reprimească desigur.

Caută prin buzunare ceva bani, ca să plătească birjarului. Găseşte într-adevăr câteva mărci pe care le căpătase de la Rammont.

Cu inima grea, părăseşte gara şi porneşte spre Birkenstrasse. Din fericire, a citit noaptea firma de deasupra uşii de intrare, de asemenea şi numele străzii.

În apropiere de „Bradul verde”, coboară, plăteşte birjarului şi se îndreaptă spre casă, pe care o părăsise de scurtă vreme.

Între timp s-a mai luminat, viaţa pe străzi începe să se anime. E un mare noroc că nimeni n-o prea ia în seamă, căci pare o călătoare sosită cu trenul de dimineaţă.

Deoarece intrarea dinspre stradă mai e închisă, intră în curte şi bate, aşa cum văzuse pe Hector. După o vreme, aude un zgomot pe coridor şi uşa se deschide.

Patronul, încă nespălat şi îmbrăcat la repezeală, stă pe prag. Ochii-i mici, vicleni, nu privesc prea prietenos pe fata deghizată. A văzut doară că venise singură.

— Ce mai cauţi aici? zice el ursuz. Ia seama, şi fără de asta poliţia a cam început să se-învârtească, primprejurul casei mele şi, dacă, „domnul” nu mi-ar fi spus că nu e chestie decât de o singură noapte…

Alice ştie că n-are alt refugiu decât acesta; deci omul acesta trebuie s-o ţină ascunsă o vreme oarecare. Doar fusese plătit regeşte de către Rammont.

— Însoţitorului meu pare să i se fi întâmplat o nenorocire, răspunde ea. Nu ştiu încă precis. Dar până ce voi şti ceva cu siguranţă ca să pot lua noi hotărâri, te rog să mă adăposteşti. Nu-ţi produc nicio supărare. O cămăruţă, cât de mică mi-e de ajuns, şi am să stau tăcută şi ascunsă, ca să nu se nască vreo bănuială.

Patronul ar cam avea poftă să-i refuze cererea, căci fata era dintre oamenii lui Mască-Roşie, dar se răzgândi repede. Frica de omul misterios, care se răzbuna cu atâta cruzime, dacă vreun om de-ai lui de încredere îl părăsea în caz de primejdie, îl hotărî s-o primească, pe Alice.

— Vino, zise el. Nădăjduiesc că „domnul” o să se arate curând, căci stau ca pe tăciuni când adăpostesc aici pe cineva pe care nu-l pot anunţa la poliţie.

O duce pe fată, care ţine ca şi până acum geanta strânsă la piept, sus pe scară, în aceleaşi încăperi pe care le ocupase cu Masca-Roşie.

Dar ea vede că tot ce ar fi putut aminti de persoanele care se deghizaseră aici, fusese strâns şi înlăturat cu cea mai mare grijă.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă de două ori pe butonul ăsta, mai spune patronul până a nu pleca. Soneria e instalată chiar în camera mea de culcare. Când dau eu un semn de jos, să ştii că e iminentă o primejdie. Vei auzi desluşit un bârâit pe după sobă. Vezi de te ascunde, în cazul acela, alături – în pat – sau mai bine în firida de după haine. Să sperăm, însă, că n-o să fie nevoie!

Alice rămase singură şi cu toate că era obosită de moarte, nu îndrăzni totuşi, să se culce. Stătea să asculte orice sunet din casă, tresărea la cel mai mic zgomot suspect.

Dar nu vine nici poliţia, nici Hector!

Până ce, la urma urmelor, oboseala o învinge, nervii ei surmenaţi nu mai pot rezista, trebuie să se întindă puţin; şi în curând pleoapele i

se închid. Deodată, sare din somn ca friptă. E lumină mare în odaie.

A trezit-o bârâitul de după sobă. Sare în sus, se clătină, dar trebuie să-şi adune gândurile. Ce s-a întâmplat oare? Unde se află?

Iarăşi bârâitul acela înăbuşit de după sobă.

Şi acum – ştie: se apropie o primejdie!

Tremură de groază, abia de-şi poate concentra gândurile. Ce să facă oare?

Îşi aranjează în grabă peruca albă, rochia demodată, pe care nu şi-a scos-o, când s-a întins în pat ca să se odihnească.

Apoi, tremurând aşteaptă cu inima strânsă ceea ce avea să vină.

Poate că patronul vrea numai s-o prevină… Cine ştie, poate că o fi întrebat jos cineva ceva ce părea suspect…

Dar zgomotul din casă se-nteţeşte. Se repede în camera alăturată şi ascultă… Sfinte Dumnezeule ce să fie asta?

Se trage îndărăt şi se reazemă cu amândouă mâinile de perete – ceea ce a auzit adineauri nu este altceva, decât… vocea tatălui ei!

E oare descoperită? Vine chiar bătrânul tată să-şi reia copilul decăzut, nenorocit?

Ce alta ar putea să fie? Hector Rammont e desigur arestat şi acum vor să pună mâna şi pe ea! E pierdută! Ascultă, apăsându-şi mâinile pe tâmplele care-i zvâcnesc. O ultimă speranţă îi zboară prin minte. Poate că pe detectiv l-a adus încoace vreo bănuială vagă; nu bănuieşte nimic de prezenţa Alicei aici, va trece pe lângă uşă fără să deschidă.

Patronul face desigur tot ce-i stă în putinţă, ca să-l abată din cale.

Şi iată că aude din nou vocea lui Hartenberg, aspră, venind dintr-un piept zbuciumat:

— Nu-ţi foloseşte la nimic, omule! Am arestat pe birjarul care a adus încoace pe Mască-Roşie – pe el şi pe o doamnă leşinată! Diavolul a omorât pe un poliţist şi şi-a pus mantaua aceluia. Numai astfel a putut scăpa. Dumneata ştii acum despre ce e vorba!

Urmară câteva cuvinte de apărare ale patronului.

Alice face sforţări să-şi recapete respiraţia. Ce i-a mai fost dat să audă?

Hector ar fi – da, el purtase o manta poliţienească. Îşi aminteşte foarte bine! Şi-a încărcat conştiinţa cu o nouă crimă?

Face un gest de îndepărtare, de parcă ar putea să înlăture înfiorătorul gând.

— Nu cunosc niciun răufăcător care să se fi introdus la mine, spune patronul. În noaptea asta n-am avut decât prea puţini clienţi, domni foarte cumsecade.

— Da? Ei, o să vedem. Fă bine atunci şi deschide uşa asta!

Patronul îngână:

— Doamna cea bătrână e cam suferindă şi se mai odihneşte.

— O doamnă bătrână?

— Da, soţia unui consilier de Curte din Plauen – zău, foarte cumsecade…

— Îmi pare foarte rău, zice cu asprime Hartenberg, doamna trebuie să ne îngăduie să intrăm şi s-o privim niţel.

Bate în uşă.

Alice simte picioarele tăindu-i-se.

Poartă o perucă albă şi îmbrăcăminte de femeie mai în vârstă, dar ochiul de şoim al lui Hartenberg o va recunoaşte cu siguranţă, din prima privire, chiar dacă ar izbuti poate, să amăgească pe ceilalţi poliţişti care-l însoţesc.

Aruncă în jura-i priviri disperate. Oare nu se poate ascunde undeva?

Colo, în odaia alăturată, îi spusese patronul să se ascundă în pat sau pe după haine.

Dar nici asta nu mai merge; patronul doar a declarat că se află în cameră o bătrână „doamnă consilier”.

Deodată, se aude o bătaie în uşă – o dată, apoi iar, de astă dată mai tare!

Fata înspăimântată de moarte se repede în cealaltă cameră.

Canatul unei ferestre e deschis şi deodată îi vine un gând disperat!

Decât să se lase târâtă în închisoare de propriul ei tată, se aruncă jos pe caldarâmul curţii!

S-a şi urcat pe fereastră. Dincolo, Ochi-de-Pisică cu doi poliţişti au intrat în prima cameră.

Capitolul 30 – O surpriză plăcută

Leonie de Brissac cu mama ei, veşnic văicăritoare şi sperioasa baroană se aflau încă la Hohenegge.

Nervozitatea ei aproape că nu mai era de suportat pentru bătrâna doamnă, căci pe cât de stăpână era frumoasa Leonie în prezenţa vărului ei Eberhard, când era chestiunea de obţinut vreun avantaj, pe atât dădea frâu liber temperamentului ei sălbatic, de îndată ce se afla singură cu mama ei.

Contele tot nu-i satisfăcuse dorinţele, cum ar fi voit ea; el se lupta greu cu lovitura cu care-l copleşise soarta. Şi nici chiar cea din urmă dovadă că Margot era de acum iubita baronului de Bergen, nu-l aruncase încă cu totul în braţele Leoniei.

Îi jurase că o va lua de soţie, dacă va izbuti cu adevărat să-l încredinţeze de temeinicia spuselor ei, cum că Margot s-ar afla în palatul Bergen ca metresă a baronului.

Acum, când a dat din plin dovada cerută, el o tot ocoleşte; plecase iar la Berlin, fără ca să-i vorbească; pe scurt, se învârtea fără pace încolo şi încoace.

Frumoasa femeie stă în această după-amiază târzie de vară, întinsă pe un divan din budoarul ei, înfăşurată într-o rochie de casă de dantelă şi ţine în mână o carte franţuzească.

Dar numai de citit nu-i arde ei acum.

Deodată azvârle cât colo cartea, cu un gest de mânie, ca apoi să sară în sus.

— Pentru, numele lui Dumnezeu, Leonie! exclamă speriată baroana, care şedea lângă fereastră ocupată cu un lucru de mână. Ce-i cu tine mereu?

— Scumpă mamă, răspunde drăgăstoasa fiică supărată, – te rog, nu mă mai întreba mereu cu atâta încăpăţânare plictisitoare.

— Dar, Leonie!…

— Îmi pare rău, dar nu găsesc altă expresie! Vezi doar cum stau lucrurile aici! Ştii doar bine că fără de această căsătorie cu Eberhard, va trebui să ne ţinem zilele cerşind pe la rubedenii. Aş fi stăpână pe milioane, dacă aş fi contesă de Hohenegge dar vezi doar şi tu că Eberhard, omul acesta fără voinţă, tot mai şovăie cu răspunsul hotărâtor şi a putut chiar să se gândească la desfacerea logodnei noastre!

— Oare nu l-ai convins de necredinţa făţişă a acelei Margot, Leonie?

— Fireşte că am făcut-o şi tocmai de aceea sunt furioasă că nu vine în sfârşit să-mi spună: „s-a isprăvit cu patima aceea bolnăvicioasă, mi-am smuls din inimă dragostea aceea, sunt al tău, Leonie!”

— Lasă-i puţin timp, copila mea, nu se poate schimba cineva aşa de repede.

— Timp, timp! exclamă frumoasa văduvă furioasă, eu mă prăpădesc de nerăbdare! Abia după ce voi avea verigheta în deget, după ce voi fi contesă, atunci abia mă voi fi liniştit! Ştii tu unde a plecat şi azi şi ieri seară?

— Servitorul spusese că la Berlin, pentru nişte afaceri…

Leonie izbucneşte într-un hohot de râs mânios.

— Eu nu cred! E iar la mijloc Margot! O, aş vrea s-o am aici în mâinile mele! Aş fi în stare s-o sugrum de furie.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă baroana. Leonie, nici nu ştii ce vorbeşti!

— Ba ştiu foarte bine şi ceea ce fac! Şi dac-aş şti că Eberhard…

Se întrerupe brusc. O trăsură a intrat în curtea castelului.

— Eberhard! Se întoarce din Berlin! exclamă Leonie. De astă dată va trebui să stea de vorba cu mine! Nu mai pot suporta situaţia asta!

Apoi se apropie tare de tot de baroană.

— Fă-mi plăcerea, mamă, şi lasă-mă singură. Eberhard va fi îndată aici! spune ea agitată. Nu se mai poate amâna explicaţia aceasta. O ştie şi el.

— Vrei să-i joci iar vreo comedie? întreabă cu sfială bătrâna.

— Ce-ţi pasă ţie! îi răspunse Leonie. Mulţumeşte lui Dumnezeu că mă gândesc şi la tine!

Oftând, baroana se ridică şi trece în camera alăturată.

Presupunerea Leoniei n-a fost greşită. Eberhard ceru să fie anunţat la verişoară-sa.

Ea îl primeşte cu un zâmbet promiţător, în timp ce o roşeaţă adâncă se aşterne pe chipul ei.

— Eberhard, ce îngrijorată am fost din cauza ta! exclamă ea, întinzând spre el braţele. Eşti aşa de greu lovit de soartă, trebuie să înduri atâtea! Fiinţa aceea mizerabilă, Margot aceea…

Se opreşte, căci abia acum observă privirea lui întunecată. El nici nu vede că ea a întins braţele spre dânsul.

— Am de vorbit cu tine lucruri importante, zice el iritat.

Ea îl măsoară scrutător şi-şi muşcă buzele.

— Nu prea eşti duios cu logodnica ta, Eberhard, răspunde ea scurt.

El s-a aşezat pe un taburet de lângă divan şi-şi trece mâna peste frunte.

Ea însă se trânteşte alene între perne, astfel ca formele trupului ei superb să iasă în evidenţă, dar el n-o ia totuşi în seamă.

— În oraş s-au petrecut lucruri senzaţionale, începe el. Omul care se numea baronul de Bergen, presupusul amant al lui Margot, a fost demascat ca şarlatan şi e acum arestat.

Ea păleşte subit. Apoi se sileşte să zâmbească.

— Nu pricep tocmai bine, Eberhard!

— În două cuvinte: omul acela nu-i nimeni altul decât vestitul Mască-Roşie, regele criminalilor. El s-a dat drept adevăratul baron de Bergen şi, ca atare, cine ştie prin ce mijloace demonice a atras-o în palat pe Margot. Numai de un singur fapt nu mă pot dumiri nicidecum! De ce nenorocita, când m-am explicat cu ea de faţă cu el, nu mi-a spus totul!

— Tocmai pentru că era vinovată! intervine Leonie. Indiferent dacă a fost veritabilul sau falsul baron, vorba este că a fost amanta lui!

— De aş putea crede cu tărie aceasta! Dar îndoiala mă face să înnebunesc aproape!

— Aşa? Şi ceea ce ai văzut cu proprii tăi ochi?

— Nu ştiu ce să cred! geme Eberhard. De aceea vin la tine. Ţin să mă edific mai întâi asupra persoanei acestui om, care va fi desigur supus judecăţii. Ceva misterios înconjoară arătarea aceasta. Nimeni nu ştie bine, cine e de fapt această Mască-Roşie. Răsare în toate capitalele mari şi, abia arestat, ceea ce pentru poliţie este un tur de forţă, el şi scapă prin vreo manevră drăcească. A fost aici în castel şi există bănuiala că el şi nu Margot a săvârşit asasinatul căruia i-a căzut victimă tatăl meu…

— Sau amândoi împreună! intervine Leonie mânioasă.

— Leonie, o urăşti pe nenorocita aceea!

— Nu am oare toate motivele pentru aceasta? Şi dacă el a fost aici, dacă a fost părtaş la crima împotriva tatălui tău şi o avea acum pe Margot la el ca fals Bergen, nu se poate deduce că amândoi am săvârşit aici împreună crima?

— Nu, nu cred! Nu se poate ca Margot să fie aşa de decăzută! răspunde Eberhard tare. Când a fugit de aici nu ştiuse nimic despre Masca-Roşie. Pun eu mâna-n foc pentru asta!

— Cum pofteşti! îl ironizează Leonie, turbând de furie, în sinea ei.

— Dar altceva m-a izbit şi nu-mi dă pace: cum de ai ajuns tu să-l cunoşti pe criminalul acela?

— Eu?

Ea simte că întrebarea lui neaşteptată a făcut-o să roşească. Iscoditori se odihnesc ochii lui asupra ei…

— Desigur… tu! Probabil că ai aflat de la cineva că Margot se află în palat. Ai fost, după cum am aflat, chiar tu personal în oraş şi fără îndoială că mi-ai trimis şi acea telegramă, de îndată ce ai fost sigură că o voi întâlni pe Margot la falsul baron.

Leonie îşi muşcă buzele. Ce să inventeze pentru dezvinovăţirea ei? Râde nervos.

— Iubite vere, ai fi chiar în stare să spui că eu, baroana Leonie de Brissac, m-am unit cu omul acela misterios, că am încheiat chiar un pact cu el, pentru a duce la cădere pe virtuoasa şi preacurata ta Margot? Aci se poate vedea de-a binelea că iubirea face pe om orb şi surd! Această Margot îţi mai stă mereu dinaintea ochilor ca un îngeraş alb, imaculat iar eu, logodnica ta, sunt demonul care ar fi în stare să făptuiască o crimă, numai şi numai ca să-ţi ponegrească îngeraşul! Ah! E de necrezut ca tu să mă insulţi până într-atâta!

Şi se aruncă pe divan, izbucnind în hohote de plâns, şi tot trupul îi zvâcneşte şi tremură.

Eberhard se ridică indispus.

— Leonie, zice el grav, am venit încoace, spre a căpăta de la tine un răspuns serios! Cine ţi-a spus ţie că Margot se afla la baron în palatul Bergen?

— Şi dacă-ţi refuz răspunsul acesta, pentru că numai o enormă şi jignitoare neîncredere te face să mi-l ceri? îi trânteşte ea în faţă.

El o priveşte consternat.

— Leonie… dacă m-aş gândi totuşi că acel criminal a fost totuşi în vreo legătură cu tine?

— Că eu l-am lăsat să intre aici, că l-am ajutat să sugrume pe tatăl tău… ha-ha-ha, izbucneşte ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! Te rog, lasă încolo aceste îngrozitoare ironii! Răspunde-mi!

— Nu! Nu acum! Într-o bună zi vei recunoaşte ce groaznică nedreptate mi-ai făcut, vei simţi că numai o femeie te iubise cu adevărat şi că ar fi fost în stare să înfrunte chiar şi moartea pentru tine.

El nu vrea să mai audă nimic; rugăminţile lui au rămas aşadar fără rezultat; dar de groaznica bănuială nu va mai putea scăpa: Leonie… şi Masca-Roşie! De unde se cunosc? Să existe oare cu adevărat o legătură între ei? Şi de ce nu-i dă oare verişoara o explicaţie deschisă?

Se îndreaptă spre uşă; ea se ridică atunci deodată şi se aruncă la pieptul lui.

— Eberhard, sfârşeşte odată cu groaznicul martiraj, în care faci să mă zvârcolesc! Izgoneşte-mă din castelul tău, dacă mă dispreţuieşti sau ia-mă la pieptul tău şi iubeşte-mă! Ce vrei să mai fac, ca să-ţi dovedesc că acea Margot e o prostituată?

— Linişteşte-te, Leonie, zice Eberhard, ferindu-se de privirile ei. Nu mă gândesc să te izgonesc. Tu ştii că bietul meu tată m-a înlănţuit de ţine. Dar mai ai puţină răbdare cu mine. O unire între noi, n-ar fi cu putinţă chiar îndată. După ce-o trece oarecare timp, mă voi fi liniştit şi eu!

Zicând acestea, desface braţele ei de după gâtul său şi o duce înapoi spre divan.

— Scuză-mă, sunt foarte obosit, zice el, părăsind-o.

N-a plecat bine contele şi toată furia ei reţinută izbucneşte cu patimă sălbatică.

Cu un strigăt răguşit se aruncă pe covor şi începe să-şi smulgă frumosul ei păr.

— Îşi bate joc de mine, umilindu-mă; îmi aruncă fărâmiturile ce se lasă câinilor, se gândeşte la cealaltă şi oricât aş zugrăvi-o în culori negre, el tot nu crede nimic din ce a văzut cu proprii lui ochi! gâfâie ea, ca scoasă din minţi. Unei asemenea fiinţe să-i fie sacrificată, să aştept şi să mă las umilită până ce într-o bună zi, i se va mai recunoaşte nevinovăţia? Că n-a săvârşit ea crima o ştiu demult şi chiar şi de ce a fost comisă crima! Ce favorabilă ar fi pentru mine acum toată situaţia! Hector a căzut în mâinile poliţiei şi poate că aici, în Germania, se vor găsi închisori mai straşnice decât dincolo şi cu asta soarta lui va fi pecetluită. Că nu mă va trăda, de asta sunt sigură. De-aş ajunge acum contesă de Hohenegge, n-ar mai veni nimeni aşadar să-şi ceară partea, căci Hector Rammont va sfârşi sub securea călăului. Dar vezi că Eberhard şovăie, mă ţine la distanţă, abia de-mi suportă prezenţa. Ah! De-ar şti el că tot destinul lui e în mâna mea, că l-aş putea reduce la nimic, că aş putea face din el una din cele mai nenorocite fiinţe de pe faţa pământului…

Sare în sus, ochii ei azvârl fulgere spre uşa pe care tocmai ieşise contele, mâinile-i se strâng de furie, ca nişte gheare de fiară.

— Sau mă ridică la el sau îl azvârl cu o lovitură de picior în prăpastie! zice ea cu glas şuierător.

Tremură de mânie reţinută.. Apoi se aşterne pe chipul ei o expresie de hotărâre.

— Trebuie să se decidă zilele astea, nu vreau să mai aştept! Să plecăm spre Sud, pe Riviera, unde nu ne cunoaşte nimeni, unde n-am nevoie să joc nici măcar comedia doliului exterior. Şi dacă va căuta de astă dată tot felul de pretexte, dacă n-o vrea să plece, de dragul celeilalte, care mai trăieşte în Berlin, atunci îi voi flutura pe dinaintea ochilor hârtiile acelea şi-l arunc jos de pe piedestalul nobleţei! Dar atunci, desigur că-şi va înmuia brusc tonul faţă de mine, căci un conte de Hohenegge nu e obişnuit să meargă să cerşească.

Se uită în camera în care trecuse maică-sa.

— Pare să fi adormit! zise ea. Cu atât mai bine! Să mă duc acum să-mi aduc hârtiile primejdioase, ca să le am la îndemână. La urma urmelor, se va găsi şi pe aici vreo ascunzătoare sigură.

Îşi schimbă repede rochia vaporoasă cu alta, ia pe cap un fişiu de dantelă şi părăseşte castelul, ca şi când ar vrea să facă o plimbare prin parc.

Soarele e la asfinţit.

Nimeni n-a văzut-o pe baroană, căci a ales o ieşire dosnică şi a pornit de-a dreptul pe poteci acoperite de frunze. Cu toate acestea, Leonie priveşte de câteva ori prudentă în juru-i, dacă n-o urmăreşte cineva, apoi păşeşte liniştită mai departe.

După vreun sfert de oră a ajuns la un mic rond, în mijlocul căruia odinioară se aflase un bazin, acum pe jumătate năruit, cu o fântână arteziană. Dar cum această parte a parcului nu mai era defel frecventată, pentru că noile plantaţii se află de partea cealaltă, locul e părăginit şi uitat, apa demult secată, pietrele sfărâmicioase, drumul acoperit de bălării.

Leonie se opreşte aci. De jur-împrejur e desiş. Deasupra, crăcile copacilor se apleacă atât de tare că opresc chiar lumina de a pătrunde. Semiobscuritatea domneşte şi în timpul zilei în rondul acela, dar mai ales acum, când umbre adânci se întind pe pământ. Nimic nu se mişcă. Abia de foşnesc frunzele sau de se aude vreo pasăre în depărtare.

Baroana coboară în bazinul secat al vechii fântâni şi atinge vasul cel mare pe jumătate stricat şi el, care se află la mijloc pe o coloană de piatră. Cu o sforţare, împinge ceva mai încolo piatra grea şi se iveşte o adâncitură destul de largă ca să poată să vâre mâna înăuntru.

Hârtiile… aici le ascunsese Leonie în ziua înmormântării, pentru că nu le credea în destulă siguranţă în camerele ei. De aici le poate lua oricând şi asta se va întâmpla acum!

Bagă mâna în adâncitură… dar cu un strigăt răguşit îşi trage braţul înapoi, părul i se face măciucă – se cutremură – pe după braţ s-a

încolăcit o viperă destul de mare, al cărei cap mic cu limba ascuţită ca un pumnal face mişcări fulgerător de repezi.

— Ajutor! strigă Leonie.

În sfârşit şarpele cade jos şi dispare printre crăpăturile zidăriei.

Pe jumătate leşinată, baroana se îndreaptă, clătinându-se, spre o bancă de piatră. Dinţii îi clănţăne, se scutură de spaimă şi de scârbă.

— Cine mi-a făcut asta? rosteşte ea apoi, înfiorându-se. Asta nu-i o simplă întâmplare, e aici la mijloc o manoperă infamă! Dar, te pomeneşti că nici hârtiile n-or mai fi acolo? Cu toată groaza care o stăpânea încă, se mai îndreaptă o dată spre vasul cel vechi. Se ridică în vârful picioarelor, lasă privirile să-i cadă în adâncitură şi apoi ştie cu siguranţă că a fost jefuită, că scrisorile primejdioase au dispărut.

Cea mai mare, cea mai îngrozitoare armă a ei i-a fost sustrasă – taina din Hohenegge.

— Cine? Cine? strigă ea în sinea sa.

Dar copacii din jur nu dau răspuns:

Ascunzătoarea a fost descoperită, un om a furat scrisorile şi a pus în locul lor o viperă – un gând bestial, care a fost pus în aplicare.

Leonie se întoarce înapoi la castel, scrâşnind din dinţi.

Dar din adâncul unui tufiş o urmăresc doi ochi, şi un râs de satisfacţie se amestecă cu foşnetul copacilor.

— Taina din Hohenegge o posed eu, eu!

Capitolul 31 – Cine e moarta?

Cadavrul lui Margot Hartenberg – căci, drept aceasta mai trece şi acum deocamdată fata aceea care a fost pescuită în canal – a fost în sfârşit eliberat pentru înmormântare, după ce în toată tăcerea şi fără ca publicul să fi aflat ceva despre aceasta, şeful poliţiei, împreună cu judecătorul de instrucţie, par a fi clarificat fiecare punct al misterioasei afaceri.

Margot era moartă, chiar tatăl ei o recunoscuse, într-un moment în care bănuiala ce căzuse asupra bietei Margot era înlăturată, şi crima trebuia atribuită lui Masca-Roşie.

O groaznică fatalitate pentru Hartenberg şi o minune că detectivul îşi mai păstrase calmul său de fier, aproape sinistru.

Se lăsa încet seara, pe când două persoane se apropiau de casa simplă şi posomorâtă, în care erau păstrate până la înmormântare cadavrele sinucigaşilor – morga Berlinului, sau cum îi s-ar potrivi mai bine: „Casa Morţilor”.

Este o femeie şi un bărbat, prima mergând voalată la braţul însoţitorului ei.

Domnul trage clopotul de la locuinţa supraveghetorului, schimbă câteva cuvinte cu bătrânul care a apărut la uşă. Acesta dă din cap în

tăcere, scoate o legătură de chei şi deschide poarta clădirii alăturate.

Femeia l-a urmat în tăcere. E Vipera, Antoinette Vacher, mama bietei Margot! Şi-a adunat toate puterile, ca să-şi ia ultimul adio de la copilul ei.

Paznicul a deschis o a doua uşă şi a aprins lumina electrică.

— Aici zace moarta pe care o căutaţi, zice el. I-am pus la loc rochia şi rufele ce le-a purtat. Mâine dis-de-dimineaţă o îngropăm. Vă las, cu plăcere singuri, pentru că doriţi; iscălitura directorului poliţiei e de ajuns. Dar vă rog să-mi aduceţi la plecare cheile îndărăt!

Şi bătrânul plecă. Uşile rămân descuiate. Afară se întunecă din ce în ce.

Vipera se reazemă de peretele gol şi priveşte ţintă trupul înfăşurat care se şi află în sicriul de brad. Pieptul ei se zbate năvalnic.

— O, mă prăpădesc de durere, îmi simt genunchii tremurând! geme ea. Aşa mi-a fost dat să mi-o regăsesc pe Margot a mea! Dumnezeule îndurător, de ce mă pedepseşti aşa de aspru?

— Curaj, curaj, doamnă! caută s-o mângâie însoţitorul ei.

— Da, vreau să fiu curajoasă, te rog ridică giulgiul. Vreau să-i văd faţa, părul – părul ei iubit – vreau să birui, pe cât cu putinţă orice groază.

Domnul trage încet pânza neagră.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Vipera. Asta e Margot, dulcea mea Margot.

Vrea să se arunce asupra cadavrului; deodată îi cade privirea asupra intrării: un om stă în uşă, cu ochii larg deschişi – un străin, cu capul plecat înainte, cu părul ciufulit sălbatic, care-i atârnă peste obraz.

— Ei! strigă detectivul francez, scurt. Cine eşti dumneata? Cu ce drept ai pătruns aici?

Omul îl priveşte mai întâi cu ochi sticloşi, apoi ridică din umeri şi zice cu glas răguşit:

— Ha-ha! Cu ce drept mă întrebi? Îmi caut nevasta şi mi-am găsit-o, e moarta asta!

Un moment domneşte tăcere de moarte. Vipera se întoarce spre străinul pe care nu l-a mai văzut în viaţa ei.

Chiar şi domnul, însoţitorul ei, nu ştie ce să spună la aceste cuvinte neaşteptate.

Înfăţişarea străinului nu prea trezeşte încredere. Pare să aibă vreo treizeci de ani. Ceva sticlos zace în ochii lui; omul a băut!

Costumul lui a fost elegant odinioară, dar acum nu mai are ce cruţa şi chiar şi ghetele îi sunt scâlciate şi găurite. Omul ţine în mână o pălărie moale, soioasă, de pâslă.

Cu bustul plecat înainte, se apropie de cadavrul lui Margot. Un tremur îi agită tot trupul, pe când buzele i se mişcă, murmurând

cuvinte neînţelese.

Vederea sau apropierea moartei face ca, un timp îndelungat, nici să nu ia în seamă pe cei doi vizitatori intraţi înaintea lui.

— De ce ai fugit de la mine, îngână el în sfârşit, ceva mai limpede. De ce n-ai vrut să faci ceea ce-ţi cerusem? El tot ne-ar fi ajutat – ar fi trebuit, la urma urmelor – altminteri am fi făcut de ruşine în faţa lumii întregi, pe acest zgârcit cărpănos. De ce te-ai aruncat în apă? Ce prostie, ce prostie!

O mână i se puse pe umăr. Se întoarce înfiorat şi vede chipul fără de vălul cernit al Viperei.

— Ce voieşti de la mine? Ce mă priveşti aşa ţintă? exclamă el cu sfială.

Vipera caută să pătrundă cu ochii ei până-n adâncul sufletului său. Un gând îngrozitor a cuprins-o, un gând care face ca toată fiinţa ei lăuntrică să se cutremure de groază.

Soţia lui – moarta asta, Margot soţia lui! Dac-ar fi aşa? Dacă se vor fi înşelat cu toţii, chiar propriul ei tată… poliţia… toţi?

Dar nici el nu mai poate recunoaşte, ca şi dânsa, chipul moartei, căci în apă a fost jupuit de cârligele şi de şuruburile vapoarelor.

— Eu n-o cunosc, susţine Vipera cu vocea răguşită. Dar spune-mi adevărul: cine e moarta asta? Pe cine recunoşti în ea?

Bărbatul îşi trece mâna prin părul ciufulit. Priveşte neîncrezător pe femeia care-i pusese întrebarea.

— De ce să-ţi dau dumitale explicaţii deosebite? zice el, lăbărţând silabele. Domnul de colea o fi desigur vreun copoi al poliţiei, hai?

— Lasă încolo orice temeri, n-are să ţi se întâmple nimic dinspre partea noastră, dar răspunde de ce ai spus adineauri că moarta ar fi nevasta dumitale?

— De, pentru că sunt încredinţat că e ea!

— Ţi-a dispărut nevasta?

— Păi da!

— Şi spunea că vrea să se înece?

— Da, îşi pierduse capul, mi-a lăsat un bileţel şi din cele câteva rânduri, am văzut că-i sunase ceasul.

— Un bilet! Îl ai aici? Te rog, dă-mi-l să-l citesc, nici nu ştii ce importanţă are pentru mine! insistă Vipera.

Omul duce mâna la buzunarul vestei, apoi clătină din cap.

— Mai bine nu! Ştiţi că fiecare îşi are secretele sale familiare şi particulare, şi aşa şi eu. Astea câteva rânduri n-au nicio valoare pentru dumneata.

Vipera simte crescându-i surescitarea, cu toate că are marele dar de a-şi stăpânii nervii.

Schimbă o privire cu însoţitorul ei; acesta dă din cap.

— După cum văd, nu eşti într-o situaţie tocmai strălucită, începe

acesta.

— Şi ce-i treaba dumitale? răspunde celălalt.

— Aşa-i! Dar poate că tot ne-ai lăsa să citim, dacă ţi-am răsplăti gentileţea cu câteva piese de aur.

Omul cumpăneşte scurt. Apoi dă din umeri cu nepăsare.

— Fie şi aşa! Ia să vedem cât dai, domnule. Un biet pârlit ca mine are oricând ce face cu metalul ăsta galben! spune el.

Domnul scoate din portofel trei piese de aur şi le arată omului. Schimbul se efectuează repede.

Sub becul electric, Vipera citeşte puţinele cuvinte scrise cu creionul. În ochii ei zvâcneşte ceva, îşi trece mâna peste frunte, o cuprinde o durere adâncă: a fost atât de multă vreme despărţită de copiii ei, că nu le cunoaşte nici măcar scrisul.

Dar femeia care scrisese aparţinea desigur societăţii culte; asta se recunoştea fără nicio greutate.

Necunoscutul stă rezemat de perete, de o parte. Nu ştie drept cine să ia pe cei doi vizitatori.

Pe bilet e scris:

„Am pierdut dreptul de a mă arunca la picioarele tatălui meu adoptiv şi de a-i cerşi iertarea. Spune orice ai vrea; refuz de acum să mă mai supun, mă refugiez mai bine în moarte, decât să mai suport ca tu să mă brutalizezi şi să ajung să mă vând pe stradă cum mi-ai pretins s-o fac la Londra. Rămâi cu bine, eu îmi curm viaţa, iertându-ţi tot răul, precum şi faptul că m-ai smuls unei vieţi paşnice şi făr' de griji, făcându-mă soţia ta, înainte de a mă constrânge să mai şantajez din nou pe bătrân, căruia şi aşa nu i-am adus decât ruşine, şi a-l face să ne dea iarăşi bani, prin infamul mijloc al ameninţărilor, – îmi pun capăt zilelor. Mă poţi căuta la morgă."

— Asta-i totul – lipseşte până şi iscălitura.

Vipera aruncă străinului o privire care exprimă destul de limpede dispreţul, pe care-l simte pentru mizerabilul acela.

— Poftim biletul înapoi, zice ea. Dar cum de ai ajuns să crezi că tocmai moarta aceasta ar fi soţia dumitale?

Omul răspunde scurt:

— Am căutat-o pretutindeni. Crezusem chiar un moment că s-ar fi dus la bătrân – numai aici în casa asta n-am vrut să intru până ce nu mă voi fi încredinţat de fapt. Apoi am venit încoace, în fiecare zi, ori de câte ori era permisă intrarea. De fiecare dată nu era nimic. Astă-seară, în sfârşit, – orele de vizită au trecut demult – văzând lumină, şi găsind uşile deschise, m-am uitat pe crăpătură şi-o găsesc aici pe cea căutată.

— Nu vrei să-mi spui numele ei?

— Nu! Nu vă mai daţi nicio osteneală! Şi nici nu mă gândesc măcar

s-o cer pe moartă poliţiei, căci n-aş putea s-o îngrop!

— Dar dacă… dacă poliţia ar presupune că e vorba de o persoană cu totul alta, de asemenea dispărută?

Omul o priveşte uluit. Pare-se că-şi dă seama de ce e vorba.

Apoi ridică iar nepăsător din umeri.

— Mi-e tot una, când eu ştiu pe cine au îngropat!

— Dar e de datoria dumitale, ai putea îi silit! exclamă însoţitorul detectivei.

— Aşa crezi? Atunci preamărita poliţie n-are decât să încerce! Eu nu ştiu de absolut nimic, pur şi simplu! Ha-ha-ha. Dovediţi-mi cine-i moarta, cine sunt eu – n-aveţi decât să încercaţi, rogu-vă!

Vipera mai încearcă o dată cu bani.

— Ţinem foarte mult să ştim, dacă dumneata sau noi ne înşelăm. Şi eu am crezut că recunosc în moarta aceasta o persoană, care mi-a fost foarte scumpă. Nu înţelegi oare de ce noi trebuie să ştim, pe cine cauţi dumneata de fapt?

— Îmi pare rău! Eu nu mai vorbesc deloc, răspunse cu încăpăţânare necunoscutul. Eu nici nu sunt măcar curios să ştiu pe cine căutaţi. Eu doar m-am dumirit.

— Stai, mai rămâi! intervine Vipera. Moarta e cu totul desfigurată, dar ea nu e nevasta dumitale, ci cu totul altcineva, după cum reiese din cele ce s-au găsit asupra ei.

— Aşa? o ironizează necunoscutul. Eu însă vă spun că, din toate câte poartă asupra ei, reiese tocmai că e nevasta mea şi nimeni alta. Faţa, hainele, ar putea fi schimbate despre partea mea – dar rana aceea, de-a curmezişul celor două degete de la mâna dreaptă – pe aceea n-a căpătat-o în apă, ci cu două zile înainte, când am avut, ca de obicei, cu ea o convorbire cam… agitată. Aşa, şi acum nu veţi mai auzi de la mine nicio silabă. Vă salut!

Doctorul Bertrand vrea să-i aţină calea. Ceea ce ştie omul acesta e prea important! Din cele ce-ar putea el spune, nespus de multe depind pentru sărmana mamă a lui Margot.

— Stai! Trebuie să rămâi! exclamă el. Va trebui să dai la prima secţie declaraţii mai limpezi!

Ochii omului scânteiază de mânie.

— Ah, aşa ţi-e socoteala? zice el cu glas şuierător. Liberează drumul!… că de nu…

— Că de nu, ce? Urmează-ne numaidecât! Poliţia ar mai avea de aflat lucruri extrem de interesante!

Străinul priveşte în juru-i. E limpede ca ziua, că nu vrea cu niciun preţ să se lase arestat.

Doctorul Bertrand vrea să-i pună mâna pe umăr. Atunci străinul care până adineauri se ţinea lipit de perete, ca un individ fără însemnătate, sări deodată în sus ca un arc. Detectivul vrea să-l apuce –

dar ca o minge de gumă zboară omul deasupra umerilor săi şi afară în gang se şi aude un chicotit batjocoritor, înainte ca Bertrand să-şi fi putut măcar da seama, cum de fusese cu putinţă un asemenea truc.

Smuceşte uşa de perete, dar afară gangul e învăluit în întuneric şi ieşirea spre curte liberă.

Individul misterios a dispărut. O recunoaşte şi Vipera, căci îl cheamă înapoi pe însoţitorul ei cu un cuvânt scurt.

Doctorul Bertrand scoate un hohot de râs furios.

— Ce spuneţi de capodopera individului, doamnă? Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat.

— Dar mie, doctore! răspunse cu un calm ciudat detectiva.

— Într-un circ parizian am văzut odată – e mult de atunci – la un călăreţ, o astfel de agilitate!

— Ei drăcie! Nu crezi cumva?…

— Că omul, al cărui nume nu l-am putut afla, practică pur şi simplu meseria asta… sau a practicat-o? Şi asta în sine e ceva foarte important!

Doctorul Bertrand aprobă din cap.

— Ai, desigur, iar dreptate, doamnă. Dar n-ar fi fost mai bine, dacă l-aş fi urmărit îndată pe individ?

— Recunosc că da. Dar n-ai fi putut pune mâna pe el. E prea dibaci şi noi nu ne aşteptam la apariţia lui. Ceea ce ne-a spus el e destul de important.

— Crezi că a spus adevărul?

— Da, sunt ferm convinsă!

— Moarta asta ar fi?….

— În niciun caz Margot, copila mea! Ah, Bertrand – dumneata nu cunoşti decât o parte a vieţii mele; dumneata nu ştii că odinioară am fost fericită aici în Germania, că acum trebuie să mă furişez noaptea ca un hoţ de-a lungul caselor, ca să-mi văd copiii! Îmi înţelegi disperarea când mi-a fost dat să aflu că Margot, pe care am luat-o în noaptea aceea la noi, a fost găsită moartă şi recunoscută de propriul ei tată. Eu o trimisesem undeva cu o însărcinare tainică, dar ea nu s-a mai întors, şi nu mi-am putut închipui altceva decât că, sau a fost omorâtă, sau şi-a căutat totuşi, mai târziu, moartea de bunăvoie. Nu mi-a fost nici măcar îngăduit să-mi plâng în voie durerea, căci atunci ar fi trebuit să-mi dezvălui taina vieţii! Câte n-am îndurat până în seara asta, în care m-am furişat din nou în casa morţilor, bolnavă încă numai ca s-o pot vedea pe sărmana Margot, ca să-mi pot lua bun rămas de la copila mea! Şi acum a intervenit omul acesta, care-şi caută soţia şi care şi-a regăsit-o în moarta aceasta! Margot trăieşte! Cred asta, ştiu, acolo în sicriul acela sărăcăcios de scânduri zace o străină – nevasta necunoscutului de adineauri – a cărei identitate o vom stabili. Să mergem, Bertrand! Mă simt deodată ca renăscută, căci am speranţa că

o voi regăsi pe Margot şi să-i pot clarifica trista soartă!

Vipera înclină capul spre moarta din sicriu.

— Dormi în pace, copilă – şi tu ai îndurat destule dureri şi suferinţe până să apuci pe calea întunecoasă pe care nimeni n-o mai regăseşte spre a se întoarce – dar tu nu eşti Margot, nu eşti carne din carnea mea, sânge din sângele meu!

Bertrand a întins din nou pânza neagră deasupra moartei.

— Şi acum ce-i de făcut? întreabă domnul. Voieşti să-l informez îndată pe şeful poliţiei?

— Pentru nimic în lume! exclamă Vipera. Dinspre partea noastră nu se va întâmpla nimic absolut nimic!

— Cum? Moarta asta?

— Va fi înmormântată ca Margot Ernemann, ca sora de caritate căutată în afacerea crimei de la Hohenegge. Vrei să-ţi dezvălui ultima, cea mai nouă descoperire a mea, doctore?

— Şi anume?

— Cred că chiar Ochi-de-Pisică nu crede în moartea lui Margot, că el poate ştie şi mai mult despre nenorocită, decât ştim noi din ceasul acesta dar că are motive să lase autorităţile şi restul lumii în credinţa că Margot ar fi moartă, că zace aici!…

— Dac-ar fi aşa…

— Aşa este! Crede-mă! îl asigură Vipera. N-ai auzit, că n-a mai venit niciodată s-o vadă pe nenorocită de când zace aici? Face asta un tată, chiar când e agent de poliţie şi o crede vinovată, pe moartă? Şi tocmai acum, când toate indiciile dovedesc că asasinatul din Hohenegge poate fi înscris la activul lui Mască-Roşie?

— Presupunerile dumitale par verosimile. Dar cine ar putea fi moarta de aici?

— Trebuie s-o aflăm şi pe asta – nu azi sau mâine, căci avem ceva mai important de făcut – dar într-o zi oarecare. De asta să fii sigur! Şi cred că o să dăm de rostul unei înfiorătoare tragedii. Şi acum, să mergem.

Încet, cutremuraţi până-n adâncul sufletului, cei doi vizitatori părăsesc morga.

Doctorul Bertrand stinge lampa electrică.

Afară în curte e lumină de lună plină. Nici urmă de omul care se furişase înăuntru într-un chip atât de ciudat.

— Vreau să duc paznicului cheile, zice Bertrand, îndreptându-se spre căsuţa cea mică.

Omul stă în odăiţa lui luminată şi citeşte gazeta de seară.

Când să păşească detectivul pragul, paznicul ridică uşor capul.

— Aţi găsit ceva? întrebă el calm.

— Da, răspunde detectivul, dar trebuie să rămână secret profesional. Altă întrebare aş avea să-ţi pun: poate că ai cunoscut pe

un om care în ultimul timp, şi chiar şi azi, poate şi ieri s-a învârtit pe aici, într-un chip cam bătător la ochi, şi a privit cadavrele?

— Cam cum arăta omul acela?

Bertrand face o descriere a vizitatorului nocturn, care e aşa de exactă că paznicul răspunde îndată:

— Am observat un astfel de om, fireşte. A întrebat de mai multe ori de un cadavru femeiesc, pe care-l caută, dar n-a găsit ce căuta. De altfel, omul părea beat, l-am gonit de două ori de aici.

— Nu ştii cine-o fi? Nu şi-a spus cumva numele?

— Nu, nimic, nu voiam să mă ocup de individul acela.

— Hm! Încă o ultimă întrebare: cadavrul lui Margot Ernemann era în sicriu şi expus vederii, când venise omul încoace?

— Nu, încă nu. Cadavrul a fost până nu de mult încă în sala de autopsie.

— Îţi mulţumesc. Noapte bună!

Zicând aceasta, Bertrand se depărtează şi raportează Viperei cele aflate.

Amândoi ies în stradă, se urcă într-o trăsură şi se îndreaptă spre locuinţele lor.

*

În aceeaşi noapte, Masca-Roşie e arestat, iar societatea din palatul falsului prinţ Utaşin risipită. Vipera nu a luat parte la acţiunea aceasta, pentru că în starea ei a intervenit o febră puternică şi doctorul Bertrand s-a văzut nevoit să ia cele mai stricte măsuri spre a nu se agrava slăbiciunea bolnavei.

Dar a doua zi de cum apare, doctorul îi comunică amănunţit cele întâmplate.

Vipera se ridică electrizată parcă, faţa ei a luat o expresie aspră, ochii îi sclipesc de emoţie.

— Masca-Roşie a fost redus la neputinţă? De cine, de către cine?

— Ochi-de-Pisică l-a împuşcat, după ce omul acela sinistru a săvârşit în numai câteva ore din noapte, lucruri, care singure ar putea forma un roman de senzaţie.

Şi povesteşte cele ce ştie – despre comedia pe care Ochi-de-Pisică a înscenat-o la presupusul prinţ Utaşin, de felul cum a decurs seara, de rănirea gravă a Arankăi, de fugă şi explozia aceea şi în sfârşit de prinderea de la palatul Bergen în urma unui truc înscenat de Ochi-de-Pisică.

Vipera priveşte întunecată în pământ.

— Vasăzică Ochi-de-Pisică, şi-ar fi câştigat gloria, de a preda călăului pe Masca-Roşie, iar noi doi ne-am putea reîntoarce la Paris, murmură ea.

Ridică apoi capul.

— Se ştie dacă rana lui Mască-Roşie e mortală? întrebă ea.

— A fost transportat la „Charité”, secţia arestaţilor. Nu e însă mort, mai mult nu ştiu nici eu, răspunde el.

— Vasăzică, trăieşte! Să-ţi spun ce presupun? Masca-Roşie se preface, chiar aşa rănit fiind, şi într-o bună zi va fi dispărut, înainte ca poliţia germană să fi izbutit să-l predea călăului.

— Cam greu iar veni mişelului de data asta!

— Un om ca el e în stare de orice, bagă de seamă, eu ştiu ce spun! Şi de aceea nu voi părăsi Berlinul, până ce nu voi fi văzut cu propriii mei ochi capul acestui individ sinistru rostogolindu-se în coş! Să aşteptăm ce rezultat va aduce instrucţia.

— Pare-se că în ultima noapte s-a mai săvârşit şi o altă crimă, în care tot Masca-Roşie trebuie să fi jucat rolul principal. Dar chiar şi mie mi s-au refuzat informaţii mai amănunţite, căci Ochi-de-Pisică mai lucrează la limpezirea chestiei acesteia chiar şi în momentul de faţă şi se aşteaptă să se vadă ce va mai descoperi.

— Să aşteptăm, să vedem ce mai aduce ceasul următor, Bertrand!

Asta-i tot ce răspunde Vipera. Cade iar pradă gândurilor negre ce o mistuie.

Unde s-o fi aflând Margot? De ce nu s-a întors de la Hohenegge? Unde s-or fi aflând scrisorile pe care trebuise să le aducă?

Nimeni nu i-ar putea da vreun răspuns la întrebarea aceasta.

După-amiază, doctorul Bertrand a aflat ce s-a mai petrecut peste noapte. Jaful din casa bancherului Grosser a fost adus la cunoştinţă, de asemenea amănuntele întâmplărilor în legături cu acest jaf.

Vasăzică din nou Masca-Roşie! De astă dată chiar în momentul în care simţea terenul năruindu-i-se sub picioare, voia să mai dea o ultimă mare lovitură. Era chestie de două milioane.

Şi a şi pus mâna pe ele, au dispărut; pe când bancherul abia a mai putut declara cine l-a înjunghiat şi pluteşte acum între viaţă şi moarte.

Bertrand se află tocmai în drum spre Vipera, ca să-i raporteze cele aflate. Vrea să străbată piaţa Potsdam, dar agitaţia enormă ce domneşte aici la orice oră din zi, îl sileşte să-şi îndrepte atenţia asupra trecătorilor.

Deodată tresare! Drace! – nu-i acesta omul care făcuse la morgă acel artistic *salto-mortale*, sărind deasupra lui?

Acolo, la coloana lui Litfass, îl vede stând cu mâinile în buzunare cu pălăria dată pe ceafă – pe cât pare, iarăşi beat. Ce-o fi făcând oare?

Străinul pare să citească un afiş roşu. Faţa i se schimonoseşte de un rânjet ironic; se apleacă mai aproape spre coloană şi acum râde atât de tare, că şi trecătorii se opresc să vadă ce-i cu el.

Noutatea pe care el o citeşte acolo, trebuie să fie de o importanţă cu totul deosebită.

Doctorul Bertrand ia repede o hotărâre. De astă dată nu trebuie să-i

scape omul acesta.

Îşi face loc, zorit, printre trecători. Din nefericire, trebuie să treacă strada în diagonală. Dar iată că omul l-a observat, aşa din întâmplare, cum laşi adesea să-ţi cadă privirea pe chipul unui om.

Cât ai clipi, el dispare în valurile mulţimii. Trebuie să aibă motive serioase, de se fereşte să nu fie prins.

Bertrand se repede după el… nu vrea să lase să-i mai scape şi de astă dată individul, e cât p-aci să pună mâna pe el, când iată că primeşte o lovitură puternică în piept şi cade la pământ.

În jurul lui strigăte, pumnul unui sergent de circulaţie îl împinse deoparte. Nu lipsise decât un fir de păr ca să fie călcat de o trăsură.

Se ridică şi se încredinţează că de astă dată nu i s-a întâmplat însă nimic, dar necunoscutul i-a scăpat.

Furios de insuccesul lui, Bertrand caută printre multele noutăţi de pe coloana de afişe, ce anume l-o fi interesat într-un asemenea grad pe individul necunoscut.

— Aha, murmură el, uite că am găsit.

Pe afişe roşii autorităţile judecătoreşti înştiinţează că în noaptea trecută bancherul Grosser a fost atacat şi jefuit de suma de două milioane. Făptuitorul însuşi se află arestat, dar cele două milioane n-au putut fi găsite. Se presupune că aşa-zisul Mască-Roşie ar fi predat mapa de piele cu cele două milioane unui complice, care trebuie arestat.

Procurorul fixează o recompensă de două mii de mărci pentru denunţarea acelui complice, chiar în cazul că banii n-ar putea fi găsiţi.

Asta era ceea ce citise necunoscutul, şi îl făcuse să izbucnească în hohote de râs. Bertrand porneşte înainte, dus pe gânduri.

Cunoaşte omul acesta pe bancher? Să aibă vreo legătură cu el sau cu complicele lui Mască-Roşie? Să facă parte chiar el din bandă?

Astea toate sunt încă taine. Într-o bună zi însă ele vor fi dezlegate într-un chip neaşteptat pentru detectiv.

Sfârşitul volumului 1

Urmează:
Capitolul 32 – Complicea lui Mască-Roşie

---

[1] Şal, basma, batic, băsmăluţă, broboadă. (franţuzism rar).

[2] Celebră stradă din Berlin, loc de promenadă.